Eduardo Mendoza

Bir Hırsız Bir Berbere Gel Beraber Bir İş Yapalım Demiş

Herkesin yapış yapış yaz sıcağından kaçtığı Barselona'da kim kalırdı ki? Tabii ki yalnızca hiç iş yapmayan bir kuaför… Ha, bir de uluslararası faaliyet gösteren bir terörist.

Sineklerin bile uğramadığı bir kuaför salonu işleten Sugrañes, bir zamanlar akıl hastanesinde aynı hücreyi paylaştığı Yakışıklı Rómulo'yla karşılaşır. Ancak Rómulo ona bir iş teklif ettikten hemen sonra ortadan kaybolur. Tam da o sıralarda Angela Merkel'in İspanya'ya yapacağı ziyaret için bir terör saldırısı planlandığını öğrenen kuaför, biraz da mecburiyetten bu işin peşine düşer. Meteliksiz bir kuaföre bu işte kim yardımcı olabilir ki? Elbette yine meteliksizler sürüsü: Peynircik, canlı heykel Tavuk Morgan, albino Afrikalı Kiwijuli Kakawa, eski yoldaşlardan akordeoncu Moski, pizzacı çocuk Mahnelik, Köpek Satılır restoranının sahibi Bay Armengol ve yoga merkezi sahibi Swami…

Gözleriniz yuvalarında fır dönmeye başladığına göre sizi şöyle içeri alalım.

Bir Hırsız
Bir Berbere
Gel Beraber
Bir İş Yapalım Demiş

Pegasus Yayınları: 1400
Bestseller Roman: 608

BİR HIRSIZ BİR BERBERE GEL BERABER BİR İŞ YAPALIM DEMİŞ
EDUARDO MENDOZA
Özgün Adı: El enredo de la bolsa y la vida

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2016
ISBN: 978-605-343-930-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Eduardo Mendoza, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

EDUARDO MENDOZA

Bir Hırsız Bir Berbere Gel Beraber Bir İş Yapalım Demiş

İspanyolcadan Çeviren:
GÜLSEVİM ERHAN

PEGASUS YAYINLARI

1

OLAĞANÜSTÜ BİR PERFORMANS

Kapı çalındı. Açtım. Bunu kesinlikle yapmamalıydım. Merdiven sahanlığında bir posta memuru, uzun yıllar boyunca insanlıkla alakası olmayan amirlerinin boyunduruğunda aldığı sıkı talimlerden edindiği hiddetli bakışları ve cesur tavırlarıyla, elinde benim adıma ve adresime taahhütlü olarak yollanan bir mektubu sallıyordu. Kimliğimi gösterip gönderi evrakını imzalamadan ve zarfı almadan önce burada öyle birinin yaşamadığını, eğer yaşadıysa da şimdi ölmüş olacağını, hatta sanki bu yetmezmiş gibi rahmetlinin bir hafta önce tatile gittiğini iddia ederek sıyrılmaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

Böylece evrakı imzaladım, postacı gittikten sonra zarfı açtım, içerisinden Barselona Üniversitesi'nin saygıdeğer rektörünün adıma gönderdiği 4 Şubat günü bu çok prestijli eğitim kurumunun oditoryumunda gerçekleştirilecek olan, Doktor Sugrañes'e fahri doktor unvanının verileceği törene ait davetiye çıkınca şaşırdım. Baskı harflerinin altında elle yazılmış olan bir not, bu davetiyenin bana doktor unvanının verileceği kişinin özel isteği üzerine yollandığını belirtiyordu.

Son görüşmemizden bu yana aradan geçen zamana rağmen Doktor Sugrañes'in beni hatırlaması iki sebepten dolayı övgüye değerdi: Birincisi, Doktor Sugrañes'in hafızasında zaman zaman silinmeler ve kesintiler görülüyordu. İkincisi ise eğer beni

hatırlıyor ve bunu sevgiyle yapabiliyorsa bu dikkate değer bir şeydi. Doğruyu söylemek gerekirse onun uzun iş hayatı hakkında çok az insan benim kadar güvenilir bir tanıklık yapabilir. Bu doğru çünkü eğer benim geçmişteki maceralarımı bilmeden bu hikâyeyi okuyanlarınız varsa söyleyeyim, şimdi konumuzla alakası yok ama bir zamanlar haksız yere hapiste yattım. Burası ruhsal rahatsızlıkları olan suçlular için bir cezaeviydi ve Doktor Sugrañes'in hiç de hoş olmayan yöntemleriyle idare ediliyordu. Bu merkezi hayatı boyunca kendisinin yöneteceğini düşünerek canı nasıl isterse o şekilde yönetiyordu. Bu nedenle tahmin edebileceğiniz gibi kendisiyle aramızda bazı yanlış anlamalar, küçük sürtüşmeler ve hemen hemen her zaman benim için daha kötü sonuçlanan birkaç fiziksel saldırı yaşandı. Bununla beraber bir keresinde gözlüklerini kırdım, bir başka sefer pantolonunu yırttım, bir başkasındaysa iki dişini kırdım.

Davetiyeyi birbiri ardına birçok kez okuduktan sonra Doktor Sugrañes'in büyük olasılıkla o kadar süre beraber yaşadığı ve profesyonel, duygusal, hatta fiziksel açıdan o denli emek verdiği birine karşı kin gütmeksizin kariyerini taçlandırmayı arzu etmiş olabileceğini söyledim kendi kendime. Davet için teşekkür edip törene katılacağımı bildirerek davetiyeye yanıt verdim. Ciddi bir tören ve yapılacağı yer de tabiri caizse büyük bir makam olduğundan aşağı yukarı benim bedenime uyan gri bir flanel takım elbise ödünç aldım. Takım elbiseyi kırmızı bir kravat ve yakama taktığım tamamen açmış bir karanfille tamamladım. Bu kıyafetin duruma uygun olduğunu düşünüyordum ama hiç de öyle değilmiş.

Belirtilen gün ve saatte o saygıdeğer salona ulaşır ulaşmaz birkaç yer gösterici beni diğer katılımcılardan ayırıp harap bir odaya götürdü ve itiraza meydan vermeyen bir ses tonuyla beni soydu. Üzerimde yalnızca çoraplarım kalmışken bana önü kapalı,

arkadan birkaç bağcıkla bağlanan ve kalçalar ile ona eşlik eden şeyleri açıkta bırakan naylondan yeşil bir hastane önlüğü giydirdiler. Bu halde beni alıp zorla ağzına kadar insan dolu geniş ve görkemli bir salona götürdüler ve cübbesi ve kepiyle nutuk atan Doktor Sugrañes'in yanına çıkardılar. Benim gelişim etrafta bir sessizliğe neden oldu, konferansı veren kişi, beni tamamen bilime adadığı hayatı boyunca karşılaştığı en zor vakalardan biri olarak tanıtarak bu sessizliği bozdu. Bir konferans kalemiyle beni işaret edip etiyolojimi bol bol yalan beyanda bulunarak açıkladı. Bana yaptığı suçlamalara karşı defalarca kendimi savunmaya çalıştım ancak boşunaydı: Ne zaman ağzımı açsam seyircilerin gülüşleri sesimle birlikte haklı gerekçelerimi de boğdu. Oysa fahri doktor unvanı verilen kişiyi saygıyla dinliyorlardı. En çalışkanları not alıyordu. Neyse ki sunum çabuk bitti: Benim açımdan utanç verici olan ama seyircilerin çok hoşuna giden olayları anlattıktan sonra elinde bir lavmanla oditoryumda arkamdan koşarak işini bitirdi.

Akademik törenin bu bölümü büyük alkışlar arasında bittikten sonra zarif master öğrencileri, yeni fahri doktorun üzerine gül yaprakları atarken beni kıyafetlerimi bıraktığım harap odaya geri götürdüler. Orada, kendisini uzun yıllardır görmediğim ancak hatırası daima silinmeden duran eski bir cezaevi arkadaşım olan Yakışıklı Rómulo'yla karşılaşmam büyük bir sürpriz oldu.

Daha önce bahsettiğim hem klinik hem hapishane olan o kuruma girdiğimde Yakışıklı Rómulo altı aydan fazla bir süredir oradaydı ve diğer hastaların saygısını, Doktor Sugrañes'in ise düşmanlığını kazanmıştı. Ben ikincisini hemen kazandım ama birincisini kazanmayı asla başaramadım. Yakışıklı Rómulo gençti, yüz hatları çok zarifti, Tony Curtis'in sanatının ve yakışıklılığının zirvesinde olduğu dönemlerdeki haline hayret edilecek derecede benziyordu. Tony Curtis'e benzemek duruma göre çok iyi ya da kötü olabilir. Ancak bir akıl hastanesinde biraz alakasız kaçsa

da Yakışıklı Rómulo yalnızca güzel bir yüze ve atletik bir vücuda sahip değildi, o aynı zamanda çok zarif, nazik, akıllı ve ihtiyatlı biriydi. Kimse geçmişiyle ilgili bir şey bilmiyordu ama kendisine olağanüstü suçlar atfediliyordu. Başlangıçta benimle pek ilgilenmedi, ben de onunla. Bir akşam B koğuşundan nedendir bilinmez kendisine Zorro, Çu Enlay ve Ansiklopedi Espasa gibi pek çok isim takan ve haydudun teki olan Luis Mariano Moreno Barracuda, benim ikindi kahvaltımı çalmaya yeltendi. İçerisinde hiçbir şey olmayan kuru bir ekmek yüzünden aramızda ağız dalaşı oldu ve Luis Mariano Moreno Barracuda bana bir tokat attı. Yakışıklı Rómulo ortalığı sakinleştirmek için araya girdi. Bunu başardığında Luis Mariano Moreno Barracuda'nın bir kolu kırılmış, kulağının yarısı kopmuştu ve burnu kanıyordu. Rómulo'yla ikimizi bir ceza hücresine tıkıp Barracuda'yı da revire yolladılar. Luis Mariano Moreno Barracuda oradan az önce saydığım isimlerinin dışında bir de Jessye Norman olduğuna inanarak çıktı. Hücreye doğru giderken Yakışıklı Rómulo bana, "*Homo homini lupus*,"* diye fısıldadı. Benim için beraat hükmü verdiğini düşündüm.

Bir tımarhanede böyle şeylerin olması normal. Daha sonra onun kültürlü biri olduğunu öğrendim zaten. Bu hücreye tıkılma ve bunun ardından gelen dayaklar nedeniyle aramızda sağlam bir dostluk doğdu. Aramızdaki karakter ve kültür farkına rağmen keyfî yargılar nedeniyle oraya kapatılmış olmamız bizi birbirimize bağlıyordu. O sıralarda Yakışıklı Rómulo çok güzel bir kadınla evliydi. Karısı onu sık sık ziyaret eder ve yemek, tütün (önceden içmeye izin vardı), kitap ve dergi getirirdi. Hiç ziyaretçim gelmediği için karşılığında ona bir şey veremeyeceğimi bildiği halde Rómulo yiyeceklerini ve dergilerini benimle pay-

* İnsan insanın kurdudur anlamına gelen Latince söz. (yay. n.)

laşırdı. Birkaç kez ortada hiçbir sebep yokken suçlandığında iyi haline dair garanti vererek ona arka çıktım. Sonuç olarak yine ceza hücresini paylaşmak zorunda kaldık. Cezaevini acilen terk etmemiz için acele ettirmeleri ve herkes için malum olan bir hapishanede kalınan süreyi biraz daha uzatmama arzusu, iki arkadaşın birbirinden ayrılırken gerekli şekilde vedalaşmasını engelledi. Birbirimizi son gördüğümüzde yarı çıplaktık. Şimdi yeniden karşılaştığımızda ben yine yarı çıplak vaziyetteydim. Oysa onun üzerinde mavi kumaştan dikilmiş kaliteli bir takım elbise, çizgili bir kravat, orman yeşili bir kaban, ayağında pırıl pırıl makosenler vardı. Ayrıca eski zarafetinden hiçbir şey kaybetmemişti, hatta hâlâ Tony Curtis'e benziyordu ancak onun da Tony Curtis gibi eski halini korumak için ne kadar çaba harcadığı belli oluyordu.

Birbirimize sıkıca sarıldık, o sırada Rómulo'nun peruğu yere düştü. Bu utanç verici sahneyi atlatıp bana kendisinin bu törene benim yerime bir alternatif olarak çağrıldığını bildirmesinden sonra son görüşmemizden bu yana hayatımda neler olup bittiğini sordu. Yanıt vermeden önce yalnızca kibarlık olsun diye ona kendi hayatını sordum. O sırada ben de üstümü giydim, içini çekti ve şöyle dedi:

"Ah dostum ah, benim hikâyem öyle birkaç dakikada anlatılamaz. Ama eğer zamanın varsa ve hikâyemi dinlemek istiyorsan ya da dinleme lütfunda bulunursan, ayrıca sana aperitif bir şeyler ısmarlamama da izin verirsen detaylarıyla anlatırım."

Öneriyi memnuniyetle kabul ettim çünkü hiçbir şey eski dostluğumuzu devam ettirme olasılığı kadar memnun edemezdi beni. Kimsenin dikkatini çekmeden ilim irfan binasından çıktık ve yakındaki ucuz bir restorana girdik. Rómulo bir porsiyon hamsi ile kendisi için bir kadeh beyaz şarap ve benim için bir

Pepsi Cola istedi. Tercihlerimi hâlâ hatırlıyor olması beni duygulandırdı. Rómulo, siparişler geldikten sonra çalkantılı hayatının son bölümünü anlatmaya başladı.

2

YAKIŞIKLI RÓMULO'NUN ANLATTIKLARI

Cezaevinin kapatılması buraya sığınan diğer kişileri olduğu gibi, başlangıçta sözlü ifade edilen bu hikâyeyi kaleme alan kişi de dâhil olmak üzere Yakışıklı Rómulo'yu da belirsiz bir durumda bırakmıştı. Ancak kılık kıyafetinin düzgün olması, şansının yaver gitmesi ve hayırsever insanlar sayesinde, siciline rağmen görkemli bir mahalle olan Bonanova'da kapıcılık gibi yalnızca onurlu değil saygıdeğer bir iş bulmakta gecikmedi. Orada her gün kibar insanlarla temas halinde bulunmak görgüsünü iyice artırdı ve kendisine zaman zaman verilen bahşişlerle ekonomik durumunun biraz düzelmesini sağladı. Üç yıl sonra masrafların kısılmasına karar veren apartman yönetimi tarafından işine son verildi. Beş parasızdı ve para bulma şansı yoktu ancak moralini bozmadı. İş kurmak amacıyla bir banka şubesinden kredi istemeye karar verdi. Düzgün bir kıyafet ve görgü bütün kapıları açar der atalarımız. Seçtiği bankaya girer girmez hemen bankanın müdürü Bay Villegas tarafından karşılandı. Kapıcı olarak çalıştığı sırada yaptığı işler, binada yaşayan ileri gelen kişilerin imzalarını tanımasına fırsat vermişti. Bunların içerisinde en ileri gelenlerin imzalarını taklit ederek garanti olarak gösterip kredi istedi. Kredi işlemlerini tamamlayabilmek için defalarca

banka şubesine gitmesi gerekti. Sonunda kendisine kredi verilince Yakışıklı Rómulo şubeyle ilgili tüm detayları, çalışanların nasıl olduklarını ve ne şekilde davrandıklarını ayrıntılarıyla öğrenmişti. Çektiği krediyle iki tabanca, iki tane geniş evrak çantası ve iki tane de kar maskesi aldı. Her şeyden iki tane almıştı çünkü planını uygulayabilmesi için bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Ancak bu yardımcıyı seçerken hata yaptı.

Seçtiği kişinin adı Johnny Pox'tu ya da adının öyle olduğunu söylüyordu. Yabancı kökenliydi ve şehirde yeniydi, sicili temizdi, ciddiydi, metotlu ve işe hazırdı. Vücut geliştiriyordu, içki ve sigara içmiyor, uyuşturucu kullanmıyordu. Teklifi, eylem planını ve ganimetin bölünmesinde uygulanacak yüzde miktarını hiç itiraz etmeden kabul etti. Belirlenen günden bir gece önce 125 cc'lik bir motosiklet çaldılar ve soygunu tamamladıktan sonra kaçmak amacıyla banka şubesinin kapısına park ettiler. Yakışıklı Rómulo motosiklet kullanmayı bilmiyordu ama suç ortağı usta bir motosiklet sürücüsüydü.

Tam bu noktada şaşkınlığımı dile getirebilmek amacıyla hikâyesini kestim çünkü Yakışıklı Rómulo'nun en olumsuz koşullar altında mecbur kalmış dahi olsa bu şekilde, bu çapta bir suç işlemeye cesaret edebileceğini aklım almıyordu.

"Oho," dedi. "Günümüzde banka soymak çocuk oyuncağı." Benim hayran ve şaşkın ifadem karşısında eğlenmiş ve gururlanmış bir ifadeyle ekledi: "Modern dünyada peşin para bulunmaz bir nimet. En küçük işlemden en hacimlisine kadar hepsi kartla ya da online havale yoluyla yapılıyor. Yasal olmayan işlemler hariç tabii ki. Ama bu işlere zaten bankalarda, en azından mahalle aralarındaki banka şubelerinde rastlanmıyor. Yani bankaların kasalarında yalnızca minimum miktarda nakit para bulunuyor. Bu nedenle banka soymanın bir anlamı yok. Hırsızlar kuyumcuları ya da evleri yağmalamayı tercih ediyorlar. Diğer taraftan ban-

kalar da güvenlik konusunu ihmal ettiler çünkü silahlı güvenlik görevlilerini işe almak kârlı bir iş değil. Kasa her zaman açık ve alarm devre dışı, kameralar her zaman çatıya bakar halde, banka çalışanları ise hiç beklemedikleri bir gün bankanın eleman azaltmaya gitme kararıyla kendilerini sokakta bulacaklarına emin olduklarından soyguncular a karşı direnip kendilerini riske atmak akıllarının ucundan bile geçmez."

Bu kadar az miktarda bir ganimet elde etmek için bir banka soymanın ne anlamı olduğunu sormak için tekrar sözünü kestim.

"Her şey görecelidir," diye yanıtladı. "Günün birinde hiçbir risk altına girmeksizin iki bin avrocuk elde edebilirsin. Ayda iki kere soygun yapsan geçinir gidersin."

Her şey Yakışıklı Rómulo'nun planladığı gibi olacaktı ancak son anda soygun her zaman olduğu gibi beklenmedik bir nedenden dolayı başarısızlıkla sonuçlandı: İnsan faktörü.

Yakışıklı Rómulo ve Johnny Pox, yüzleri kar maskeleriyle örtülmüş, motosiklet banka şubesinin önüne park edilmiş halde içeride kimsenin bulunmadığı bir anda bir ellerinde silah, diğer ellerinde plastik bir torbayla bankaya girdiler. Banka müdürü Bay Villegas kanlı bir çatışmayı engelleyebilmek amacıyla çalışanlarına işbirliği yapmalarını rica ederken çalışanlar da hiç seslerini çıkarmadan torbaları kâğıt ve demir paralarla doldu-ruyorlardı. Bir dakikadan az bir sürede soygun tamamlanmıştı. Johnny Pox altı kişilik bir yemek takımı ilanının önünde durup onu da götürüp götürmeyeceklerini sorduğunda bankadan çıkmak üzereydiler.

"Hayır," dedi Yakışıklı Rómulo. "Planımız gecikmeden kaçmak."

"Ama Rómulo, sen şu takım ne kadar güzel gördün mü? Harika! Olağanüstü!"

"Johnny, şimdi cinsel tercihlerini ortaya dökmenin sırası değil."

Tam o sırada Bay Villegas o yemek takımının bankaya altı aylığına en azından iki bin avro yatıranlara bankanın verdiği bir hediye olduğunu açıklamak için araya girdi.

"Hadi ya!" diye iç geçirdi Johnny Pox. "Peki ben o kadar parayı nereden bulacağım?"

"Eğer bir öneride bulunmama izin verirseniz Bay Pox," dedi Bay Villegas, "o parayı elinizdeki plastik torbadan alabilirsiniz. Ve sanırım altı ay sonra paranızı faiziyle beraber bankadan çekebilirsiniz. Tek sorun şu, bu işlemin belli formaliteler gerektiriyor olması. Burada öylesine çalışmış olmak için çalışmıyoruz. Müşterilerimize bireysel hizmet sunuyoruz. Bay Rómulo'ya sorun, kendisine kısa süre önce bir kredi verdik. Ya da şu anda soygunu seyretmek için bankanın kapısına yığılan insanlara sorun."

Bir saat sonra Yakışıklı Rómulo ve Johnny Pox hâkim önüne çıktılar. Johnny Pox silahlı çeteye mensup olmaktan yargılandı ancak kötü bir şey yapmadığından dolayı hafifletici nedenler uygulandı ve serbest bırakıldı. Yakışıklı Rómulo daha ağır bir hapis cezasına çarptırıldı. Daha önceden bir akıl hastanesinde yattığı için mahkeme onun aynı özelliklere sahip bir yere yeniden yatırılmasına karar verdi. Ama bu tür yerler Sosyal Sigortalar Kurumu'na bağlı oldukları için Yakışıklı Rómulo aylardır boş bir yer bulunmasını bekliyordu.

"Her an beni çağırabilirler," dedi sonunda. "Doğrusunu söylemek gerekirse bu bana biraz zor gelmeye başladı. Çünkü özgürlüğe alışmaya başlamıştım. Sen beni anlıyorsundur. Biraz param olsa, neresi olursa olsun çekip giderdim. Ama beş parasızım." İç çekti. Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra ses tonunu değiştirip, "Neyse işte, seni problemlerimle sıkmak istemem. Sen nasılsın?" diye sordu.

"Çok iyi," diye yanıtladım.

Aslında gerçek tamamen farklıydı. Ama zavallı arkadaşımın hikâyesi beni o denli üzmüştü ki kendi sıkıntılarımı anlatarak onu daha fazla kaygılandırmak istemiyordum. Çünkü zorluklarla geçen yıllardan beri, başlangıçta yazılı olarak da belirttiğim gibi, bir süredir yalnızca hayranlık yaratan bir düzenle art arda çektiğim kredilerin borçlarını istemeye gelen Caixa'nın bir elemanı dışında kimsenin uğramadığı bir bayan kuaförünü işletiyordum. Kriz, kuaför dükkânının hizmet verdiği sosyal sınıf olan çalışan kesimi, yani parasızları derinden etkilemişti. Kafaları kel kalmamış ve hâlâ paraları olan az sayıdaki kadın da paralarını, kuaför dükkânının karşısında yeni açılan ve yok pahasına incik boncuk, ıvır zıvır şeyler satan Çin pazarında harcıyorlardı. Üstelik de bu dükkân Caixa'nın en iyi müşterisiydi. Kuaför salonunu güç bela ayakta tutmaya ve yarı aç gezmeye zar zor yeten birkaç kredinin borçlarının ödenmesinin ertelenmesi için onları suçlamak hiçbir işe yaramazdı.

"Evet," dedi Yakışıklı Rómulo, "belli oluyor."

Sonra da ilgisi hamsilere kaydı, sanki bu cümlesiyle hayatlarımızdaki değişiklikleri birbirimize anlatma konusu tamamlanmış da yeni bir konudan bahsetmeye başlayacakmışız gibiydi. Ama ben Yakışıklı Rómulo'yu iyi tanıyordum ve yalnızca asıl konuya geçmek için zaman kazanmaya çalıştığından emindim. Aynen de öyle oldu; bir süre sonra gürültülü bir şekilde yutkunmayı bırakıp şarabını sonuna kadar içti, dudaklarını ve parmaklarını peçeteyle sildi, kıstığı gözlerini bana dikti ve şöyle dedi:

"Sana az önce anlattıklarım, soygun falan hepsi herkes tarafından bilinen bir olay, basında ve televizyonda çıktı. Şimdi sana söyleyeceğim şeyin aramızda kalması gerekiyor. Senin ağzı sıkılığına tamamen güveniyorum."

"Sırlarını bilmemeyi tercih ederim. Rómulo, bana sırlarını anlatma."

"Hadi ama bunu bizim eski dostluğumuzun hatırına yap," diye ısrar etti. "Bu tür konuları kiminle konuşabilirim ki? Seninle konuşabileceğimi biliyorum, tıpkı eskiden olduğu gibi. Dinle beni, az önce sana hapse gitmek istemediğimi söyledim. Bu yaşta buna dayanamam. Bu nedenle kaçmaya karar verdim. Brezilya iyi bir yere benziyor, güzel bir iklim, güzel kızlar ve futbol. Ama parasız gidemem. Bu nedenle kendi kendime soruyordum... Yok, yok, sakin ol, senden para kapmaya çalışmıyorum. Ekonomik durumunun nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Aslında... "

Sesini alçalttı, öne doğru eğildi, aynı şeyi yapmam için bana işaret etti ve kafalarımızı boş tabağın üzerinde birbirine yaklaştırdığımızda fısıldayarak devam etti:

"Bir soygun planladım. Müthiş bir şey. Risksiz, çok çaba gerektirmeyen, beklenmedik sürprizlere yer vermeyen bir soygun. Her şey hazır. Yalnızca bir ekip gerekli. Ne diyorsun?"

"Bana bir teklifte mi bulunuyorsun?"

"Tabii ki!" diye bağırdı neşeli bir şekilde.

"Yanlış kişiye geldin Rómulo. Ben bu işlere uygun biri değilim. Ben yalnızca bir bayan kuaförüyüm. Üstelik de müşterisi olmayan bir kuaför."

"Yapma şimdi," diye karşılık verdi. "Sen kimi kandırmaya çalışıyorsun? Birbirimizi yeni mi tanıdık? Sen bu kahrolası şehirdeki en zeki faresin. Her zaman bir usta oldun; temkinli, yıkıcı ve öldürücü. Tımarhanede sana 'zehirli osuruk' diyorlardı, unuttun mu?"

Bu onurlandırıcı takma addan bahsedilmesi bir an için içimi özlemle karışık bir gururla doldurdu. Ama tecrübelerim

bana tehditlerden daha çok övgülerden korkmam gerektiğini öğretmişti, bu nedenle gerçeklere geri döndüm ve şöyle dedim:

"Teşekkür ederim Rómulo ama teklifini reddetmekte ısrarlıyım. Bana kızma. Ha, bu arada bana anlattıklarının hiçbirini duymadım. Hatta seninle buraya bir şeyler atıştırıp bir şeyler içmeye de gelmedik. Eğer bana sorarlarsa böyle söylerim ama bu karşılaşmamızı her zaman içimde sevgiyle hatırlayacağım. Sana her şeyin en güzelini diliyorum."

Askıdan benim paltomu ve onun pardösüsünü aldık. Rómulo ayrıca restoranın herkese güvenen daimî müşterilerinden birinin bıraktığı atkıyı da aldı. Sokakta birbirimize sarıldığımızda ve ikimiz de farklı yönlere gittiğimizde kapkaranlık bir geceydi ve soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Bu görüşme kafamı karıştırmış ve beni endişelendirmişti. Kendi kendime, Yakışıklı Rómulo'yu içinde bulunduğu zor durumda, daha kararlı bir tavırla kendisine yardım etmeyi önererek imkânsız ve tehlikelerle dolu olduğunu hissettiğim bir projeden caydırmaya çalışmanın gerekip gerekmediğini soruyordum. Ama ben ne yapabilirdim ki? Gençliğimde daha önce de söylediğim gibi bir yığın serseriden biriydim; beceriksiz, pısırık ve hayal gücünden yoksun biri. Zamanla tüm bunlara bir de daha büyük zararları önlemek amacıyla polisin ispiyoncusu olmak gibi bir sefilliği eklemiştim. Oysa Yakışıklı Rómulo tam tersiydi; becerikli, hırslı, cesur ve meslek gururu olan biriydi. Ama birçok insan gibi gelecekte büyük bir soygun yapmayı hayal etmek konusunda kendisine sınır koymuyordu. En küçük detaylarına kadar her şeyi planlıyordu ve tehlike karşısında korkup güç karşısında bocalamıyordu. Sonuç iyi ya da kötü olur, o başka mesele.

Bir keresinde, yıllar önce akıl hastanesinde başarmasına ramak kalan, tabiri caizse kendi *şaheseri* olması gereken deneyimini anlattı. Benim kadar futbol hayranı olmamasına rağmen bu

sporun yarattığı bağımlılığın farkındaydı. Bu nedenle Barça'nın oyuncularını kaçırma fikri geldi aklına. Böylece Barça'nın her bir üyesinden on pesetalık bir fidye isteyebilir ve kimseye maddi açıdan zarar vermeksizin bir milyon pesetadan fazla para kazanabilirdi. Plan, yapılan seyahatlerin birinde futbolcuları ve teknik ekibi taşıyan uçağı ele geçirmekten ibaretti. Rómulo zeki birisi olması dışında aynı zamanda da el becerisi iyiydi. Ahşap, plastik ve metalden oyuncak bir çöp kamyonu tasarladı ve yaptı. Bu çöp kamyonu parçalara ayrılarak yine oyuncak olan ama çok havalı 67 model ve 38 kalibrelik bir Smith & Wesson revolvere dönüşebiliyordu. Aylarca süren çalışmasının ardından mekanizması hazır olduğunda F. C. Barcelona'nın seyahat edeceği tarihi araştırdı ve aynı uçakta bilet alıp kamyon-silahıyla hiç dikkat çekmeden uçağa bindi. Uçak havalanıp pilot ışıklı sinyali söndürdüğünde önündeki masayı açıp kamyonu parçalara ayırmaya başladı. Uçak yolculuğu çok hareketli geçti ve heyecan da işin geri kalanını tamamladı: Uçak Barça, Santander şehrinin Racing takımıyla karşılaşacağı Santander Havaalanı'na iniş yapmak için alçalmaya başladığında kamyonun birçok parçası hâlâ masanın üzerinde dağınık bir şekilde duruyor bazıları da yolcuların ayaklarının arasında yuvarlanıyordu. Hostes kendisine masasını katlayıp koltuğunu dik duruma getirmesini söylediğinde Rómulo kamyonun parçalarını cebine atmak için ancak zaman bulabildi.

Bu aksilik onu amacından caydırmadı: futbolcuların gelişi ile dönüşü arasında geçen saatlerde El Sardinero stadının karşısında bir banka oturdu ve silahın montajı konusunda tamamen uzman olana kadar pratik yaptı. Şans eseri futbolcuların maç sonrasında geri döneceği uçakta yer buldu. Aşırı karanlık bir geceydi, uçağın içerisindeki ışık yeterli değildi ve tıpkı gelirken olduğu gibi uçak çok sallanıyordu. Buna rağmen Rómulo kısa sürede kamyonu parçalara ayırıp silahı monte etmeyi başardı.

Sarsıntılar nedeniyle işini çok iyi yapamamıştı; silahın namlusu yamuktu, tetiği eksikti ve silahtan çok bir sulama aletine benziyordu ama kararlı bir adamın elinde beklenilen etkiyi gösterebilirdi. Yakışıklı Rómulo tereddüt etmedi, cebinden bir mendil çıkardı, emniyet kemerini çözdü ve ayağa kalktı. Masasını katlamayı unuttuğu için masa midesine çarptı. Kambur bir halde bir elindeki mendille yüzünün alt kısmını kapatıp diğer elinde revolverle bağırarak kararlı bir şekilde koridora doğru ilerledi.

"Açılın! Açılın! Karşı koymazsanız sizlere hiçbir şey olmaz."

Dehşet içindeki yolcular çığlıklarla koltuklarında büzülmüş, yüzlerini elleri ya da *Ronda Iberia* dergisiyle kapatıyorlardı. Rómulo göz açıp kapayıncaya kadar kabinin kapısına ulaştı ve açtı, kükreyen bir ses çıkararak arkasından kapıyı kapattı. İşte o zaman aceleden yönünü şaşırıp kendisini uçağın kuyruğundaki tuvalete kapattığını fark etti. Pilot hoparlörden Prat Havaalanı'na iniş için gerekli talimatları veriyordu. Rómulo titreyen elleriyle sinirli sinirli tabancayı parçalara ayırdı, parçalarını ceplerine sakladıktan sonra kendisini kapattığı yerden dışarı çıktı. Koridorda takım adına şimdi kendisini daha iyi hissedip hissetmediğini soran Andoni Zubizarreta'nın ta kendisiyle burun buruna geldi. Evet deyip teşekkür ettikten sonra tüm yolcular ve uçuş ekibinden türbülans nedeniyle aniden kendisini kötü hissettiğini söyleyip özür diledi ve planı daha sonraya ertelemeye karar verdi. Daha önce işlenen bir suç nedeniyle tutuklanıp yargılanması ve akıl hastanesine kapatılmış olması gibi diğer aksilikler onu bu planını süresiz olarak ertelemeye zorladı. Ancak bunlar onu kararından vazgeçirmeye yetmedi. Ayrıca tecrübeyle düzeltilebilecek basit birkaç önemsiz detay olmasaydı rehin alma planının mükemmel bir şekilde sonuçlanacağı ve kendisinin de zengin ve ünlü bir adam olmuş olacağına dair inancında da bir azalma olmadı. Özgürlüğüne kavuştuğunda havaalanlarındaki güvenlik

sistemleri çok sıkılaşmış ve Barça da farklı koşullarda seyahat eder olmuştu. O epik projeden geriye yalnızca projenin sahibinin hayal kırıklığı ve benim gibi bu hikâyeyi onun ağzından dinleyenlerin de hayranlığı kaldı.

Eve döndüğümde Yakışıklı Rómulo'nun teklifi karşısındaki tutumumun doğru olduğuna karar vermiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse attığım yanlış adımların beni akıl hastanesine götürmesinden bu yana geçen uzun yıllar boyunca suç işleme fikri aklıma gelmemişti. Yalnızca ıslah olmakla ve topluma olan borcumu ödemekle kalmamış, aynı zamanda da örnek bir vatandaş olmakla övünür olmuştum. Hayatta hiçbir şey için özgürlüğümü ve hatta belki de kellemi riske atmazdım. Hiçbir şey için. Yakışıklı Rómulo hariç.

3

MEKTUP

Barselona'nın iklimi sabit, ılık, nemli ve içine tuzlu atıklar işlemiş, virüs ve bakteriler arasında hak ettiği bir şöhretin tadını çıkarıyordu. Biz diğer canlılar da elimizden geldiğince dayanmaya çalışıyorduk ama mevsimlerin akışı içerisinde en sağlıksızının, en alçağının, en acımasızının yaz olduğuna dair ortak bir fikir vardı. Ancak özellikle de o yaz çok kötü geçiyordu. Ayakkabılarını asfalttan kurtarabilenler başka yerlere gitmişti. Evet, şehrin merkezinde ya da sıradışı bölgelerinde sefil ve susuzluktan kurumuş halde dolaşan bazı turistler vardı ama hiçbirisi yumuşak popolarını benim oturduğum ve çalıştığım mahallenin tahrip edilmiş banklarına yaymak için gelmiyordu. Bu da benim işimin kötü olmaktan daha da ileriye gittiği anlamına geliyordu. Boş yere dükkânın kapısında en sahte gülümsememi takınıp mesleğime ait aletlerle hokkabazlıklar yapıyor, boş yere indirim, promosyon, hediye ve çekilişlere dair göz alıcı ilanlar hazırlıyordum. Saatler ve günler monoton bir şekilde geçiyor ve kuaföre yalnızca ara sıra ödemeleri yapmam için hakaret edip tehditler yağdıran Caixa'nın bir elemanından başka kimse uğramıyordu. Bu nedenle o kavurucu öğlen saatinde duyduğum ayak sesleri

uykumu böldü ve dükkânın girişinde bir siluet belirdi. Yalnızca söylenmekle yetindim:

"Müdürüne söyle, ödemeyi yapmak için pazartesi günü kesin uğrarım."

Bu tür sözler hiçbir zaman insanı ikna etmez ama genellikle oyalamak için iyi bir taktiktir. Yalnızca bir keresinde işinde yükselmek için can atan övgüye değer biri, bir sprey çıkarıp dükkânın önüne "borcunu ödemeyen domuz" yazmıştı ama bu kez siluet dükkânın içerisine kadar girdi ve yarı karanlıkta mırıldandı:

"Orada mısınız?" diye sordu çocuksu bir kadın sesi.

"Evet. Ne arzu etmiştiniz?"

Gözleri loş ışığa alışınca karanlıkta var olmayan serinliği arayarak uzanmış olduğum köşeden beni fark etti.

"Eğer bana biraz zaman ayırırsanız size cevap verebilirim. Çok zamanınızı almayacağım. Eğer bir müşteri gelirse ne kadar gerekirse beklerim," dedi ve biraz duraklayıp sanki benim şüphelerimi fark etmişçesine, "beni Yakışıklı Rómulo yolladı," diye ekledi.

Telaffuzunda alçak gönüllü ve uyuşukluğumu yok eden sıkıntılı bir tarz vardı. Yerimden kalkıp lavaboya gittim, yüzümü ıslattım, dağınık saçlarımı bir tarakla tararken aynada onu dikkatle inceledim. On üç yaşından fazla olamazdı, ne çok uzun boylu ne de çok zayıftı. Yüz hatları muntazam değildi ama sanki şaşılığa eğilimliymiş gibi duran birbirine çok yakın gözleri ile sevimli bir yüzü vardı. Ağzından daha büyük olan dişleri onu sürekli olarak gülümsemeye zorluyordu ancak o sırada yüzünde güvensizlik ve utanma görülüyordu. Üzerinde muhtemelen bir Çin pazarından alınmış yazlık bir elbise vardı.

"Yakışıklı Rómulo'ya bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı, "ama kötü bir şey olmasından korkuyorum. Bu nedenle sizi aramaya geldim. Siz onun arkadaşısınız. O size çok değer veriyordu. Bana sık sık aynı yerde yaşadığınız dönemden bahsederdi. Her zaman sizin erdemlerinizi över, zekânızı metheder ve cesaretinizden bahsederdi. Ben küçükken birçok gece Yakışıklı Rómulo'nun tüm detaylarıyla hatırlayıp coşkuyla anlattığı, kahramanı siz olan büyüleyici hikâyeleri dinleyerek uyuyakalırdım. İşte bu nedenle sizi hiç görmemiş olsam da hayallerimde Batman ya da İnanılmaz Hulk gibi tasvir ederek tanımayı öğrendim. Perili Kripto ya da Zeytinli Labirent gibi bazı olağanüstü olayları çok iyi hatırlıyorum. Ayrıca merkez komitesi cinayetini nasıl çözdüğünüzü dinlerken çok heyecanlanmıştım."

"Evet, o olayda çok etkileyiciydim. Yakışıklı Rómulo'nun uyumadan önce sana hikâyeler anlattığını mı söylüyorsun?"

"Evet, Bay Yakışıklı Rómulo benim babam gibidir. Ben kendi babamı hiç tanımadım, biliyor musunuz?"

"Sırayla gidelim. Sen kimsin?"

"Doğru, kendimi tanıtmadım. Heyecandan. Günlerdir sizi arıyorum. Sizi bulmam kolay olmadı. Bir kuaförde çalıştığınızı dahi bilmiyordum. Burası sizin mi?"

"Bir ortağım var. Namevcut biri. Adın ne?"

"Herkes beni Peynircik diye çağırır."

"Bu gülünç bir isim. Gerçek adın nedir?"

"Marigladys."

"Tamam. Öyleyse Peynircik hiç de kötü sayılmaz. Devam et."

Peynircik'in bana anlattığına göre annesinin on üç yıl önce arkasında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolan ve kendisinden Peynircik'e hamile kaldığı ahlaksızın biriyle kısa bir aşk macerası olmuştu. Ailesiz, hiç geliri olmadan ve çok az bir eğitim

ve mesleki beceriyle ara sıra yaptığı az kazanç getiren işlerden kazandığı parayla ana kız hayatta kalabilmişlerdi. Annesi en son bir temizlik şirketinde bulduğu iş sayesinde temizlediği binanın kapıcısı Yakışıklı Rómulo'yla tanışmıştı. Üniformalı bir kapıcı ile basit bir temizlikçinin arasındaki rütbe farkına rağmen, şu ya da bu şekilde aralarında iyi bir dostluk ilişkisi kurulmuştu. Yakışıklı Rómulo çok güzel bir kadınla evliydi ama karısı onun arzularını tam anlamıyla tatmin edemiyordu. Oysa Peynircik'in annesi maddi zorluklarını onunla paylaşmıştı. Yakışıklı Rómulo da duygulanmış ve yardımseverlikle metalleri parlatarak, patlamış olan ampulleri değiştirerek, atılacak çöpleri çöp kutularına taşıyarak ve bir kapıcının onuruna yakışan diğer işleri yaparak ya da zaman zaman nakit olarak yaptığı ekonomik katkılarla elinden geldiğince ona yardımcı olmuştu. Yakışıklı Rómulo tüm bunların karşılığında zor durumda olan bekâr bir anneye yardım ederek iyi bir iş yapmış olmanın verdiği tatmin dışında asla başka bir şey istememişti. Tıpkı o dönemlerde olduğu gibi, konumu ve gelir düzeyi sayesinde bir otomobile sahipti ve birçok akşam Peynircik'in annesine evine kadar eşlik ediyor ama önce küçük kızı gittiği devlet okulunun kapısından alıyordu. Bu şekilde Peynircik ile Yakışıklı Rómulo arasında şu ana kadar süregelen güçlü bir bağ kurulmuştu. Yakışıklı Rómulo işini kaybettiğinde anne ve kızını ziyaret etmeye devam etmiş, ekonomik durumunun belirsiz olmasına rağmen Peynircik'in annesinin ısrarla kendisine önerdiği yardımı asla kabul etmediği gibi tam tersine onları her ziyaret edişinde kadın dergileri, şekerlemeler, mevsim meyveleri ve aksesuarlar gibi şüphesiz Çin pazarından yok pahasına aldığı küçük ve zarif hediyeler götürmüştü.

Hikâyesi bittiğinde Peynircik'in gözleri buğulanmıştı, bense üzerimdeki rehavete karşı boş yere mücadele veriyordum.

"Ama tüm bunlar beklenmedik bir şekilde birdenbire değişti," dedi konuşmasını tekrar asıl konuya doğru götürürken.

Peynircik'in gözlerini buğulandıran ilk gözyaşları, bol gözyaşı dökülen bir ağlamaya dönüştü. Bir süre bekledim, burnunu silmesi için bir parça tuvalet kâğıdı uzattım ve yapmacık bir umursamazlıkla onu devam etmeye teşvik ettim.

"Yakışıklı Rómulo'ya ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi kız, "ama ben kötü bir şey olmasından korkuyorum. Birkaç gün önce posta kutusunda Rómulo'nun bana yazdığı bir mektubu buldum. Başlangıçta bana bir şey yolladığını düşündüm; bir resim, bir gazete kupürü, belki de bir müzikal için bilet. Daha önce benimle asla bu eski iletişim yöntemiyle temasa geçmemişti. Ama zarfı açınca..." bel çantasına asılı olarak taşıdığı küçük bir torbada bir şeyler aradı ve bulunca da bana uzattı, "siz kendiniz okuyun."

Zarfın içerisinde katlanmış bir kâğıt vardı. Kâğıdı açtım, düzensiz satırlar ve titrek harflerle, el yazısıyla kâğıdın tek yüzüne yazılmıştı. Gözlüklerimi bulup taktım ve okumaya başladım:

> Peynircik, kuşkusuz bu benden alacağın son haber olacak. Demek istediğim kendi el yazımla yazdığım son şey olacak. Çünkü muhtemelen kısa bir süre sonra benim adım medyada çeşitli itiraflara konu olacak. Sen onları dikkate alma, hele televizyonda söylenenleri hiç dikkate alma. Onlar özellikle de karşılarında oturan kişileri, zaman zaman kaba ve düşüncesiz bir şekilde eleştirmeye ve kızdırmaya bayılırlar. Bu kişilerin nasıl dayandıklarını bilmiyorum ama söylenenlere bakılırsa bu tür programlarda çok fazla tiyatro yapılıyormuş ve katılımcılar şiddetle eleştirmek ve eleştirilmek için para alıyorlarmış. Senden tek istediğim

beni her zaman şu anda olduğu gibi sevgiyle hatırlaman. Ben de seni sanki kendi kızımmış gibi seviyorum. Ama benim için üzülme. Geçmişimde kötü şeyler olduğunu senden asla saklamadım. Hepsini ardımda bıraktığımı sanıyordum ama geçmiş er ya da geç bize faturasını çıkarıyor. Bunu spor programları için de söyleyebiliriz; bağırma çağırma, hakaret ve terbiyesizlik dolu. Üstelik o kullanılan kelimeler de cabası. Aman Tanrım! Geçen her dakikada tehlikeye biraz daha yaklaştığımı hissediyorum. Duyduğum her seste kalbim duracakmış gibi oluyor. Dilerim bu mektubu yazmayı bitirecek ve posta kutusuna atabilecek zamanım olur. Eğer bu mektubum eline geçerse annene gösterme. Hoşça kal Peynircik. Sen Franco'nun kim olduğunu bilmezsin, o varken ne özgürlük ne de sosyal adalet vardı ama televizyon seyretmek insana zevk veriyordu.

Seni seven,

Yakışıklı Rómulo

Mektubu tekrar dikkatle okuyup katladım ve zarfa koyup Peynircik'e geri verdim.

"Doğru. Düşündürücü," diyerek kabul ettim. "Mektubu ne zaman aldın?"

"Pazartesi günü."

"Peki Yakışıklı Rómulo'yu en son ne zaman gördün?"

"İki hafta önce."

"Onu son gördüğünde sıradışı, dikkat çekici ya da garip bir davranışta bulundu mu? Endişeli, sinirli ya da sabırsız bir hali var mıydı?"

"Hayır, bunların hiçbiri yoktu. Tabii ki gençlik öncesi çağda dikkatimi yalnızca kendime verebiliyorum."

"Mektubu başka kim okudu?"

"Sizin ve benim dışımda kimse. Rómulo özellikle anneme göstermememi istiyordu, ben de öyle yaptım. Göstermeli miydim? Annemle aramızda sır olması hoşuma gitmiyor. Birbirimize çok yakınız."

"Hayır. Şimdilik sır olarak kalması daha iyi. Şimdi sana özel bir soru soracağım. Annenle Yakışıklı Rómulo arasında ne tür bir ilişki vardı?"

"Bunun mektupla ne alakası var?" diye yanıtladı kızarıp, dudaklarını büzüp kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum ama konunun bu bölümünü göz ardı etmemeliyiz. Onların arasında geçen şeyler beni ilgilendirmez ama eğer sana yardım edeceksem konuyla ilgili koşullar hakkında mümkün olabilecek her şeyi bilmem gerekli. Üstelik bu soru gereksiz bir soru değil. Yakışıklı Rómulo çekici bir adam ve senin annen de hafifmeşrep bir kadın, yoksa sen dünyada olmazdın."

"O yıllar önce olan bir olay," dedi kız sert bir şekilde. "Annem şimdi yaşlı bir kadın. Sizin kadar değil ama aklı başında davranmaya yetecek kadar. Hayır, annem ve Rómulo yalnızca arkadaştılar. Eğer öyle bir şey olmuş olsaydı ben fark ederdim. O kadar toy değilim. Rómulo zaman zaman akşamüzeri eve gelirdi ama asla uzun süre kalmazdı. Akşam yemeğinden önce giderdi çünkü hâlâ karısıyla yaşıyordu."

"Peki o, kocasının sizlerle olan ilişkisini biliyor mu?"

Kız omuzlarını silkti. Bu detay ona asla önemli görünmemişti ve sorgudan sıkılmıştı. Kol saatine baktı.

"Gitmem gerek," dedi. "Rómulo'yu bulacaksınız, değil mi? Onu terk edemezsiniz, siz arkadaşsınız."

Hızla düşündüm ve bir karara vardım.

"Eskiden," diye yanıtladım. "Artık değiliz. Üstelik kendi problemlerim var, başıma iş açmak istemiyorum. Sen de benim yaptığımın aynısını yapmalısın. Sana bir öğüt vereceğim Peynircik. Sana öğüt vermesi gereken biri değilim, daha yeni tanıştık ama baban yok ve birinin sana öğütte bulunması lazım. Derslerine çalış, sıkı çalış, itaatkâr ol, belaya bulaşma, üniversiteye git, iyi notlar al ve başkaları için endişelenme. Hele de büyükler için. Annen bir cinsel tahrik yüzünden şimdi temizlikçilik yapıyor, Yakışıklı Rómulo suçlunun teki, bana gelince, yalnızca bakman yeterli. Bizi yapmaman gereken şeyler için bir örnek olarak al. Eğer başımıza kötü bir şey gelirse bununla senin bir ilgin yok. Biz başımıza derdi kendimiz açtık. Beni anlıyor musun? Bu mektuba gelince, onu polise götür. Seni dikkate almazlar ama daha sonra bir şey olursa sen görevini yapmış olursun. Bak şimdi, eğer bana söyleyeceğin başka bir şey yoksa ben yemek yemeye gidiyorum."

Bana dikkatle baktı. Bir an ağlayacağını sandım ama son anda kendine hâkim oldu, sandalyeden kalktı ve kapıya doğru gitti. Orada geriye döndü.

"Rómulo sizden bahsederken daha fedakâr bir insan olduğunuzu sanmıştım," diye fısıldadı.

"İnsan zamanla yoruluyor" diye karşılık verdim.

Dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra yeniden içeri girdi. "Buralarda açık bir yer var mı?" diye sordu. "Açlıktan ölüyorum, bir Magnum almak istiyorum."

"Çıkışta sağa doğru gidince bir bar var ama daha sağlıklı ve besleyici bir şey yemelisin."

"Annem de aynı şeyi söylüyor. Oysa Rómulo benim her kaprisimi yerine getirirdi. Bakın, eğer fikrinizi değiştirseniz size cep numaramı vereceğim. Ya da siz bana telefonunuzu verin, ben sizi arayayım."

"Üzgünüm," diye yanıtladım. "Hâlâ telefon kabinlerini kullanıyorum."

Kararlı bir şekilde çantasından bir kalem ve ajanda çıkarıp bir sayfasını yırttı, bir numara yazıp kâğıdı rafa bıraktı, veda etmeden, arkasına bakmadan kuaför salonunu terk etti.

Birkaç saniye sonra sokağa çıktım ve onu izledim. Bu yalnızca basit bir tedbirdi ama onu o sıcakta yaşına ve vücuduna göre beceriksizce yavaş adımlarla uzaklaşırken görünce belli belirsiz bir acıma duygusu bana ona seslenmemi söyledi. Bu sesi yenmem zor olmadı, benim kendisine tavsiye ettiğim kafeye girdiğinde bu konunun kapandığına karar verdim. Tekrar kuaför salonuna girmeden önce kaldırımın karşısında birkaç metre solda Çin pazarının sahibi, yöneticisi ve sorumlusunun, dükkânının kapısından çıkıp oryantal bir yelpazeyle yelpazelendiğini fark ettim. Birbirimizi uzaktan tanıyorduk ama o sırada sokakta başka kimse olmadığı için beni selamlamak ve "amma da sıcak ha!" anlamına gelen bir gülümseme takınmak zorunda kaldı. Orta boylu, zayıf bir adamdı, otuzlu yaşlarda olmalıydı. Kulaktan dolma, orada burada söylenenlerden adının Bling Siau ya da buna benzer bir şey olduğunu ve karısı ile bir oğlu olduğunu biliyordum. Dükkânın dar bir cam kapısı ve ağzına kadar aralarında çirkinlikleri ile yarış eden değişik boyut, materyal ve renkten objelerle dolu minicik bir vitrini vardı. Kapının ve vitrinin üzerindeki bir tabelada şöyle yazıyordu:

LA BAMBA PAZARI
HER TÜR EV GEREÇLERİ - OFİS MALZEMELERİ
OKUL MALZEMELERİ
KADIN KIYAFETLERİ
TUTMA GEREÇLERİ (GÖTÜRMEK İÇİN)

VE DİĞER MALZEMELER
AMAN YUKARI YUKARI!

Komşumun sessiz yorumuna onaylayan bir jestle yanıt verdim ve iklim karşısında boyun eğiş anlamında kaşlarımı kaldırdım. Aslında bir yıldırım düşüp de komşumu oracıkta öldürüp şu dükkânını da harabeye çevirir mi diye dikkatle semaya bakıyordum ama bulutlar bizi sıcak hava dalgasının insafına bırakarak başka yerlerde boşalmaya gitmişlerdi. Bu sevimsiz karşılaşma nedeniyle rahatsız olmuş bir halde kuaföre girdim, soyundum ve yere yatarak olası bir müşteriyi beklerken uyuyakaldım.

4

GÖZLEM

Susamış, huzursuz ve terlemiş bir şekilde uyandım. Çok az zaman geçmişti. Hava serinlemiş mi diye sokağa çıktım ama her şey aynıydı. Karşı kaldırımdaki dükkânın kapısında Bay Siau, Tai Chi egzersizi yapıyordu. Oyalanmak için onun hareketlerini taklit etmeye başladım, ta ki çıplak olduğumu ve gösteriyi seyretmek için bazı komşuların balkonlardan baktığını fark edene kadar. Tekrar içeri girdim ve beklemeye devam ettim. Eğer o sırada fön çektirmek ya da krepe yaptırmak için, hatta bir evsiz bitlerini ayıklatmak için gelmiş olsaydı daha sonra olacak şeylerin hiçbiri olmayacaktı. Ama kimse gelmediğinden can sıkıntımı yenmek için Peynircik'in bana söylediklerini ve gösterdiği şeyi düşünmeye başladım. O mektupta garip bir şeyler olduğu kesindi. Gerçek olduğuna şüphe yoktu; yalnızca elle yazılmış olması bile mektubu yazan kişinin kimliğinin bilinmesini istemesinin net bir göstergesiydi. Ama acaba yalnızca bir veda mektubu muydu yoksa onu anlayabilecek birisi için yazılmış bir şifre mi içeriyordu? Peki niçin Peynircik'e yollamıştı? Yakışıklı Rómulo kızın benden yardım istemeye geleceğini mi düşünmüştü, ayrıca mektupta benim için bir mesaj mı gizliydi? Eğer tehlike o denli ciddi ve yakınsa Yakışıklı Rómulo neden polise gitmemişti? Nasıl bir

işe karışmıştı? Tesadüfen karşılaştığımız gün gittiğimiz bardaki konuşmamızı, bana işbirliği teklif ettiği, görünüşte kolay ve kazançlı bir soygunla ilgili sırrını açışını hatırladım. O planını uygulamayı denemiş ve işler kötü mü gitmişti acaba? Eğer onunla işbirliği yapmayı kesin bir şekilde reddetmemiş olsaydım işler yine kötü gider miydi?

Saat yedi civarında giyindim, telefon kabinine gittim ve Peynircik'in bana not ettiği numarayı çevirdim. Hemen sevinç içinde yanıt verdi.

"Arayacağınızı biliyordum!"

"Bak sen, ne kadar da zekisin."

"Hayır hayır. Rómulo bana sizin her şeye her zaman hayır diyerek başladığınızı ama sonunda yola geldiğinizi anlatırdı."

"Rómulo sana gerçek adresinin neresi olduğunu da söylemiş miydi?"

"Hayır, açık açık değil. Ama ben bir ara öğrendim. Neden öğrenmek istiyorsunuz?"

"Sen bana adresi ver. Eğer zaman bulursam ve canım isterse belki de evine bir ziyarette bulunurum. Geçmişte Yakışıklı Rómulo'nun karısıyla karşılaşmıştım. Onun beni hatırladığını sanmıyorum ama ben onu hatırlıyorum çünkü bize sucuk, salam ve bisküvi getirirdi."

Sokağı ve numarayı not edip araştırmalarımızın sonuçlarından kendisini haberdar edeceğimi söylemedim çünkü para bitti ve konuşma kesildi. Eskiden bir tel sokup sesim kısılana kadar konuşurdum ama rahatlık benim zekâmı ve becerimi paslandırmıştı, bu numarayı son olarak yapmaya çalıştığımda az daha telle gözümü çıkarıyordum. Ayrıca insan dört ayak üzerinde giderse bozuk para bulmak o kadar da zor bir şey değil.

En azından hızlı bir konuşmayı gerçekleştirmek için. Zaten ben de artık az ve öz konuşan biri haline gelmiştim.

Dükkânı kapatıp kasa hesabını yapma zamanı geldi. Günün kâr zarar hesabı çok zamanımı almadığı için Yakışıklı Rómulo'nun evinin karşısına ulaştığımda güneş hâlâ parlıyordu. Bir yerel seçim öncesinde Olvido Sokağı'nın üç tane cılız ağaç, bir bank ve köpeklerin kaka yarışı yaptığı, çocukların emekleyip atılan şırıngalarla oralarını buralarını deldikleri çimenliklerin bulunduğu ve genişletildikten sonra tüm adaylar tarafından resmî bir törenle açılmış olan yolla birleştiği köşede ne yeni ne eski, sıradan bir binaydı. Bu sessiz küçük meydanın diğer tarafında, Yakışıklı Rómulo'nun oturduğu binanın çaprazında şöyle imalı bir reklamı olan açık bir bar vardı:

APTAL ŞİŞKONUN YERİ

Çevreyi tanıyabilmek için blokun etrafında iki tur atıp binanın önüne geri döndüm ve zillerden birine bastım. Kimse yanıt vermeyince bir başkasına bastım. Dördüncü denememde yaşlı bir ses yanıt verdi.

"Yakışıklı Rómulo'ya iadeli taahhütlü bir mektup var," dedim.

"Bu daire değil."

"Burada üçüncü kat beşinci daire diyor."

"Yanılıyorsunuz. O altıncı kat birinci dairede yaşıyor."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Altıncı kat birinci daireden biraz haşin sesli bir kadın yanıtladı.

"Kim o?"

"Rómulo evde mi?"

"Rómulo mu?"

"Evet, Yakışıklı Rómulo?"

"Evde değil."

"Peki hanımefendi?"

"Hangi hanımefendi?"

"Yakışıklı Rómulo'nun eşi?"

"Kimsiniz?"

"Bir arkadaşı."

"Nesi nesi?"

"Siz onun uşağı mısınız?"

"Nesi nesi?"

"Önemli değil? Açın! İadeli taahhütlü bir mektup getirdim."

"Bir arkadaşı değil miydiniz?"

"Eskiden evet. Şimdi iadeli taahhütlü bir mektup getirdim. Beyefendinin imzalaması gerekli. Ya da hanımefendinin. Ya da sizin. Birinin imzalaması gerekli. Anladınız mı?"

"Hayır."

"Öyleyse açın, size yüz yüze anlatayım."

Kapı bu tür mekanizmalara özgü kaba bir gürültüyle açıldı ve ben de apartmana girdim. Merdivenler dar ve karanlıktı, bozulmuş yemek kokuyordu. Altıncı kat birinci daireye ait posta kutusuna yapıştırılan etikette dairede yaşayan kişilerin isimleri yazıyordu: Yakışıklı Rómulo ve Lavinia Torrada. Küçük ve eski bir asansörle yukarı çıktım ve kapıyı çaldım.

Kapıyı hemen iriyarı, güçlü kolları, kare çenesi ve mavi gözleri olan genç bir kadın açtı.

"Nereyi imzalamam gerekli?" diye sordu bir kalemi bana doğrultarak.

Sahte bir resmî evrak hazırlamak bile aklıma gelmemişti, bu nedenle kendimi zor durumda hissettim.

"Evrakı göstermeden önce kimliğinizi görmem gerekli," dedim ona karşı koymak için. Kimlik lafını duyunca yüzü buruştu. Onu pis pis gülümseyerek sakinleştirdim.

"Korkmak yok. Ben polis değil. Ben acil posta hizmeti, hızlı ve emrinizdeyim. Hanımefendi evde mi?"

"Hanımefendi mi?"

"Evraklar tamam. Hanımefendi imzalayabilir."

Katı bir kadındı ama kolay yola geliyordu. Kapıyı açık bırakarak gitti ve ben de antreye girip kapıyı arkamdan kapattım. Antre minicik bir yerdi, buradan dik açılı iki tane kısa ve karanlık koridora ayrılıyordu. Bu koridorların hiçbirinde insan ya da hayvan olduğuna dair bir işaret yoktu. Göz hizasında, duvara asılı biçimde elektrik saatini gizleyen bir dolap vardı. Açtım. Bazen insanlar oraya anahtarları bırakırdı ama bu defa yoktu. Koridorların birinden görevini yerine getiren bir çamaşır makinesinin monoton sesi geliyordu. Birkaç dakika ağır ağır geçti. Heyecandan ve beklemekten çişim geldi. Kararlı adımların sahibi beni çişim nedeniyle kıvrım kıvrım kıvrılırken yakaladı.

"Bu iadeli taahhütlü meselesi nedir?" diye sordu bayağı denilebilecek ama şarkı söylermişçesine seksi bir kadın sesi.

Lavinia Torrada benim hatırladığım kadarıyla kıvrımlı hatlara, iri gözlere, uzun kirpiklere ve baştan çıkaran bir güzelliğe sahip bir kadındı. Yakışıklı Rómulo'nun kendisi bana mutlu günlerinde sokakta kol kola yürürken akan trafiğin durduğunu ve yayaların tökezlediğini anlatırdı. Daha sonra Rómulo'yu benim olduğum yere hapsettiklerinde Lavinia onu düzenli şekilde ziyaret etmeyi asla bırakmamıştı. O sıralarda onun geldiği söylendiğinde mevsimine göre ince bluzla ya da dar bir kazakla, çok dar ya da kabarık bir etekle ve her zaman çakıllı yolda dengesini sağlayabilmek için binanın giriş kapısına gelene kadar durmadan

kalçalarını sallamasına neden olan yüksek topuklu ayakkabılarıyla göğsünü gere gere ilerlemesini görmek için canını tehlikeye atan tek mahkûm ben değildim. Ana kapıya geldiğinde Doktor Sugrañes kadın görmemekten azmış bir halde ve yapmacık bir edayla onu karşılıyor, kocasının sağlık durumu hakkında bilgi verip moralini düzeltmeye çalıştıktan sonra yine aynı şekilde kadını uğurluyordu. Onu görünce kaç kere heyecandan gözlerimi kısmış ve pencerenin demirlerini tutmayı bırakıp daracık bir aralıktan o kısacık görüntüyü izleyebilmek için komodinin üzerine yerleştirdiğim tabureden düşmüştüm. Sonuçta tabure ve komodin kırılmıştı, çürüklerim ve aldığım ceza da cabasıydı. Bütün bunlar bir anlığına şehvetimi geçiriyor ama bir dahaki sefere de aynı aşağılık dikizleme olayını gerçekleştirmeme engel olmuyordu.

Şimdi kendisini görünce yüzümün kızarmasına engel olamadım.

"Mesele falan yok," diye kekeledim, "iadeli taahhütlü bir şey de yok. Ben Yakışıklı Rómulo'nun arkadaşıyım daha önce de söylediğim gibi. Ama baktım ki bu durumun içeri girmeme bir faydası yok ben de diğerini uydurdum. Hileyle zorla içeri girdiğim için üzgünüm. Ama buraya kadar geldiğime göre geliş sebebimi söyleyeyim. O sıralarda beni gördüğünüzü ve eşinizin de size benden bahsettiğini sanmam ama Yakışıklı Rómulo ve ben, ikimizin de hatırlamak istemediği hayatımızın bir dönemini ve bir alanı paylaştık. Bunun üzerinden çok uzun yıllar geçti. Cesaretimi mazur görün ama geçen yıllar sizde bir iz bırakmamış."

O zamanki gözleriyle dikkatle bana baktı. Az önce söylediğim doğruydu: hatları yuvarlaklaşmış ve belki de biraz genişlemişti, cildi gerginliğini kaybetmişti, etli dudaklarında bir gülümseme fark ediliyordu ve saçlarını boyattığı da belli oluyordu. Ama

elimde bir tabure ve komodin olsaydı oracıkta eskiden yaptığım şehvetli akrobatlıklarımı yapmakta bir saniye tereddüt etmezdim.

"Eğer eşimi görmeye geldiyseniz kendisi burada değil," dedi kadın benim davranışımdan biraz endişeye kapılmış bir halde çünkü utancımdan suratım kıpkırmızı kesilmişti ve çişim o kadar gelmişti ki bir masai gibi dans ediyordum.

"Önemli değil," dedim, "beklerim."

"Rómulo genelde geç gelir," diye bir bahane buldu hemen. "Geç saatlere kadar çalışıyor."

"Ah ah! Yakışıklı Rómulo her zaman çalışkanlığıyla örnek olmuştur!" dedim yüksek sesle.

Çamaşır makinesi çılgınca sıkma işine başlayıncaya kadar bir an sessizlik oldu. O sırada elinde süpürgeyle az önceki kadın ortaya çıktı. İşler kötüye gidiyordu.

"Tabii ki eğer bugün olmazsa başka gün olur," dedim sürekli olarak tavrımı değiştirmeme saygılı bir hava vermeye çalışarak. "Sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. Yalnızca sizden eşinizi gördüğünüz zaman bana geçen gün sorduğu konuda haberlerim olduğunu söylemenizi rica ediyorum. Benimle konuşmadan hiçbir şey yapmamasını söyleyin ona. Size cep numaramı bırakacağım, lütfen not eder misiniz?"

Lavinia Torrada bana kuşkulu ve tuhaf bir bakış fırlattı. Daha sonra süpürgeli kadına kafasıyla işaret etti. Kadın koridordan yok oldu ve elindeki süpürge yerine bir not defteri ve kalemle geri geldi. Sanki bir barış ortamı oluşmuşçasına çamaşır makinesinin gürültüsü kesildi. Ben cebimden kâğıt parçasını çıkardım ve Peynircik'in numarasını okudum. Lavinia'nın nasıl not

aldığını gördüm, en abartılı kibarlığımla selam verdim, kafamı sayaçların olduğu dolaba çarptım, kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Tedirgin ruh halimi sakinleştirebilmek için merdivenlerden koşarak indim ve ikinci kata kadar durmadım. Paspaslardan birine işedim, aşağıya indim, sokağa çıktım ve beni pencereden izliyor olabilirler diye sakin bir tavırla yürüyerek uzaklaştım. Köşeyi dönünce bir telefon kabini aradım ve Peynircik'i aradım.

"Gizemi çözdünüz mü?" diye sordu Peynircik sesimi duyar duymaz.

"Saçmalama. Yakışıklı Rómulo'nun karısına uğradım. Rómulo evde yok ve gelmesini de beklemiyorlar. Ayrılmadan önce ona küçük bir tuzak kurdum. Düşeceğini sanmam ama olur da düşer diye seni arıyorum. Ona senin telefon numaranı verdim. Eğer birisi seni arayıp beni sorarsa, sen kuaförde çalışan bir elemansın. Yok yok çıraksın, bir de gidip meslek terimleriyle ilgili bir pot kırmayasın. Sen mesajı al ve soru sorma. Soru sormak şüphe uyandırır. Bırak konuşsun ve aklına gelen her şey hakkında ona bilgi ver. Bazen çok konuşursan karşındaki de konuşmaya başlar. Söyledikleri her şeyi not et, tek bir virgül bile unutma. Seni yarın ararım. Beni anladın mı?"

"Tamam beyefendi. Peki bu arada siz ne yapacaksınız?"

"Yorulana kadar nöbet tutacağım."

"Sizin yerinize ben nöbet tutabilirim," diye teklif etti, "ya da size eşlik edebilirim."

"Hayır. Evde kalıp ödevlerini yap!"

"Ödevim yok. Şimdi yaz. Okullar tatil."

"Öyleyse derslerini tekrar et!"

Telefonu kapattım ve Yakışıklı Rómulo'nun evine emniyetli bir mesafe kalana kadar yürüdüm. Bir çöp kutusundan yüzümü kapatmak için bir gazete çıkardım, duvara yaslandım ve bir süre

okuyormuş gibi yaptım. Saat sekizi yirmi geçe gibi süpürgeli kadın binadan çıktı, ilerleyip köşeyi döndü ve onu gözden kaybettim. Onu izlemeyi gerekli görmedim. Ertesi güne kadar ilginç bir şey olmayacağını bildiğim halde yarım saat daha bekledim. Sonunda bir otobüs durağı arayıp bana uygun olana bindim ve klimanın tadına vararak temel içgüdülerime rağmen çıktığım bu belirsiz yoldaki bir sonraki adımımı planlayarak kendimi bıraktım.

Ertesi gün erkenden kalktım, evden çıktım, otobüs bekledim, otobüs lütfedip nihayet geldi ve gideceğim yere ulaştığımda o kadar erkendi ki eğer süpermarketler dışında bir yerde de bir horoz olsaydı öterdi. O saatte Ramblas'ta yayalar yoktu, kafeler ve dükkânlar kapalıydı, yalnızca bu önemli caddeyi bir Barselona gecesinin velvelesinden sonra her zamanki haline getirmekle meşgul olan belediye işçileri dolaşıyordu, bazıları özenle organik atıkları ve ambalajları, bazıları hiç de nazik olmayan bir tavırla sarhoşları ve bazıları da saygısızlık etmek istemem ama ölüleri ortadan kaldırıyordu. İşlerine karışmamak için yan kaldırımdan duvara yaklaşarak aşağı indim. Portaferrissa Sokağı'na ıssız olduğu bir saatte ulaştım ve birkaç metre sonra karanlık bir geçitte aradığım kişiyi günlük elbiselerini çıkarıp cübbesini giyerken buldum. Selam verdim, beni hemen tanıdı, hiçbir zaman çok yakın bir ilişkimiz olmadığı halde beni gördüğüne sevindi çünkü nostaljiye eğilimli biriydi ve eskiyi hatırlayınca memnuniyet ve hüzün karışımı bir havayla karşıladı. Uzun yıllar boyunca ustalıkla ve zarafetle yaptığı, kendisine hâlâ bugün bile Tavuk Morgan takma adının takılmasına neden olan dolandırıcılığın birçok çeşidi sayesinde hayatını rahat bir şekilde kazanmıştı. Belli bir yaşta rahat bir emeklilik hazırlayıp dolandırıcılar akademisi kurmayı planlarken her şey çabucak ve beklenmedik bir şekilde değişmişti. Öncelikle Barselona'ya yabancı turistlerin

akın etmesi, sadece laf kalabalığına dayalı olan bu sanat için çözümsüz dil problemlerini ortaya çıkarmıştı.

"Ama en kötüsü bu değil," diye yakınıyordu Tavuk Morgan, "en kötüsü yeni düşünce tarzı. Dolandırıcıların, yankesicilerin yüzünden insanlar hızlı ve zahmetsiz bir şekilde para kaybetmeye alıştılar. Önceden dolandırılmak için zekâ, hırs, karar ve ahlaksızlık gerekiyordu. Şimdi en mankafa insan bile ne yaptığından haberi dahi olmadan soyulabilir. Günümüz gençlerine sahte piyango bileti, ibadethane çıkışı ya da boyalı para dolandırıcılığını öneriyorsun, sana sanki uzaydan gelmişsin gibi bakıyorlar."

Gelirindeki ve cesaretindeki azalma onu mesleğini bırakmaya ve canlı heykel olmaya zorladı. Başlangıçta iyi gitti sayılır. Daha sonra rekabet arttı ve beraber zorlukları getirdi. Bu alanda da işler kötüye gitmeye başlamıştı.

"Başladığımda," dedi, "ikonografik bir kültür vardı, karakterleri herkes tanıyordu. Artık kimse kimin kim olduğunu bilmiyor. Hatta Elvis ve Che'nin bile kendilerini tanıtmak için birçok dilde tabela koyması gerekiyor."

"Peki sen kimin kılığına girdin?"

"Portekizli Leonor.* Belli olmuyor mu?"

Dudaklarını boyamayı ve bıyıklarını pırıltılı tozla kaplamayı tamamlamıştı. Toka ve klipslerle tacı buklelerine tutturmasına yardım ettim.

"Senden bir şey rica etmeye geldim," dedim işimiz bittiğinde.

"Şu aralar bir şey rica edilecek zaman değil," diye yanıtladı.

"Para istemeye değil, hizmet talep etmeye geldim. Ücret karşılığı."

---

* 1300'lü yıllarda yaşamış Portekiz Prensesi ve daha sonra Aragon Kralı'nın eşi. (yay. n.)

Saat başına bir ücret için pazarlık yaptık, gerçi ben parayı nereden bulacağımı bilmiyordum ama anlaşmaya vardık.

Kaideyi otobüse sokmamız epey bir zor oldu ama iflasa gitmeyen az sayıdaki dükkân açılmadan önce heykel, Yakışıklı Rómulo'nun evinin karşısında yerini almıştı.

"Bu yeri seçmiş olmam kimseyi şaşırtmaz, değil mi?" dedi Tavuk Morgan muhteşem duruşuna geçmeden önce. "Bu meydanda in cin top oynuyor."

"Boş ver, insanlar dikkat bile etmiyor. Üstelik sana ne? Senin zararını ben ödüyorum. Sen gözünü ayırmadan şu kapıya bak yeter. Gözünü bile kırpmadan. Eğer biri girer ya da çıkarsa bana haber vereceksin. Cep telefonumu not et."

"Olmaz. Benim işim hareketsiz durmak."

"Peki ya çişin gelirse?"

"Bez bağlıyorum."

"Tamam. O zaman kafandan not al, ben yemek saatinde raporunu almaya geleceğim."

Saat tam dokuzda kuaförü açtım. Saat on biri çeyrek geçe salağın teki girip yakınlarda bir Çin pazarı olup olmadığını sordu. Onu La Bamba'ya yolladım ama önce beyhude bir çabayla da olsa tek işlem fiyatına hem saç yıkama hem de saç sakal tıraşı yapmayı teklif ettim. Başka kimse gelmedi. Saat ikide dükkânı kapatıp Tavuk Morgan'ı görmeye gittim.

"Yeni bir şey var mı?"

Yanıt olarak sustu. Bakışlarını aşağıya indirmeye bile tenezzül etmedi.

"Yapma şimdi! Bizi kimse görmüyor," diye ısrar etmek zorunda kaldım.

Tavuk Morgan neredeyse dudaklarını hiç kıpırdatmadan raporunu fısıldadı. Bütün sabah binadan çok az insan çıkmıştı.

Binaya girenlerse daha da azdı. Girenlerden ikisi daha önce oradan çıkanlar grubuna aitti. Dördü ise daha önceden oradan çıkmayanlardı ancak bir süre sonra dışarıya çıktılar. Bir kişi içeriye girmiş ve hâlâ çıkmamıştı. İçeriye girmeden dışarıya çıkanlardan iki tanesi yeniden içeriye girmiş diğerleri ise henüz içeriye girmemişlerdi.

"İşini harika yaptın," diyerek onu yüreklendirdim. "Peki dışarıya çıkanların arasında mükemmel görünümlü bir kadın var mıydı?"

"Evet," dedi görkemli kibriyle. "Saat tam on buçukta muhteşem bir kadın çıktı. Portekiz Kraliçesi olduğum için saat takmıyorum ama arkamdaki bardan radyonun sesi sonuna kadar açık ve her yarım saatte bir haberleri veriyorlar. Mesela şimdi saat ikiyi biraz geçiyor olmalı. Böylece zaman kavramını kaybetmiyorum."

"Tanıdıkça sana daha fazla hayran kalıyorum. Peki o bahsettiğin kadın nasıl biriydi?"

En ufak ayrıntısına kadar abartılı bir şekilde yapılan tanımlamadan o kadının Lavinia Torrada olduğu sonucuna vardım. O döküntü binada iki tane fıstığın yaşıyor olması istatistiksel olarak mümkün değildi. Bizim fıstık, Tavuk Morgan'ın belirttiği saatte yalnız başına dışarıya çıkmıştı ama kapıda onu birkaç dakika önce arabayla gelen bir bey bekliyordu. Adam arabasını evin yakınına park etmiş, bara girmiş ve sonra sabırsızlık belirtisi göstermeksizin kaldırımda beklemişti. Yakışıklı Rómulo'nun karısı çıkınca birbirlerini hafif bir gülümsemeyle başlarını eğerek selamlamışlardı, ne birbirlerinin yanaklarını ne de başka bir yerlerini öpmüşlerdi, hatta tokalaşmamışlardı bile. Karşılıklı söylenen kısa bir cümlenin ardından Rómulo'nun karısı ve yanındaki kişi arabaya kadar sessizce yürümüş, arabaya binip gitmişlerdi.

"Sevgili olduklarına dair hiçbir işaret yoktu," diye belirtti, "elbette bunu gayet iyi bir şekilde saklıyor da olabilirler. Böyle

durumlarda hiç belli olmaz. Üstelik adam oldukça bayağı bir tipti. Orta yaşlı, kaba, salak tipli biri. Bu şaheserle hiç ilgisi olmayan biri."

"Bundan daha garip şeyler de oluyor. Arabanın plakasını yazabildin mi?"

"Tabii ki, sen beni ne zannediyorsun?"

Bilgileri kaydedip Aptal Şişkonun Yeri'ne girdim. Radyo avaz avaz reklamları anons ediyordu. Bu, kafenin en eğlenceli tarafıydı, bunun dışında temiz bir görünüşü vardı ve ortamdaki duman oranı ortalamanın altındaydı. Barın arkasında hacmine ve ifadesine bakılırsa muhtemelen kafeye adını veren kişi olan bir garson duruyordu. Barda şişman iki adam önlerindeki soslu köfte tabaklarına terden şelale yolları oluşturuyorlardı. Ben de büyük bir zevkle aynı şeyi yapardım ama menünün fiyatı altı avroydu ve benim o kadar param yoktu.

Garsona doğru gidip, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama siz ya da sizlerden biri bana yardımcı olabilir misiniz?" dedim. "Bu sabah saat on buçuktan birkaç dakika önce benim tarafımdan kullanılan bir nakliye arabası Barselona 6952 plakalı beyaz renkli bir Peugeot 206'ya hafifçe çarptı. O sırada durmam mümkün değildi ama şimdi işlerimi bitirdiğim ve şu anda boş olduğum için üzerime düşen sorumluluğu yerine getirmek için kazaya uğrayan aracın sahibiyle bağlantıya geçmek istiyorum. Acaba kim olduğunu biliyor musunuz?"

Garsona ve aynı zamanda müşterilere yöneltilen bu soru kısa bir tartışmaya sebep oldu. Sonunda varılan sonuca göre aracın sahibi, buraya geldiğinde sütlü espresso içen kafenin daimî müşterilerindendi.

"Mesele şu," diye bitirdim açıklamamı, "araçtaki hasarı düzeltebilirler mi ya da kendisine sedan model, dört tekerlekten

çekişi ve elektrikli camları olan yeni bir araç verebilirler mi diye sigorta şirketine rapor vermem lazım. Eğer birbirimizle bağlantıya geçemezsek bunların hiçbiri mümkün olamayacak. Lütfen kendisine beni bu cep telefonundan aramasını ısrarla rica edebilir misiniz?"

Bir kâğıt peçeteye Peynircik'in numarasını yazıp bara bıraktım. Dışarıya çıktığımda bardaki şişkolar beni gözlüyor olabilirler diye yanından geçerken Tavuk Morgan'a bakmadım bile. Otobüse bindim ve yarım saatte kuaför salonuna gittim. Yolda işyerimde mideye indirmek için kendime salamura sardalyalı (en ucuz olandan) bir sandviç aldım. Sandviçi yemeyi hayal ederken kuaförün kapısını açtığımda koltuktan kalkan bir insan figürünü görünce az daha bayılacaktım.

"Affedersiniz. Pardon!" diye bağırdı Peynircik. "Sizi korkutmak istememiştim. Burada yoktunuz ben de dışarıda güneşin altında beklemektense içeride beklemeyi tercih ettim."

"Kapı açık mıydı?"

"Hayır efendim. Rómulo bana kilitleri açmayı öğretmişti. Kilidi bozmamak için çok dikkatli bir şekilde açtım. Sardalya kokusu sizden mi geliyor?"

"Seni ilgilendirmez," diye yanıt verdim. "Bu arada her şeye dokunma, burada hassas ve tehlikeli malzemeler var, " diye ekledim dalgın bir şekilde bir tarakla oynadığını görünce.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarladı. "Biraz önce sizi telefonla aradıklarını söylemek için geldim."

"Kimmiş?"

"Söylemedi."

"Peki sen de sormadın mı?"

"Aklıma gelmedi."

"Erkek miydi kadın mıydı?"

"Dikkat etmedim."

"Peki ne dedi?"

"Hatırlamıyorum."

"Tanrı aşkına Peynircik. Bu şekilde hiçbir sonuca ulaşamayız. Yaptığın işe dikkat etmelisin."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Bir daha olmaz," dedi.

Suratını üzüntüyle buruşturmaya başlamıştı ki onu sert bir ifadeyle durdurdum.

"Pişmanlıklarla kaybedecek zamanımız yok. Olaya pratik bir yoldan bakalım. Paran var mı?"

"Üç avro."

"Ver bana."

"Bademli bir Magnum almak için o."

"Öyleyse dondurmasız kalacaksın demektir. Bana çalışmaları için birkaç adam tuttum. Ücretlerinin gecikmeden ödenmesi gerekiyor. Annenden para iste."

"Hayır, olmaz. Hayır beyefendi. Bu mümkün değil. Annem bizim meseleyi bilmiyor. Öğrenirse çok kızar. Ona bir şey söylemeyin lütfen. Lütfen."

"Nasıl söyleyeyim ki? Ne anneni tanıyorum ne de onu nerede bulacağımı biliyorum. Ama nasıl olursa olsun bir yerlerden para bulman lazım. Nerede harcayacağını söylemeden isteyebilirsin. Kıyafet almak için ya da bir yerlere gitmek için. Yalan söylemek hiçbir zaman haklı gösterilemez ama bazen daha az da olsa haklı olabilir. Tıpkı şimdi olduğu gibi."

Daha sakin ve yaptığı hataları unutmuş olarak para bulmak için bir yol bulduğunda geri geleceğine söz verip gitti. Bu konuda bana pek fazla güven vermediği için diğer olası masrafları ve kendi ekmek paramı unutup en azından Tavuk Morgan'a parasını ödemek için birkaç avroyu nereden bulabileceğimi düşünmeye

başladım. Ekmek parasını düşünmek sardalyalı sandviçi hatırlattı ve tam paketi açacakken kuaför salonuna haber vermeden birisi girdi. Arkadan gelen ışık nedeniyle kim olduğunu tatlı sesini duyana kadar anlayamadım.

"Rahatsız ettiğim için affedersiniz," dedi. "Ben Lin Siau, La Bamba'nın idarecisiyim. Sizden küçük bir ricada bulunmaya geldim. Koşullar nedeniyle acelem olmasaydı bunu sizden istemezdim ama bu zamanlarda ne aileme ne de tanıdıklara başvurabilirim, ayrıca komşu olduğumuz için..."

Birbirimizle ilk kez konuşuyorduk. Dili bu kadar ustalıkla kullanması beni şaşırttı. Bu alanda bile onunla yarışamazdım. İhtiyatlı bir şekilde kendisine nasıl yardımcı olabileceğimi sordum.

"Basit bir şey," diye yanıtladı sanki eski arkadaşmışız gibi doğal bir şekilde. "Oğlumu almaya gitmeliyim. Onu bir yüzme kursuna yazdırdım. Bu şekilde bir uğraşı oluyor ve bizim de okul olmadığı için bütün gün onunla ilgilenmemiz gerekmiyor. Geçen haftaya kadar Valldoreix'te yaz kampındaydı. Ama şimdi döndü ve onu meşgul etmek aynı zamanda da dükkânla ilgilenmek gerçekten bir problem."

Konuşmasına ara verdi, uygunsuz bir arkadaşlığı teşvik etmemek için bir şey söylemedim ama o yüreklendirmeye ihtiyaç duymadan anlatmaya devam etti.

"Genelde oğlumu getirip götürme işini eşim üstleniyor ama bugün kuzeni Miau'nun bekârlığa veda partisine davetli. Kısacası bugün çocuğu almaya benim gitmem gerekiyor, bu nedenle ben yokken dükkâna göz kulak olabilirseniz çok sevinirim. On dakikadan fazla gecikmem. Ancak dükkânı kapatmaya üşeniyorum. Ayrıca dükkânda çalınacak o kadar çok şey var ki... Oysa burada..."

"Tamam," dedim sert bir şekilde, sonra da istemeye istemeye gülümseyerek, "benden istediğinizi büyük bir zevkle yaparım. Komşular zor durumda birbirlerine yardımcı olur," diye ekledim.

"Teşekkür ederim. Ben de aynı şekilde düşünüyorum."

Kuaför salonunun kapısını araladım, ikimiz de yolun karşısına geçtik ve birbirimizle büyük bir yapmacıklıkla vedalaştık. O, hızlı adımlarla uzaklaştı ben de biraz güneşten kaçmak, biraz gözlerden uzak kalıp mahalledeki diğer tüccarlar tarafından işbirlikçi damgası yememek için ve biraz da meraktan içeriye girdim. Sattıkları şeyleri alamadığım için dükkânlar ilgimi çekmediğinden ve mal varlığım da bu ilgiyi hemen hemen sıfıra indirdiğinden bu tür bir dükkâna hiç gitmemiştim. Bir göz atmamla şaşkına döndüm. İçeride her şey vardı: binanın önündeki tabelada yazanlar ve daha neler neler, hatta tüm plastik sanatların her tür örneği ve benim antrenmansız beynimin ve sefil ruhumun kaydedecek kapasitesi olmayan bunun gibi bin tane ürün daha. Afallamış bir şekilde koridorlarda dolaşıp dururken arka tarafta, karanlıkta görünüşte terk edilmiş ilginç bir obje ilgimi çekti. Yakından incelediğimde bunun normal boyutlarda bir bez bebek olduğunu gördüm. Görünüşü o kadar komikti ki o neşesiz halime rağmen kahkaha atmama engel olamadım. Bunun hemen ardından da bez bebeğin yerlere kadar eğilip beni selamlayarak bana doğru geldiğini görünce bir dehşet çığlığı attım.

"Korku için özür dilerim," dediğini duydum bitkin ve titrek bir sesin. "Şaşırtmak amacım yoktu. Ben bu saygıdeğer dükkânın idarecisi Bay Siau'nun mütevazı atasıyım. Siz beni tanımıyorsunuz ama ben sizi tanıyorum. Siz karşı kaldırımdaki saygıdeğer kuaför salonunun sahibisiniz. Bir gün atkuyruğumu kestirmek ve taratmak için size uğrayacağım."

"Memnun oldum," dedim şaşkınlığım geçtiğinde. "Burada birinin olduğunu bilmiyordum. Ayrıca tanımı gereği ataların ölmüş olması gerekiyordu."

"Haklısınız. Ben yaşlıyım ama eğer kötü bir şakaya izin verirseniz hayatımı yaşıyorum, hem de tadına vararak. Ben yarım bir atayım. Oğlum Lin, hanedanın ilk çocuğu beni General Tat'ın* izni ile ticarethanesinde bir ata olması için Çin'den getirdi. Sizin yüce kuaför salonunuzda bir atanız var mı?"

"Hayır. Bir bu eksikti," diye yanıtladım.

"Ah. Belki de çocuklarınız vardır."

"O da yok."

"Başınız sağ olsun. Atalar ve çocuklar önemlidir. Geçmiş ve gelecek. Geçmiş ve gelecek olmazsa yalnızca bugün kalır ve bugün de çok kısadır."

Gözlerini kapattı ve hafif horultular çıkararak serinkanlı bir tavır takındı. Çikolatalı bir dondurmayı tüm kıyafetlerine bulaştırmakla meşgul olan on yaşlarında bir oğlan çocuğunu elinden tutup sürükleyerek geri dönen Lin Siau bizi bu halde buldu.

"Affedersiniz," dedi Lin Siau, "size babamın burada olduğunu söylemeyi unuttum. Umarım kafanızı şişirmemiştir. Çok yaşlı ve bizden başka konuşacak kimsesi yok. Kafası ara sıra gidip geliyor o nedenle dükkânı ona emanet etmek istemedim."

"Kesinlikle hayır!" diye bağırdım. "Bana hiçbir rahatsızlık vermedi. Tam tersine, çok seviyeli bir sohbet geçti. Doğruyu söylemek gerekirse oryantal felsefe Doğu'da yapılan ürünlerin kendisi kadar kaliteli."

---

* Katalan hükümetinin Katalanca karşılığı olan Generalitat de Catalunya'ya gönderme yapılıyor. (yay. n.)

Bunun gibi başka nezaket sözleriyle vedalaştık. Kuaföre girer girmez hemen hemen hiç dokunmadan bıraktığım sandviçi eğitici bir teraryum haline gelmiş olarak buldum. Bu neşeli grubu bir maşa yardımıyla tutup, sokağa çıkıp en yakın çöp kutusuna atmaktan başka çarem kalmadı. Daha sonra geri dönüp dakikaları giderek daha yavaş tempoda geçmeye bıraktım. Gün bitiminde açlığıma ve sıkıntıma, şu anda içerisinde bulunduğum topaklaşmış bataklıktan çıkmayı asla beceremeyeceğime dair kederli bir mahkûmiyet eklendi. Bay Siau'nun oğlu elinde bir paketle dükkâna girdiğinde kuaför salonunu kapatıp çöp kutusundaki sandviçten geriye bir şey kalmış mı diye bakmaya gitmek üzereydim. Saygıyla eğilip boru gibi bir sesle şöyle dedi:

"Selam dostum. Ben Quim Siau, Lin Siau'nun oğlu. Okul zamanlarında çalışkan öğrenci, tatil dönemlerinde gayretli acemi yüzücü. Beni babam, annem ve saygıdeğer büyükbabam mütevazı şükranlarımızı sunmak üzere bu küçük hediyeyi size vermem için yolladılar," dedi.

Bana paketi teslim etti ve koşarak gitti. Paketi açınca krupuk, wonton, kızarmış pirinç ve bir dilim karpuzdan oluşan çok besleyici bir menüyle karşılaştım. Heyecanlanmaya bile vakit bulamadan hepsini mideye indirdim. Çok lezzetliydi. Daha sonra gücümü toplamış ve moralim düzelmiş bir halde kuaför salonunu kapattım ve hayatım boyunca birçok kez yapmış olduğum gibi kız kardeşime danışmaya karar verdim.

5

PEUGEOT 206'NIN GİZEMLİ SAHİBİ

Olumsuzluklara rağmen Cándida ve kocası güvenli ve özel bir rahatlık içerisinde yaşıyorlardı, üç yıl önce trajik bir olay da olsa kocasının annesinin ölümü onları birçok dertten ve endişeden kurtarmış ve başlarını sokacakları bir yere sahip olmalarına ve kapıdaki "dikkat köpek var" tabelasını çıkarmalarına olanak sağlamıştı. O acı verici kayıp, merhumenin emekli maaşını, bakıma muhtaç kişilere verilen yardım parasını ve yetişkinler eğitim programı kapsamında Haberleşme Fakültesi'nde okumak için verilen bursu almalarını engellememişti. Bu tür idari hileler sayesinde kocası hiçbir iş yapmıyordu, kız kardeşim de hayat kadınlığı yapmayı bırakmıştı.

Cándida'nın emekliliği onun için bir mutluluk kaynağı olmalıydı ama öyle olmadı. Çok azimliydi ama o denli başarılı değildi. Cándida çocukluğundan beri sokaklarda fuhuş yapmış ve iltifattan çok alaya, bahşişten çok dayağa maruz kalmıştı. Ayrıca iskorbüt, katapleksi, aerofaji, podagra, beriberi, tifüs, FMD, kretenizm, sarıhumma ve çeşitli mantarlar gibi yalnızca zührevi değil, hastalıkların pek çok çeşidinden kendine koleksiyon yapmayı başarmıştı. Onlarca yıldır günlük hayatında yapmakta olduğu şeyi birdenbire bırakmak birçok emeklilik olayında olduğu gibi

onda da depresyona neden oldu. Çalıştığı sektördekilerin onun emeklilik haberini almalarının ardından Katalan şampanyası ve havai fişeklerle düzenledikleri onu derinden üzen kutlama da bunda az rol oynamadı. Bunun ardından gelen bitkinlik halinden onu çıkarmak için ne kocası ne de ben bir şey yaptık. Çünkü öfori olduğu zamanlarda zaten işe yaramaz bir baş belasının tekiydi ve depresif olduğu zamanlarda en azından hiçbir şey söylemiyordu. Hayran kalınacak bir kudretle dinde teselli arayarak içinde bulunduğu durumdan kendi kendine çıktı. Hiç durmadan ayinlere gidiyor, dokuz ve üç gün süren ibadetleri yerine getiriyordu. Akortsuz sesini, çirkinliğini ve lanetini götürmediği dinî tören ve ayin yoktu. Bunu yapmasına izin verdik ta ki kilisenin piskoposu, Cándida'nın yeni bir fanatik olmasından ve doğuştan gelen itaatkârlığından faydalanarak kendi evini temizletmek, dinî, sivil ve jimnastik kıyafetleri de dâhil olmak üzere tüm kıyafetlerini yıkayıp ütületmek ve Cándida'nın bize söylemediği, bizim de kendisine sormadığımız her tür hizmeti yaptırarak onu sömürmeye başlayana kadar. Daha sonra Cándida'dan pul ve madalya karşılığı para almaya başladı, son olarak ona XXIII. Ioannes'in azı dişini elli avro gibi fahiş bir fiyata sattı. Ertesi gün eniştemle beraber piskoposu kilisenin kapısında bekledik, onu alıp karanlık bir binanın karanlık eşiğine çektik ve kendisine eğer bir daha Cándida ile herhangi bir ilişkisi olursa Aziz Longinus'un mızrağını kıçına sokacağımızı söyledik. Herif verilen mesajı aldı ve o günden sonra bir açıklama yapmadan ve önceden haber vermeden kilise bizim saf ve gönüllü rahibeye kapılarını kapattı. Manevi kılavuzu olmayan ve hayır işleri için parası kalmayan Cándida dindarlığını kendi haline bıraktı, ta ki bir gün Azize Rita'nın sunağının önünde osuruğunu ateşe verirken yakalanana kadar. Hıristiyanlığa ait her tür ibadethaneye ve kutsal binalara girişi yasaklandı. Sanırım şimdi Evanjelikler ve Yehova Şahitleri

ile şansını denedikten sonra animizmi uyguluyordu. Elbette bu tecrübelerin onun ne bilgeliğini artırdığını ne zekâsını ne de karakterini geliştirdiğini söylemeye gerek yok.

Kafama indirmek için ütüyü elinde tuttuğunu görünce, "Ben yemeğimi yedim," diye bağırdım selam verircesine. "Yalnızca sen ve hayatta kendime örnek aldığım kişi Viriato nasılsınız diye bakmaya geldim."

Adı geçen kişi benim sesimi ve eşinin küfürlerini duyunca fıçı gibi vücuduyla kaba ve terlemiş bir halde geldi.

"Buyur, buyur! Ne iyi ettin," dedi yalancıktan bir sevinç göstererek. İş nasıl gidiyor ha? Ha?"

"Hiç olmadığı kadar iyi," diye yanıtladım ağzımın içinden. Kuaför salonunun sahibi oydu ve her ne kadar dükkân krediyle alınmış ve mobilyalar ile malzemeler de ipotekli olsa da beni sokağa atar diye her zaman muhteşem bir bilanço sunuyordum. "Bununla beraber," diye hemen ardından ekledim, "rekabetin güçlü olması nedeniyle küçük bir sermaye artırımı fena olmaz."

Zorlu bir pazarlığın ardından sefil herif bana haftada yüzde yirmi beş faiz ile kırk avro borç verdi. Taş gibi olmuş Tavuk Morgan'ın beni beklediği yere nefes nefese ulaştığımda saat dokuzu geçiyordu. Ben onun geciktiğim için rahatsız ve ödeme konusunda da uzlaşmaz olacağını düşünüyordum ama o şaşırtıcı bir şekilde elindeki asayla beni selamlayıp kaideden atladı ve en iyimser tahminlerin bile üzerinde bir miktarda para kazandığını itiraf etti.

"Başlangıçta bana garip garip bakıyorlardı," dedi kıyafetlerini üzerinde bir tek tanga kalana kadar çıkarıp üst üste koyarak. "Ama daha sonra bu mahalledekiler moda olduğu için oraya taşındığımı düşünmüş olmalılar ki birden gaza geldiler."

"Ne kadar sevindim bilemezsin. İlginç bir şey oldu mu?"

"Önemli bir şey yok. Sabahki gibi. Güneş battıktan sonra ortalık biraz daha hareketlendi. Fıstık kadın birkaç kez gidip geldi. Saat yedide Peugeot 206 yeniden geldi. Şansı yaver gitti ve köşeye park etti. Şimdi evde."

"Sence biriyle mi takılmıştır?"

"Bu ihtimali göz ardı edemem. Eve girerken hayalarına dokunuyordu."

"Bara uğradı mı?"

"Evet. Gazozlu bira içmek için."

"Umarım mesajımı iletmişlerdir. Kim olduğunu bilmek isterdim. Sen git dinlen. Yarın sabah erkenden burada olmanı istiyorum. Gözetlemek için burada ben kalırım bir süre."

"Tamam ama heykellik yapma. Sendika izinsiz olanları kabul etmiyor, özellikle de kazancın bol olduğu yerlerde."

"Endişelenme Tavuk. Sahne sanatları konusunda yetenekli değilim."

Tavuk Morgan gittikten sonra Aptal Şişkonun Yeri'ne girdim. Tavuk Morgan'ın hizmetleri karşılığında ödemem gereken ücreti dürüstlüğü nedeniyle almaması üzerine canım bir Pepsi Cola çekti çünkü Pepsi Cola'ya bayılırım. Ayrıca Çin yemeği beni inanılmaz derecede susatmıştı. Ama kaynaklarımı gelecek için muhafaza etmeyi tercih ettim. Musluk suyu istedim ve bununla binanın giriş kapısını gözetleyip yan gözle de barın üzerinde asılı duran dev televizyondaki video klipleri izleyerek iki saat boyunca oyalandım. Şişko hâlâ barın arkasında duruyor ama beni tanıyor gibi davranmıyordu, ben de konuşmaktan kaçındım. Şimdilik dikkat çekmemek daha iyiydi ki bu çok kolaydı çünkü yüz hatlarım yalnızca primatolojistlerin ilgisini çekiyordu, bu da bazı durumlarda çok işe yarıyor ama bazı durumlarda gerçekten de bir dezavantaj oluyordu.

Saat on bire doğru sokaktaki ve bardaki tüm hareketlilik sona ermişti, bayağı bir süre önce televizyonu, kahve makinesini ve kırmızı tasarruflu bir ampul dışında tüm ışıkları kapatmışlardı. Bara yirmi sent bıraktım ve çıktım. Peugeot 206 park edildiği yerde duruyordu. Hava serinlememiş, nem artmıştı. Evin kapısına ter içinde ve yorgun bir halde ulaştım. İçeri girmeden önce bir kabinden Peynircik'i aradım ama saçma bir şekilde aradığım numaraya ulaşılamadığı söylendi. Yukarı çıktım, külotumu ve çoraplarımı yıkayıp yemek odasının lambasına astım ve yatağa girdim.

Günümüzün gençlerinin alışkanlıklarını bilen biri olarak ertesi günü Peynircik'i sabahın erken saatinde aramak ve aptal gibi bir bozuk para daha kaybetmek istemedim. Bu nedenle sabahın oldukça erken bir saatinde, bir gün önce akşam yemeği saatlerinde adamın birinin bir araç ve bir sigorta şirketiyle ilgili olarak telefon ettiğini söylemek için kuaför salonuna gelmesi bende iyi bir izlenim uyandırdı.

"Ne şans!" diye bağırdım. "Kimdi?"

"Bilmem. Neden bahsettiğini anlamadığımı söyledim o da kapattı."

"Lanet olsun! Bağlantıyı yine kaybettik."

"Neyse en azından telefon numarasını biliyoruz."

"Verdi mi?"

"Hayır ama telefonumda kayıtlı."

"Takdir edilecek bir buluş!"

Telefon kabininden numarayı aradım fonda kulakları okşayan bir müzikle bir kadın sesi yanıtladı."

"Gerçek huzur içimizde. Katalanca meditasyon yapmak için bire basınız, İspanyolca meditasyon yapmak istiyorsanız ikiye basınız, diğer konular için bekleyiniz." Flütler ve çıngıraklarla

renklenen bir beklemenin ardından aynı ses sevimsiz bir tonda şöyle dedi: "Ne istiyorsun be?"

"İşletmenin yöneticisiyle görüşmek istiyorum," diye yanıtladım yumuşak bir şekilde.

"Swami şu anda uygun değil. Dalai Lama ile toplantı halinde. Ruhi anlamda, anlıyor musunuz? İlk ziyaret için size randevu vermemi ister misiniz? Yüz avro."

"Swami de bayağı değerliymiş. Mutluluğa doğru gitmek için adımlarımı nereye doğru atmalıyım bana gösterin ve not edin."

Gelecek perşembe için bir randevu ve Calabria Sokağı'nda bir adres verdi.

"Çok pahalı!" diye bağırdı Peynircik telefon konuşmasını bitirip ona konuştuklarımızı anlattığımda.

"Gidecek misiniz?"

"Hasta olarak hayır. Ama uygun olduğumda başka çeşit bir ziyarette bulunacağım. Sen de o adrese uğrayıp bir göz atsan hiç fena olmaz. Bu akşam gelip bana raporunu verirsin. Ama yanlış bir şey yapma sakın. Yalnızca dışarıdan bakacaksın."

Peynircik çok kararlı bir şekilde gitti. Ben bu bilginin çok yararlı olacağına inanmıyordum ama onu biraz çalıştırmak iyi olacaktı. Bu işlerde pek tecrübesi olmasa da aptal olmadığı belliydi.

Öğle saatinden biraz önce, midem bir süredir guruldarken kuaföre çok uzun boylu olmayan, güçlü bir vücuda sahip, yüz hatları düzgün, kararlı ifadeli genç bir kadın girdi. Ben kuaför önlüğü ile matador gibi şov yapmaya başladığımda elini kaldırıp biraz alaycı bir tonda şöyle dedi:

"Sakin ol matador. Ben başka bir iş için geldim."

"Saçınızı yıkayıp fön çekerken konuşabiliriz," diye önerdim zaman kazanmaya çalışarak çünkü o sırada kiminle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Ceketinin iç cebinden bir fotoğraf

çıkarıp bana gösterdi. Kim olduğunu bilmiyordum ama zaten gözlüklerim olmadan bilme imkânım da yoktu.

"Onu tanıyor musun? Gördün mü?"

"Ne tanıyorum ne de gördüm," dedim. "Pek dışarı çıkmıyorum. Kim o?"

"Soruları ben soruyorum, sen yanıtlıyorsun."

"Yardım etmek istemiştim."

"Öyleyse fotoğrafa tekrar bak ve hafızanı yokla. Beşe kadar sayıyorum sonra patlatacağım. Dört, beş, al işte!"

Bana bir tokat atmaya çalıştı ama ben bu eski şakayı bildiğimden tokadı tam yüzümün ortasında yememek için biraz uzaklaştım.

"Eğer görmüş olsaydım size söylerdim," dedim. "Benim dosyama bakarsanız her zaman işbirliğine hazır olduğumu görürsünüz."

Fotoğrafı rafın üzerine bırakıp alaycı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Komiser Flores'in senin hakkında yazdıklarını okudum. Tanrı mekânını cennet etsin."

"Ve de asırlarca orada tutsun. Birçok kez Komiser Flores'le beraber çalışma onuruna sahip oldum. Tabii o zamanlar her şey farklıydı. Şimdi çalışma şekli değişti."

"O kadar umutlanma."

"Zamanında rahmetli Komiser Flores'e gösterdiğim saygı ve itaati size de göstermek için isminizi öğrenebilir miyim?"

"Sen Huysuz Komiser Yardımcısı diyebilirsin."

"Sayın Komiser Yardımcısı, saçlarınızın uçlarını kesmemi istemediğinizden emin misiniz? Görev ve cesaret estetikle bağdaşmayan şeyler değildir. Üstelik ücretsiz."

Gözlerindeki şüpheyi gördüm. Böyle bir öneriye çok az insan direnebilir.

"Bu keçeyi düzeltmek çok uzun sürer mi? Saat ikide yemek için randevum var."

"İki dakikada hazır olur. Çok yumuşak ve çok kaliteli bir saçınız var. Kreme ihtiyacınız yok. Rahatınıza bakın. İsterseniz silahınızı dükkânın arka tarafına koyabiliriz."

Ceketini çıkarıp askıya astı. Üzerinde tişörtle otoritesini kaybediyor ama cazibesi artıyordu. Silahını koltuk altı silah kılıfında değil, eteği ile iç çamaşırının arasında, kalçasında taşıyordu. Onu da rafın üzerine, fotoğrafın yanına bıraktı.

"Eğer saçımı kötü kesersen seni hapse tıkarım."

"Merak etmeyin. Onu mu arıyorsunuz? Fotoğraftaki adamı diyorum."

"Seni ilgilendirmez."

"Ama bana gelip direkt olarak onu görüp görmediğimi sordunuz. Eğer aramızda bir ilişki olsaydı nasıl bir ilişki olurdu?"

"Daha soruşturmanın başındayız. Bir yargıya varmak için çok erken."

"Ama şu anda yukarıdan bize bakan Komiser Flores'in dediği gibi hipotezler üzerinde çalışılabilir. Eğer izin verirseniz sırayla gidelim. Ben onurlu bir kuaförüm. Peki bu herif ne?"

"Zamanı geldiğinde öğreneceksin. Ve koşullarını biz belirleyeceğiz. Şimdilik beni çok iyi dinle. Bu fotoğrafı sana bırakıyorum, bakalım tekrar bakınca hafızanı tazeleyebilecek misin? Bir de cep numaramı bırakıyorum."

O sırada kuaföre terlik giymiş bir çöp torbasına benzeyen biri girdi ve şöyle dedi:

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu güneşte düşüncesizce bir yürüyüş yapmaya kalktım ve başım döndü. Güneş çarpmasın

diye bu yüce kuaför salonuna sığınmaya karar verdim. İçeride saygıdeğer bir müşteri olduğunu bilmiyordum," dedi. Komiser Yardımcısı'na zorlu bir reverans yaptı ve ona hitap ederek: "Zarif bir ceket. Güzel bir ceket. Kocaman memeler. Ben gidiyorum," dedi.

"Gerek yok," dedi Komiser Yardımcısı. "Gitmesi gereken kişi benim."

Ceketini giydi, aynaya bakmak için geri döndü, kendi kendisine gülümsedi ve bana bakmadan kapıya doğru gitti. Yaşlı adamın yanından geçerken ayak ucuyla aldatıcı bir hareket çekip nükteli bir şekilde, "Kung fu yapalım mı babalık?" dedi.

"Hayır hanımefendi. Kung fu filmlerde olur. Benim köyümde Bask bölgesinde olduğu gibi taş kaldırırdık."

Komiser Yardımcısı gittikten sonra Büyükbaba Siau'ya bir sandalye ve bir bardak su ikram ettim.

"Rahatsız olmayın," dedi adam, "güneş çarpması yalandı. Dükkânın kapısının önündeydim, baktım yüce kuaföre kadın girdi. Hemen çıkmayınca da size yardıma geldim. Polislerin ne yapacağı belli olmaz. Ne istiyordu?"

"Bilgi. Benimle ilgili bir şey değil. Bir daha gelmez. Ama iyi niyetiniz için teşekkür ederim. Polis olduğunu nasıl tahmin ettiniz?"

"Suratları her yerde aynı. Polise güvenmeyin. Her zaman bir şeyler gizlerler. Avlarını asla salıvermezler. Uzak Doğu yemeklerini sever misiniz? Gelinim Kanton usulü tavuk hazırlıyor. İnsana parmaklarını yalatır. Naçizane soframızı paylaşmak isterseniz bizim için bir onur olur. Saat tam iki buçukta. *Ciao.*"

Geldiği gibi sessizce gitti. Ben de olanları düşünmeye başladım. Gözlüklerim yardımıyla Komiser Yardımcısı'nın kartvizitini okudum:

Komiser Yardımcısı Victoria Arrozales

Özel Devlet Güvenlik Hizmetleri

Terörizm ve Saldırı Departmanı

Bir de telefon numarası vardı. Daha sonra fotoğrafı inceledim: çok kaliteli değildi ama kaba görünümü, koyu renk teni, kıvırcık saçları ve genel olarak yabancı birinin ama şu turistik otobüslerde gezen yabancılarınkinden olmayan bir yabancının yüz hatları mükemmel bir şekilde seçilebiliyordu. Kesinlikle tüm bu olanlarda garip bir şey vardı. Komiser Yardımcısı'nın uzmanlık konusuna bakılırsa bu konu benim dünyama ve hem şu andaki hem de geçmişteki tecrübelerime tamamen uzak kalıyordu. Öyleyse neden bu kadar yıldan sonra bu mahalle gibi bir yerde işlenen ufak tefek suçlar, hırsızlıklar ya da hiçbir ilişkimin bulunmadığı ve üyelerinin hiçbirinin kuaför salonuma saçlarını kestirmeye dahi uğramayacağı şımarık gençlik çeteleriyle ilgili sorular sormaya kimse gelmiyordu da bayağı bayağı şüpheli bir teröristle ilgili olarak acilen benim işbirliğim talep ediliyordu. Tüm bunlar yukarıdaki paragrafın sonuna soru işareti koyup koymamam gerektiği ihtiyacı da dâhil olmak üzere beni şaşkına çeviriyordu.

Neyse ki ben bu gizemli şeyleri düşünürken zaman farkında olmadan geçmiş ve ben dalıp gitmiştim. Sabah raporunu vermek üzere gelen Peynircik'in sesi beni kendime getirdiğinde belki de uyuyordum.

Benim söylediklerimi yerine getirip Calabria Sokağı'ndaki adreste, birçok dairenin bulunduğu apartmanın kapısındaki tabelada buradaki dairelerden birinde SWAMI PASHMAROTE PANCHA'NIN YOGA MERKEZİ'nin bulunduğu yazıyordu.

Tabelada orada gerçekleştirilen faaliyetlerin içeriği belirtilmiyordu. Bunu fark ettikten sonra soru soracak kapıcı da olmadığı için Peynircik yalnızca binanın karşısında nöbet tutmakla yetinmişti. Bütün sabah boyunca zamanını orada geçirmiş, yalnızca nöbet tuttuğu yerde yediği Magnum'u almaya gitmek için kısa bir ara vermişti. O kadar süre ve o kadar uykusuz geçen zaman pek verimli olmamıştı çünkü içinde bulunulan tarih ve havanın sıcaklığı nedeniyle herkes her türlü faaliyetini daha iyi bir mevsime ertelemiş ve binaya çok az insan girip çıkmıştı. Binaya giren, çıkan ya da her ikisini de yapan az sayıda kişinin tipi çok normaldi ve bu giriş çıkışların gözetlenen daireyle ilişkili olup olmadığını anlamak imkânsızdı.

"Sonunda," diyerek neticeye bağladı konuşmasını, "orada ne işim olduğunu bile bilmiyordum. Yalnızca ne olursa olsun bunun hiçbir anlamı olmadığını fark ettim."

"Senin şimdi tarif ettiğin şeye," dedim, "iş yapmak deniyor. İş bulmak için eğitim, çaba, azim ve büyük bir şans gerekir. Sonra bu işi muhafaza etmek de yine aynı şeylere bağlıdır. Umarım staj yapmak senin için uyarıcı olmuştur. Bugünkü işe gelince, elinden geleni yaptın. Benim bilmek istediğim kırmızı Peugeot 206'nın yoga merkezinde olup olmadığı. Bunu sonra araştırırız. Şimdi evine git, bir duş al, buna çok ihtiyacın var ve önüne konulan yemeği hiç yakınmadan ve tabakta bir şey bırakmadan ye. Aynı şeyi benim de yapacağımdan emin olabilirsin, duş hariç çünkü duşum yok."

"Bu akşam yine nöbet tutmam gerekiyor mu?" diye sordu. "Bir arkadaşla sinemaya gidecektik."

"Tamam tamam. Eğitici bir film seyretmeye çalış, özel efektleri olan aptalca bir şey değil. Cep telefonunu da açık tut her zaman. Eğer seni ararlarsa diğer aramalarda olduğu gibi yapma,

bir şeyler anlamaya çalış. Eğer bir gelişme yoksa yeni direktifler vermek için yarın sabah ararım seni. Ha, parayı da unutma."

Kendisinden çok emin olmadan bu konuda bir şeyler yapacağına söz verdi Peynircik. Bu beni etkilemedi; olayın içerisine uğursuzca Komiser Yardımcısı'nın karışmasının ardından Peynircik'i operasyon tiyatrosundan uzak tutmayı tercih ediyordum. Eğer bir tehlike varsa onun bu tehlikeye girmesini istemiyordum, hem zaten o, hiçbir işime yarayamazdı. Bunun yerine her zaman yapılması gerektiği gibi tanınmış uzmanlara başvurmaya karar verdim.

Otobüsten indiğimde yaprak kımıldamıyordu. Las Ramblas çok ıssız duruyordu. Yalnızca yarım düzine turist ödedikleri parayı amorti etmeye hazır bir halde bir gölgeden diğerine sürükleniyordu. Her şeye rağmen yola koyuldum. Şansıma aradığım kişiyi bulmak için çok yürümem gerekmedi.

"Nasılsın Juli?"

Var olmayan seyircilerin algılayamayacağı bir yüz ifadesiyle ortasında büyük olasılıkla teşvik amaçlı olarak Juli'nin kendisinin yerleştirdiği bir avronun parladığı, ayaklarının dibine yerleştirilmiş bir tabağı işaret etti. Herkesin Juli diye seslendiği Kiwijuli Kakawa şanssız bir adamdı. Batı Afrika'da albinolara öncelikli bir muamele göstermeyen bir kabilenin göbeğinde doğduğu günden itibaren de şanssız biri olmuştu. Uzun, pahalı ve zorluklarla dolu bir yolculuktan sonra yüzücüler için bir zevk kaynağı olan Salou Plajı'na yüzerek ulaşmayı başarmıştı. Ne resmî oturma izni ne de bunları elde edebileceğine dair umudu varken Rambla de las Flores'te yalnızca sabahları canlı heykel olarak çalışabilmek için sahte bir ruhsat bulmuştu. Bay Santiago Ramón y Cajal'ın Barselona'da büyük bir prestije sahip olduğunu sanarak onu canlandırmayı seçmişti ama aslında öyle değildi. Borç parayla kıyafetleri ve malzemeleri satın almıştı. Başarılı profesyoneller

kurbanlarının hareketsizliğinden yararlanarak toplanılan parayı yürütmeye çalışan kalpsizleri takip etmek için bir ya da birden fazla yardımcı tutuyorlardı ancak Juli'nin kimseye para ödeyecek durumu yoktu çünkü hemen hemen her zaman çok az para kazanıyordu, üstelik işe başlamasının dördüncü gününde mikroskobunu çaldırmıştı. Ne başka bir mikroskop alabilir ne de canlandırdığı kişiyi değiştirebilirdi, bu nedenle önüne bir tabela koymuştu:

BAY SANTIAGO RAMÓN Y CAJAL'IN
NÖRONLARIN DİNAMİK KUTUPLAŞMASINI
BİR BAKIŞTA KEŞFETTİĞİ AN.

"İki katını kazanabilirsin," dedim tabaktaki avroyu işaret edip nereden geldiğine inanıyormuş gibi yaparak, "eğer aynı işi Calabria Sokağı'nda yaparsan."

Üzerinde çok çalıştığı olağanüstü keşif karşısında şaşkınlık gösteren ifadesini bir süre değiştirmedi, daha sonra bir şey söylemek için dudaklarını oynattı:

"Villarroel Sokağı'nda olamaz mı? Clínico'nun yakınından daha fazla insan geçiyor."

"Hayır. Belirli bir binanın önünde olması gerekli. Kesintisiz bir kontrol istiyorum. Üstelik Calabria gayet iyi, orada açık birçok dükkân var. Kriz nedeniyle bu yaz kimse tatile gitmedi."

Bu yalandı ama onu ikna etmem zor olmadı çünkü her şeye inanıyordu. Onu taşınma hazırlıklarıyla baş başa bıraktım ve hatta Siau ailesine eli boş gitmemek için bir sergiden indirimde olan bir kaktüs bile almaya vaktim oldu.

Güneşin ışınlarına meydan okuyarak büyükbaba, baba, anne ve küçük Quim, dükkânın kapısında dizilmiş beni bekliyorlardı.

Ter içinde yanlarına ulaştığımda beni birbirleriyle uyumlu bir reverans yaparak karşıladılar. Büyükbaba hariç çünkü o bir artrit nedeniyle zaten hep reverans halindeydi. Öyle bir eğilişle onlara yanıt verdim ki kaktüs suratıma battı.

"Ah, zahmet etmeseydiniz," dedi Bay Siau. "Burada binlerce kaktüsümüz var. Plastikten olanlar yalnızca 0,99, çilek kokanlar ise 1,19 avro. Geçin, rahatınıza bakın, mütevazı evimize buyurun. Saygıdeğer tavuk hazır olmak üzere, pilav da sabahın sekizinden beri dinleniyor."

Onları yalvartmadım ama ilk başta çubuklarla yemenin zorluğunu, tetikte duran Bayan Siau gidip bir çatal ve kaşık getirerek ortadan kaldırdığında birkaç dakika içerisinde en mükemmel akbaba bile elimdeki müthiş iskeletin bir parçasını alamazdı. O kadar hararetli bir şekilde övgüler yağdırdım ki Bay Siau'nun ağzındaki pirinçleri etrafa fırlatmasına neden oldum. O sırada karısı ve oğlu satışa sunmak için peçeteleri yeniden katlayıp paketlerine yerleştiriyorlardı.

Bay Siau bana, "Ukalalık etmek istemem ama bence sizin samimi iltifatlarınızın da doğruladığı gibi benim saygıdeğer eşim sizin dininize göre melek, bizim dinimize göre de şeytan gibi yemek pişirir," dedi. "Bu işi profesyonel olarak yapamaması çok yazık. Bunun onu mutlu edeceğinden eminim. Üstelik bir kadın ayaklarını bandajlamak dışında başka alanlarda da becerilerini uygulayarak kendisini tatmin etmelidir. Elde edilebilecek kazançlar da işin cabası."

"Benim mütevazı eşimi dikkate almayın," dedi kendisinden bahsedilen kişi konuşmaya katılarak. "Sevgisinden ve hırslı olmasından dolayı abartıyor."

"Kia!" diye karşılık verdi adam. "Bugünkü hiçbir şey değil. Siz istiridye soslu dana eti ve Pekin ördeğini ya da başka yemeklerini tadın..."

"Annemin kroketleri!" diye bağırdı küçük Quim hem heyecanlı hem de mahallî geleneklere mükemmel bir şekilde uyduğunu göstererek.

"Hatta düşündüm ki," diye devam etti girişimci koca, "kaldırıma plastik bambudan bir pergola ve geceleri de pille çalışan fenerler ile birkaç masa koyarak işi büyütebilir, basit, ucuz ve besleyici bir menü sunabiliriz."

"General Tat'ın izniyle," diye araya girdi büyükbaba.

"Öyleyse ben," dedim masadan kalkarken, "yalnızca projelerinizde size şans dileyebilirim. Şimdi ise maalesef işime dönmem gerekiyor. Yüce kuaför salonu tembelliğe izin vermiyor. Eğer saçlarınızı kestirmek isterseniz ya da siz hanımefendi, saçlarınızı sarıya boyatmak ya da sizin ırkınızdan olan diğer kadınlardan farklı olmak için perma yaptırmak isterseniz randevu almadan istediğiniz zaman gelebilirsiniz. Size indirim yaparım."

Yeniden saygıyla selamlayıp beni uzun saatler boyunca eylemsizliğin beklediği fırına döndüm, bu saatlerden bir kısmını da güzel bir siestaya ayırdım.

Siestadan korkunç bir sıkıntı içinde uyandım. Sıcak, nem, gürültü, kanalizasyondan gelen koku, sinekler (anofel, kaplan ve normal sinek), tahtakuruları, karafatmalar ve sınıflandırılmayı bekleyen diğer haşereler dışında vücudumun hiç de alışkın olmadığı şeylerden fazla miktarda yediğim için organizmamın bunları sindirmekte güçlük çekiyor olması da buna katkıda bulunuyordu. Ama bu sıkıntıyı körükleyen ne olursa olsun, gerçek neden çok farklı ve apaçıktı: Yakışıklı Rómulo tehlikedeydi, yalnızca benim hızlı ve doğru bir şekilde eyleme geçmem ölümcül sonuçları önleyebilirdi ve şu anda araştırmalarım hiçbir sonuç getirmiyordu.

Kapanış saatine daha vardı ama kendimi bu huzursuzluğu yok edebilecek kapasitede görmedim. Giyinip dışarıya çıktım ve kapıya üzerinde, "Yaz çalışma saatleri. İstek üzerine değişiklik yapılabilir." yazan tabelayı asmadan dükkânı kapattım.

Juli'yi işinin başında buldum. Yan gözle bakıp beni fark edince mırıldandı:

"Pezevenk. Beni kandırdın. Buradan Tanrı'nın tek bir kulu bile geçmiyor."

"Geçer geçer. Başlangıç her zaman zordur. Bu nedenle geldim. Bugünlük bu kadar yeter. Bu avro sabahkinin aynısı mı?"

"Evet. Tabağa kaynaklanmış halde. Bu dürüst insanların olduğu mahallede gerek yok ama Ramblas'ı bir görsen... Gerçekten de bırakabilir miyim?"

"Evet. Sana iki avronu yine de ödeyeceğim. Benimle gel, Tavuk Morgan'ı alıp üçümüz akşam yemeğine gidelim. Ben ısmarlıyorum."

"Bu cömertlik ne böyle?"

"Acil harp divanı. Üstünü değiştirmene gerek yok. Acelemiz var, üstelik bu kılıkla gayet iyisin. Yolda bana gördüklerini anlatırsın."

"Bu pozisyonda çok fazla şey yapılamıyor. Üstelik biz albinolar gündüzleri körleşiriz. Geceleri görür gözümüz, tavşanlar gibi. Kediler ve tavşanlar gibi, yabani tavşanlar gibi değil. Neyse, yoga merkezi üçüncü katta. Swami gün boyunca birçok kez pencereye çıktığı için bu sonuca vardım. Sanırım sıcaktan olacak. Pencereye çıkınca gökyüzüne bakıp ellerini birleştiriyordu, sanki yavaşça alkışlıyormuş gibi. Yalnızca ona bakmakla kendimi huzurlu, kendimle ve evrenle barış içinde hissettim."

"Onun Swami olduğunu nereden anladın?"

"Tipinden; uzun boylu, sıska, yuvarlak gözlüklü, beline kadar beyaz sakallı, beyaz tunikli. Ya Swami'ydi ya da duştan çıkan Ramón María del Valle-Inclán'dı."

Afrika asıllı olması nedeniyle sıcak Juli'yi etkilemiyordu, hatta flanelden yapılmış üçlü takımı ve selülozdan yakasıyla bile. Oysa Tavuk Morgan gün boyunca birkaç kez baygınlık geçirmişti. Ama gayet sakin bir şekilde toparlanmış ve bu bayılmaları temsil ettiği kişiye ithaf ederek, "Portekiz'in onurunu korumak için ölüyorum!" diye bağırmıştı. Ama buna rağmen halsizdi ve yakınıyordu. Hatta onu ziyaret etmemiz bile moralini düzeltemedi.

Paralelo'nun hemen yakınındaki, büyük çöp bidonlarıyla oradan geçenlerin meraklı bakışlarından saklanmış olan restoranın adı, otelcilik tarihinde oldukça alışılmadık bir isim olan Köpek Satılır'dı. Bu adın kökeni şuydu: restoranın şimdiki sahibi Bay Armengol restoranını açmak için bu dükkânı kiralamıştı, kapıda büyük olasılıkla dükkânın eski sahibi tarafından koyulmuş, üzerinde bu yazının bulunduğu bir tabela buldu. Bay Armengol de düşünmemek ve daha fazla para harcamamak için tabelayı muhafaza edip işletmesini bu isimle kaydettirmişti. Bu ve bunun gibi başka ihmalkârlıklar restoranı olumlu eleştirilerden, tavsiyelerden ve modadan mahrum bırakmış ve orayı sakin, fiyatları ucuz ve her zaman boş olduğu için rezervasyon yaptırmaya gerek olmayan bir yer haline getirmişti.

O gece de olağanüstü bir gece olmadığından restoranda ne içeriye girdiğimizde ne de çıkarken başka müşteri vardı. Bay Armengol, benim on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir bilim adamı ve zikzak yaparak yürüyen bıyıklı bir kraliçeyle beraber olduğuma şaşırmış gibi görünmeden saygıyla karşıladı bizi. Oturduk ve bize günün menüsünü takdim etti:

Bir havuç

– ya da –

Hiçbir şey

– ya da –

Bir muz (minimum iki kişi)

Kızgın protestolar ve kelle başına 1,5 avroluk bir ek ücretle KFC ile Crispy Strips ve bir fincan sos getirdi. Öğlenki ziyafetten sonra benim karnım aç değildi ama onlarda iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Yemek sırasında Tavuk Morgan iklime, çalışma koşullarına ve işyerinin yeni bir mahalleye taşınmasından dolayı gelirinin aşağıya düşmesine küfürler yağdırdıktan sonra hem binada hem de Aptal Şişkonun Yeri'nde gözlemlediği hareketleri rapor etmeye geçti. Rapor öncekiler gibi uzun ve önemsizdi ama ben yine de her canlının giriş ve çıkışını titizlikle not ettim. İlginç olan tek şey Peugeot 206'sı olan şahsın tekrarlanan ziyaretiydi. Tavuk Morgan'a fiziksel özelliklerinin Swami'ninkilere uyup uymadığını sordum ama kesinlikle uymadığını söyledi.

"Ama Peugeot 206'nın gizemli sahibi yoga merkezinin telefonunu kullanıyor," dedim.

"Belki de orada çalışıyordur," dedi Juli, "ama Swami olarak değil."

"Masaj yapıyordur," diye tahminde bulundu Tavuk Morgan.

"Ya da kendisine masaj yaptırıyordur," diye açıkladı Juli.

Tavuk Morgan, "Bu tür terbiyesizliklere tahammül edemiyorum!" diye bağırdı.

Kendisini Azize Kraliçe rolüne fazla kaptıran Tavuk Morgan çok titizlenen biri haline gelmişti. Buna benzer nedenlerle her

zaman Juli'yle kavga ediyorlardı. Otoritemi kullanıp kavgayı sonlandırdım.

"Meselemizden konuşmak için buradayız," dedim ortalık sakinleşince. "Bugün endişe verici bir olay oldu, o nedenle sizleri buraya getirdim. İlgilendiğimiz konuyla alakasız olabilir ama tesadüflere inanmam. Victoria Arrozales adında bir Komiser Yardımcısı'nı tanıyor musunuz?"

Ancak adı da dış görünüşüne dair verdiğim detaylı tarifler de kötü alışkanlıkları ve polisle çok uzun bir geçmişi olan iflah olmaz dinleyicilerimden olumlu bir yanıt almamı sağlayamadı. İlk baştaki kuşkuları bu şekilde giderdikten sonra cebimden Komiser Yardımcısı'nın bana verdiği resmi çıkarıp Juli'ye gösterdim. Bu şahsı tanımadığını söyledi. Tavuk Morgan adamın yüzünün tanıdık geldiğini ama gerçek hayatta değil de basın ya da televizyondan tanıdık olduğunu söyledi.

"Bütün gün konuşmuyor olabilirim ama Tanrıça Minerva'nın mitolojik baykuşu gibi her şeye çok dikkat ediyorum," diye ekledi ukala bir şekilde.

Bu da benim korkularımı doğruladı: ne kapkaççılar ne de yankesiciler haberlerde çıkar. İş arkadaşlarımı bilgisiz bırakmamak için onlara Komiser Yardımcısı'nın hikâyesini Terörizm ve Saldırı Departmanı'nda çalıştığını belirtmeden anlattım.

"Adli polis mi?" diye bağırdı Juli sevinçle. "Grissom gibi."

Ona Grissom'ın kim olduğunu bilmediğimi söyledim. Tavuk Morgan bana *CSI*'dan Grissom ve bütün yardımcı ekibinin kim olduğunu anlattı. Konuşmayı dinleyen Bay Armengol "Walker Texas Ranger"ı daha çok sevdiğini söylemek için araya girdi. Tartışma yarım saat kadar sürdü. Bu sürenin sonunda Tavuk Morgan eğer Komiser Yardımcısı'nın yetkisi içine giriyorsa fotoğraftaki adamın bir terörist olması gerektiğini söyledi.

"Ama benim bir teröristle ne gibi bir ilişkim olabilir?" diye itiraz ettim. "Polis neden böyle bir şey düşünmüş olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Tavuk Morgan. "Uluslararası çapta kargaşa çıkarmak teröristlerin stratejilerinin bir parçasıdır."

"Grissom benzer şeylerle mücadele etti," diye ısrar etti Juli. "Ama tabii ki Grissom'ın müthiş bir mikroskobu var."

"Neyse," dedim, "kimse asıl hedefimizden ve kendisine verilen görevden şaşmasın. İki gündür Yakışıklı Rómulo'nun ortadan kaybolmasıyla ilgili ipucu arıyoruz ve hiçbir ilerleme kaydedemedik."

"Ama hayır," diye itiraz etti Tavuk Morgan. "Eğer olayın yeni yüzleri ortaya çıkarsa, mesela bu adı geçen hayret verici uluslararası olay gibi, ya ücretimi ikiye katlarsın ya da işi bırakırım."

Reddettim, tartıştık, moraller altüst oldu, Bay Armengol dövüşmemize engel olmak için araya girdi ve sonunda bir anlaşmaya vardık: ben onlara aynı parayı ödemeye devam edecektim ama her önemli haber için elli sent prim ilave edecektim. Ama bu ek koşulda anlaşmaya varıldığı halde birbirimizle soğuk bir şekilde vedalaştık. Bu beni biraz üzdü ve daireme girmek de moralimi düzeltmedi. Geceleyin denizden gelen hafif bir meltem, sıcağı biraz olsun azaltsa da iğrenç evimin sahip olduğu tek pencere içeriye havanın girmesine bile izin vermezken kötü kokuları çekiyor ve gürültüleri artırıyordu. Yıllar önce bir keresinde bu pencereden içeri bir kurşun girmişti, hedefinde ben vardım. Şansıma başkasına isabet etti ama o zamandan beri pencereyle aramda bir uğursuzluk vardır. Yine o tarihlerde, yani o kurşunun atıldığı tarihlerde iş nedeniyle geceleri sık sık misafirleri olan bir hanım komşum vardı. Bazen boş olduğu gecelerde kapımı çalar ve hem müşterilerinin bastırılmaz ulumaları nedeniyle bana verdiği rahatsızlığı telafi etmek hem de yalnızlığını paylaşmak amacıyla beni televizyon seyretmek ve domates ekmek

yiyip bir meşrubat içmek için evine davet ederdi. Aramızda asla bir şey geçmedi. Doğruyu söylemek gerekirse çok gevezeydi ve ölçüsüzce kullandığı parfümler midemi bulandırıyordu. Günün birinde sürekli müşterilerinden üst düzey bir asker emekli oldu, dul kaldı, birçok kez emboli geçirdi ve ona evlilik teklif etti, o da kabul etti ve gitti. Bense zaman zaman onu özlüyorum.

Gece iyi uyumamıştım ve kahvaltı da etmediğim için sabahleyin sinirlerim tepemdeyken bana bir gün önce seyrettiği filmin konusunu anlatmaya başlayan Peynircik'i haksız yere azarladım.

"Saçmalık dinleyecek zamanım yok," dedim, "çene çalmayı telefon parasını senin ödediğin zamana sakla. Yakışıklı Rómulo'dan haber var mı?"

"Tek bir haber bile yok," dedi hıçkırıklar arasından gelen kırık bir sesle.

"Peki annenden para istedin mi?"

"Henüz değil."

"Neyse. Şimdi sana başka bir görev vereceğim. Bakalım bunu daha iyi yapabilecek misin? Kuaföre uğra. Sana bir fotoğraf vereceğim. Fotoğrafı alıp eski gazetelerin olduğu bir yere gideceksin ve resimdeki kişiyi uluslararası terörle ilgili haberlerde arayacaksın. Bulduklarını not edip bana bir özet getireceksin. Anladın mı?"

"Evet."

"Öyleyse seni burada bekliyorum."

Telefonu kapattım. Onun işe yarar bir şey yapabileceğine inanmıyordum ama meşgul olmasını istiyordum. Bana gelince, yapabileceğim yalnızca beklemek ve tetikte olmaktı.

Birkaç saattir aynanın önünde yeni burun karıştırma şekillerini deniyordum. Bu eşsiz hikâyenin başlangıcından beri belirlenen plana uygun olarak kuaför salonuna haber vermeden

ve çarpıcı bir sessizlikle biri girdi. Kim olduğunu görünce şaşkınlık ve öfkeyle doldum: dünyadaki tüm kadınların arasında o sırada yakınımda olmasını istemediğim tek kadındı.

"Buraya senden özür dilemeye ve sana açıklama yapmaya geldim," diye konuşmaya başladı benim suratsız sessizliğim karşısında korkmaksızın. "Üç gün önce eve öyle aniden gelince sana açıkça, ee, kaba demeyelim de biraz saygısız davrandım. Bunu isteğim dışında ve doğaçlama olarak yaptım. Dostluğumu ve güvenimi kanıtlamak için senli benli konuşuyorum."

Yine yanıt vermedim. Keyfim o kadar kaçmıştı ki ancak o anda birisi geldiğinde her zaman yaptığım gibi giyinmediğimi ve üstelik de parmağımın hâlâ burnumda olduğunu fark ettim. Bu iki ihmalkârlığı telafi ederken Lavinia etrafı inceliyordu.

"Kuaför salonun olduğunu biliyordum," diye devam etti aynı tatlı ses tonuyla, "ama bu kadar geniş ve bu kadar şık olduğunu bilmiyordum. Tam Paris, Londra ve New York'a layık bir güzellik salonu. Sık sık geleceğim ve arkadaşlarıma da tavsiye edeceğim. İçerisi şık olduğu kadar sıcak da. Üstümü çıkarmamın bir sakıncası var mı?"

Yanıt vermeme fırsat bile vermeden iç çamaşırlarıyla kalıverdi. Başlangıçtaki çekingen halim kontrol edilemez şekilde değişti. Nüfuzunu üzerimde benden bilgi almak için kullanmak istediği belliydi ve eğer onun Yakışıklı Rómulo'nun karısı olduğunun bilinciyle kendimi frenlemeseydim karakterimin sertlik derecesi yüzünden bu istediğini yerine getirebilirdi. Ancak Yakışıklı Rómulo'ya hiçbir şekilde ihanet edemezdim, hele de onun ortadan kaybolduğunu ya da ölmüş olabileceğini bile bile. Üstüne üstlük bir de Peynircik'i kuaför salonuna çağırmıştım ve her an gelebilirdi.

"Eğer isterseniz," diyerek doğru yolu seçtim, "bir kafeye gidebiliriz."

"Hayır, hayır. Burada gayet iyiyiz. Daha samimi bir ortam. Nasıl diyeyim? Benim geliş sebebime daha uygun bir yer. Soyunabilir miyim?"

"Hayır hanımefendi. Kuaförler birliği bu konuda çok katı, *franchise*'ı elimden alabilirler."

Bahaneme inandı mı inanmadı mı bilmiyorum ama benim niyetimi anladı ve hedeflediği eylemi gerçekleştirmekten vazgeçti. Buna rağmen hiç istifini bozmadan, tavrını ve ses tonunu değiştirmeden ekledi:

"Evde sanki tanımıyormuş gibi yaptım. Karşılaşmak için psikolojik olarak hazır değildim. Ayrıca hizmetçinin önünde uygun değildi... Aslında senin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Rómulo bana senden çok söz ederdi. Seni her zaman o kadar yücelterek anlatırdı ki birçok kez onun hikâyeleri benim içimde ateşli fanteziler uyandırdı. Bana tabureyle ilgili olayı anlattığında..."

"Tabure olayı onlarca yıl önce oldu," dedim dürtülerime hâkim olarak. "Ben gençtim ve içeriye tıkılmıştım. Şimdi hiçbir mobilyanın üzerine çıkmıyorum."

"Bunu göreceğiz," diye yanıtladı ve birdenbire tavrı değişerek ekledi, "ama özel şeylerimizden konuşmayalım. Aslında sana bir problemimden bahsetmeye ve senden yardım istemeye gelmiştim. Eğer seni görünce korlar alevlendiyse bu kimsenin suçu değil, sanki bir litre benzin... ya da motorin gibi çünkü daha erkeksi..."

"Asıl konuya gelelim lütfen," dedim. "Eğer bir müşteri gelirse ki bu kuaför salonuna çok gelen var, hoş sohbetimizi bölüp mesleğimin gereklerini yerine getirmem gerekecek."

"Olması gerektiği gibi," dedi Lavinia ve hemen ardından da, "eşimle ilgili," diye ekledi. "Rómulo ve benim her zaman muhteşem bir ilişkimiz oldu. Zaman zaman kısa süreli küçük problemler

yaşadık ama bu normal. Sonuçta Rómulo her zaman çok çekici biri oldu. Büyük bir çapkın. İkinizin arasında ateş üzerindeyim. Hatta daha beter, patlamak üzere olan bir volkanın üzerinde. Çünkü ben de oldukça güzeldim, hatta şimdi bile öyleyim... hükmü sen ver... Ama konumuza dönelim, Rómulo'nun bazı maceraları oldu. Bunu biliyorum ve bundan dolayı ona kızgın değilim..."

"Sizce şimdi başka bir iş karıştırıyor olabilir mi? Yani başka bir macerası olabilir mi demek istiyorum."

"Olabilir. Birkaç haftadır onu biraz değişmiş görüyordum. Bu tür şeyler biz kadınların gözünden kaçmaz... Ya da kocalarımıza hâkim olmak için böyle söyleriz. Eğer Rómulo bir iş karıştırıyor olsaydı..."

"Siz onu diğerlerinde olduğu gibi affederdiniz."

"Ah, tabii ki. Sen bu konuda endişelenme. Bana anlattığın şey bizim mutluluğumuzu artırmaya yarıyor. Maceralar çiftler arasındaki ilişkiyi canlı tutuyor. Modern zamanlarda tabii ki. Calderon zamanında durum farklıydı. Neyse ki değiştik, yalnızca barışmamızı düşündükçe bile kalp atışlarım hızlanıyor. Aman Tanrım! Gerçekten de elbiselerimi çıkaramaz mıyım?"

"Hayır. Peki eğer Rómulo'nun küçük kaçamakları sizin için önemli değilse bana ne danışmaya geldiniz?"

"Bazen," diye birdenbire şehvetli bir ruh halinden derin bir üzüntü haline geçiş yaptı. "Asılsız olsalar da beni yeterince yaralayan korkulara kapılıyorum. Çok kötü kadınlar var. Entrikacı orospular, yatakta tam bir Rasputin olanlar, benzetmelerimden bir şey çıkarabildin mi? Rómulo'nun beni boynuzlaması benim için önemli değil ama orospunun tekinin ona acı çektirmesine dayanamam. Rómulo çok hassastır."

"Peki şimdiki durum böyle bir şey olabilir mi hanımefendi?"

"Bana adımla hitap et. Lavinia. Aslında gerçek adım bu değil. Bu ismi gençliğimde koydum çünkü gerçek adımdan daha baştan çıkarıcı. Bana ya Lavinia de ya da daha hınzırca bir isim tak."

"Birisi Yakışıklı Rómulo'yu oyuna getiriyor olabilir mi acaba?" diye konuşmayı yönlendirdim.

"Ben de sana bundan bahsetmeye geldim. Halin beni belirlediğim güzergâhtan saptırdı ama buraya gelişimin asıl amacı buydu. Rómulo seni en iyi arkadaşı olarak görür. Kısa bir süre önce beraber bir şeyler içtiğinizi biliyorum. Sana bir şeyler anlatmış olmalı, bundan eminim. Eğer açık açık olmasa da dolaylı olarak anlatmış olmalı. Rómulo, Góngora gibi metaforlu konuşmaları sever. Bir de Tony Curtis'i. Bu iki erkeğin dayanılmaz bir karışımı. Son buluşmanızda nelerden konuştunuz?"

"Hangi buluşmadan bahsediyorsunuz?"

"Bir süre önce Rómulo'nun ceketinin cebinde bir fatura buldum. Asla ceplerini ya da evraklarını kurcalamam. Ama bu kışlık bir ceketti ve kaldırmadan önce naftalin doldurmak için ceplerini boşalttım. 4 Şubat günü bir barda salamura hamsinin yanında Pepsi Cola içen biriyle beraber olması dikkatimi çekti. Salamura hamsinin yanında Pepsi Cola'yı kim içer ki?"

"Gurme olan herhangi biri?"

Israrı benim şüphelerimi doğruladı. Evlilik dışı ilişki bir aldatmacaydı. Yakışıklı Rómulo bir süredir ortalarda yoktu ve karısı nerede olduğunu bilmek istiyordu. Bizim konuşmamız sırasında Yakışıklı Rómulo bana büyük bir soyguna katılmamı önermişti ama Lavinia'nın söylediklerinden karısına bu planından, hatta bizim tesadüfen karşılaşmamızdan bile bahsetmediği anlaşılıyordu. Rómulo bunu sır olarak saklamak istediyse, ben gidip de onun sırrını açığa çıkaracak değildim.

"Ah," dedim aceleyle, "birçok şeyden konuştuk. Genelde eski günleri andık. Kadınlardan konuştuk, tabii ki iki kibar, aydın ve olgun insana yakışır şekilde isim vermeden."

"Bakıyorum dudakların mühürlü. Ama belki de ıslak ve etli başka bir dudak bu mührü açabilir," diye fısıldadı.

Bana o kadar yaklaştı ki o sırada oradan geçen biri kapıdan bize baksa dükkânın karanlığında dört ayaklı şişko bir adamın inlediğini sanırdı. Kollarını belime sardı, kokularının karışımı ta içimi sardı. Sonra dudaklarının boynumu okşadığını hissettim. Kendi kendime, *eğer bu fırsatı kaçırırsan belki hayatında böyle bir fırsat karşına çıkmaz*, dedim. Bunu düşünürken zihinsel olarak yenilmiştim bile ve muhteşem aşklarını ihanet ile ödemeye hazırlanırken bir ses beni hakikate döndürdü:

"Bugün yemekte yosun, Çin lahanası salatası ile cevizli, baharatlı karides var."

Aşırı saygılı ihtiyarın ortaya çıkmasıyla şaşkına dönmüş bir halde aniden birbirimizden ayrıldık.

Kadın çıkardığı elbiseleri topladı, ben de benimkileri düzelttim.

"Benim yüzümden birbirinize dokunmayı bırakmayın," diye ekledi yeni gelen aceleyle. "Ben yalnızca menüyü söylemeye geldim. Tabii ki saygıdeğer hanımefendi gelmek isterse o da bizim mütevazı masamıza ve evimize davetlidir. Ama giyinmiş bir halde lütfen. Evde çocuk var."

"Çok teşekkür ederim," dedi kadın, "ama ben gidiyordum. Bir işim var. Buradan geçiyordum ve yalnızca selam vermek için girdim. Sonra baktım eteğim sökülmüş o yüzden elbisemi dikmek için çıkardım."

Giyindi, yazlık desenli kumaştan çantasını aldı ve kıvırarak dışarı çıktı. Kapıya koştum ve kapının arkasından gizlice onu

izledim ama o köşeyi döndü ve yürümeye devam mı ediyor, bir taksiye mi, yoksa Peugeot 206'ya mı biniyor göremedim. İçeriye döndüm.

"Eğer müdahale etmeseydim," dedi yaşlı adam, "az daha işi pişiriyordunuz."

"Evet, tam zamanında geldiniz. Sanırım size teşekkür borçluyum. Eğer onun şeytani cazibesine kapılsaydım sonradan pişman olurdum. Şimdi de onun cazibesine kapılmadığım için pişmanım ama olsun bu daha iyi. İki gün önce beni tanımıyordu oysa bugün yalnızca beni cinsel açıdan baştan çıkarmakla kalmayıp hakkımda birçok şey de öğrenmiş olduğunu keşfettim. Nereden buldu bu bilgileri ve benim izimi nasıl buldu bilmem. Kocasından olmadığı kesin çünkü nereye gittiğini söylemeden ortadan kayboldu."

"Kimdi bu kadın?" diye sordu Büyükbaba Siau ihtiyarlara özgü boşboğazlıkla. "O da mı polisti? Yoksa General Tat'ın ajanı mıydı?"

"Hayır. Bu özel. Ama amacı aynıydı, ağzımdan laf almak. Hiçbir şekilde ne öbürünü ne de bunu memnun edebilirdim ama ikilem beni şaşırtıyor."

"Uzak Doğu geleneklerine göre," dedi Büyükbaba Siau, "gizemler her zaman üçerli olur. Sonuca ulaşıldığında hepsi birbiriyle ilişki içerisindedir: birincisi ikinci ve üçüncüsüyle, ikincisi birinci ve üçüncüyle, üçüncüsü de birinci ve ikinciyle. Anlıyor musunuz?"

"Evet ama ben yalnızca iki gizemle karşı karşıyayım."

"Belki de üçüncü gizemi görmüyorsunuz. Belki de üçüncüsü birinci ve ikincinin anahtarıdır."

"O ya da bu şekilde," dedim, "gözlerimi açıp kontrolü artıracağım. Şimdi gitmem gerek. Kararlarımı kendim veriyorum," diye açıkladım usulsüzlüklerimi mahallede anlatmasına engel

olmak için. "Son zamanlardaki gevşeklikten dolayı. Birkaç gün içinde müşterilerim tatillerinden dönecekler ve burası mahşer yerine dönecek. O zamana kadar olayı çözmüş olmam gerekiyor. Ya da sizin dediğiniz gibi bir dizi gizem başlar. Bu arada endişelenmeyin, karides saatine yetişirim."

6

KOZMOS NEREYE DOĞRU DÖNÜYOR?

Yola çıkmadan önce yerden biraz saç aldım ve kendime tehditkâr bir hava veren bir bıyık ve gür kaşlar hazırladım. Ben tam değişim aşamasındayken içeriye Peynircik girdi ve bayağı bir korktu. Onu unutmuştum bile. Fotoğrafı ona verdim, yapacağı şeyi söyledim, gitti. Makyajı başarıyla bitirdikten sonra Çin pazarına gittim ve öğle yemeği saatinde geri vereceğime ve kullanmayacağıma söz vererek ödünç olarak bir not defteri ile bir de dolmakalem istedim. Kuru temizleyiciden bir pardösü ve bir şapka ödünç aldım. Beni kan ter içerisinde bırakan kıyafetimi tamamladıktan sonra Tavuk Morgan'ı aramaya gittim.

Onu bulmam zor oldu çünkü güneşten korunmak ve yeni bir gösteriye meydan vermemek için ağaçların altına taşınmıştı. Onu orada gölgede olmanın avantajları ile bir kuş yuvasına dönüşmenin dezavantajları üzerinde düşünürken buldum. Onunla konuşmaya başladığımda beni tanımadığı için kaideden düşmesine ramak kaldı.

"Tipe bak!" diye bağırdı dudaklarını birbirinden ayırmadan.

"Bunu söyleyene bakın. Bir şey var mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Sanırım bu sabah erken saatlerde seni ziyaret eden Komiser Yardımcısı'nı gördüm. Kendi-

sini tanımasam bile iki kilometre uzaktan aynasız olduğu belli, ayrıca senin tanımına da uyuyor. Kaslı bir tipin kullandığı bir Seat'la geldi. Adam arabada kalıp telefonla konuşurken kadın binaya girdi. İçeride on dakika kadar kaldı. O gittikten sonra beş dakika geçti ve sokağa üzerinde fermuarı yarıya kadar açık bir elbise olan fıstık gibi bir kadın çıktı. Tam o sırada Peugeot 206'lı adam geliyordu. Kadın ona haber vermiş olmalı. Arabaya bindi ve oradan hemen uzaklaştılar. Olayların tam saatini sana söyleyemeyeceğim çünkü yeni yerimden kafenin radyosunun sesi duyulmuyor. Fıstık, fermuarı hâlâ inik bir halde az önce döndü."

"Ah, dostum, sana o fermuarın kadının başına ne işler açtığını bir anlatsam! Peugeot 206'lı adamı görebildin mi? Juli'nin yoga merkezinin penceresinde gördüğü tunikli ve sakallı Swami miydi?"

"Alakası bile yok. Bu, çizgili bir takım elbise ve ince süet ayakkabı giymiş normal birisi. Arabası pırıl pırıl."

Ağzını kımıldatmadan, tahtta iki güvercin zıplayıp şarkı söylerken kaderine göğüs geren ve denizaşırı kolonilerinin elden gidişini önceden kestirebilen birinin trajik yüz ifadesini değiştirmeden bana bu kadar şeyi anlatabilmesi övgüye değerdi. Onun anlattıklarından Komiser Yardımcısı'nın olaya karışmasının Lavinia'nın beni baştan çıkarma girişimine sebep olduğunu anladım. Büyük olasılıkla ona benim adresimi de vermişti. Belki de tabure olayını da anlatmıştı. Zamanında Yakışıklı Rómulo'nun kendisine itiraf ettiğim ve belki de onun da karısına anlattığı o tabure olayını. Ama arkadaşımın benim sırrımı kimseye açmadığını düşünmeyi tercih ederim. Ancak polis dosyalarının, insanoğlunun zayıflıklarını çıkaran paradigmaları içerecek kadar alçalacağı olasılığını da ihmal etmiyorum.

"Onu mutlaka," dedim düşünceden direkt konuşmaya geçerek, "yakından izlemeliyiz ve onun ortağını da, Swami midir

nedir onu. Eğer bunu ben yaparsam hemen fark edilirim. Aklına bir fikir geliyor mu?"

"Moski," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. "Sürekli dolaşan biri ve dikkat de çekmiyor. Sezon açılınca Barceloneta'daki plaj kafelerine takılıyor. Orada epey bir para götürüyor. Ama ona seni benim gönderdiğimi ve yalnızca yirmi dört saatlik bir iş olduğunu söylersen belki de kabul eder. Denemekle bir şey kaybetmezsin. Bu arada ekstra haber için vereceğin iki avromu unutma."

Ona veda edip Barceloneta'ya giden bir otobüse atladım. Şehirde yaz aylarının az sayıdaki avantajlarından biri de trafiğin olağandışı bir şekilde akıcı olması. Eğer otobüs geç gelmezse insan gideceği yere sakalı uzayıp göbeğine inmeden Barselona'yı bir başından öteki başına gidebilir. Metro bütün yıl boyunca hızlı ama ben yerin üzerinde ve eğer koşullar öyle gerektiriyorsa hareket halindeyken dışarı atlayabileceğim bir ulaşım aracını tercih ederim. Üstelik bilmem kaç yıl önce bir Arap'ın bana on beş avroya sattığı emekli kartı sayesinde otobüste ücretsiz seyahat ediyorum. Eğer kontrol memuru gelirse balgamım varmış gibi yapıyorum, bu şekilde memur durup da benim sözde yaşlılığımı destekleyen evrakı dikkatlice incelemek için zaman harcamıyor.

Gerçek adı uzun ve telaffuz edilmesi zor başka bir isim olan Moski, geçen yüzyılın sonlarında Doğu ülkelerinden birinden gelip Barselona'ya yerleşmişti. Aklı ermeye başladığı günden itibaren genç Stalincilere katılmış ve ne yaşadığı tecrübeler ne de tarih boyunca olup bitenler kendisine orada aşılanan fikirlerde tereddüt etmesi için bir sebep teşkil etmişti. Bu sarsılmaz bağlılığına bir de katı kişiliği eklenince sistem çöktüğünde, Moski tahta bavuluna mütevazı birkaç eşyasını koyup kendi inisiyatifiyle sürgüne gitmişti. Bir yerlerden, fiyaskonun ortasında Katalunya Komünist Partisi'nin, uzlaşmaz bir Ortodoksluğu, sıkı bir hiyerarşiyi ve

mükemmel bir disiplini muhafaza eden tek parti olduğunu duymuştu. Trenden iner inmez Moski, Katalunya Birleşik Sosyalist Partisi'nin eski merkezine gitmiş ve kendisini kapıda karşılayan kişiye kimliğini ve Georgi Malenkov'un imzalı resmini gösterip genel sekreterin emri altına girmek üzere orada bulunduğunu söylemişti. Resepsiyonist, yoldaşlık örneği göstererek o sırada içmekte olduğu esrarlı sigaradan bir nefes ikram edip saygılı bir takma adla "Katalan Sosisçiği" olarak anılan genel sekreterin kendisini kabul edemeyeceğini çünkü Terciarias Franciscanas de la Divina Pastora Bahçeleri'nde zambak ektiğini, daha sonra da katedralin önünde merkez komitenin geri kalan kısmı ile Sardana dansı yapmak için buluşacağını ve akşam da futbola gideceğini bildirmişti.

Moski, partinin devrim hazırlıklarını bu kadar kurnaz bir şekilde gözlemlemesine hayran olup Barselona'da kalmaya karar verdi. Vadeli olarak ikici el bir akordeon aldı ve restoranların teraslarında, barlarda ve sahil kafelerinde akordeon çalıp şarkı söylemeye başladı. Akordeon çalmayı bilmediği anlaşılmasın diye yüksek sesle şarkı söylüyor ve akordeonun gürültüsü de onun yanlış notayla söylediği şarkıları ve karga sesini kapatıyordu. Yabancılar bu tiz kakofoniyi, Kont Arnau zamanlarından kalma Katalunya müziği, Katalanlar ise Balkan folkloruna ait olduğunu düşünüyorlardı. Hiç kimse Moski'nin bir benzinciden aldığı Luis Miguel'in bir CD'den *No me platiques más, Contigo en la distancia*'yı veya diğer bolerolardan birini çaldığını anlamıyordu.

Tavuk Morgan'dan tüm bu bilgileri alıp kendisiyle daha önce hiçbir ilişkim olmadığı halde işbirliği yapacağına dair pek ümidim olmadan Moski'nin karşısına çıktım. Ama Tavuk Morgan'ın adını anar anmaz bu işe hazır hale geliverdi. Tavuk Morgan'a övgüler yağdırdı ve zor zamanlarında onun yaptığı yardımlar

için minnettar olduğunu söyledi. Ondan bahsederken "Yoldaş Bielsky" dediği için başka biriyle karıştırdığını düşündüm ama onun yanılgısını düzeltmek için bir şey yapmadım. Tartışmadan, samimi bir şekilde iki gün boyunca diğer ikisinin (Juli ve Yoldaş Bielsky olduğu sanılan kişi) aldığı ücretin aynısını alarak benim emrim altında çalışmayı kabul etti. Ama yalnızca akordeon çalacak, şarkı söylemeyecekti çünkü klimalar yüzünden sesi kısılmak üzereydi.

Gerekli talimatları verip Pashmarote Pancha Yoga Merkezi'nin bulunduğu Calabria Sokağı'na gitmek için ondan ayrıldım. Binaya girmeden önce Juli'ye Swami'yi görüp görmediğini sordum, o da görmediğini söyledi. Yine de merkeze ait olan interkom zilini çaldım. Kapı hemen açıldı ve girdim, asansör olmadığı için üçüncü kata kadar merdivenlerden yürüyerek çıktım. Yoga merkezinin kapısı aralıktı. Girişte minicik bir banko ve onun arkasında da saçları kötü boyanmış, solgun yüzlü orta yaşlı bir resepsiyonist vardı. İçerisi insanı rahatsız eden bir tütsü kokusuyla doluydu. Benden başka müşteri yok gibiydi ama buna rağmen resepsiyonistin benim varlığımı fark etmesi zaman aldı, fark edince de ben konuşmazsam onun da konuşmayacağını ima eden bir şekilde ilgisizce beni incelemeye başladı. Şapkamı çıkardım, orada hâkim olan yumuşak ve dindar bir havayla uyumlu bir şekilde sordum:

"Tanrı Bakire Meryem'i korusun! Swami burada mı?

"Randevunuz var mı?"

"Hayır."

"Özel sigortanız var mı?"

"Aslında buraya huzur aramaya değil, resmî bir görevle geldim. Tibet'ten bu sabah döndüm," diye yanıtladım ve onun şüpheci

yüz ifadesi karşısında aceleyle ekledim: "Madrid'deki merkez ofislerinden geçerken. Siz ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Resepsiyoniste göz kırptım ve ellerimle de gizemli bir işaret yaptım. Kadın bana endişeyle baktı ve yerinden kalktı. Merdiven sahanlığına çıkıp bağırmasından korktum ama o hiç istifini bozmadan konuştu.

"Swami meşgul mü yoksa meditasyon mu yapıyor bilmiyorum. Bir saniye bekleyin. Pardon adınız neydi?"

"Sugrañes. Sakin Sugrañes, Tanrı rahmet eylesin."

Kısa bir koridorun sonundaki kapıyı hafifçe çaldıktan sonra açtı ve içeri girdi. O yokken ziyaretçi listesinde ilgi çeken birinin ismi var mı diye ajandasına bakmak istedim ama zaman olmadı çünkü göz açıp kapayana kadar yeniden belirdi, kısa koridordan geri gelip masanın arkasındaki yerine geçti.

"Geçebilirsiniz," dedi masanın arkasından bir kronometre çıkarırken. "Swami size on dakikasını ayıracak. Beş dakikadan sonra kalacağınız her dakikanın fiyatı beş avro artı KDV."

Alçak gönüllülükle başımı sallayıp Swami'nin mabedine girdim. Sokağa bakan dikdörtgen bir penceresi bulunan dört metrekare civarında bir yerdi. Juli, Swami'yi bu pencereden bakarken görmüş olmalıydı. Bir ofis masası odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Masanın karşısında iki adet katlanır sandalye vardı. Duvarlardaki çiçekli kâğıtlar ve dağ resimleri çatlakları ve çöküntüleri kapatmaya çalışıyordu. Masanın üzerinde çerçevelenmiş bir resim vardı. İlk bakışta ve gözlüklerim olmadan resimdeki kişinin kafasını fil kafasına benzettim. Eğer bu karısıysa, Lavinia Torrada'ya kur yapmasına şaşmamak lazımdı. Ama tüm bunlara rağmen beni asıl şaşırtan Swami'nin ta kendisi oldu: Juli'nin bana tarif ettiği gibi dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş pejmürde biri yerine orta yaşlı, yüz hatları

normal, özenle tıraş olmuş, muhtemelen Tavuk Morgan'ın birkaç saat önce Peugeot 206'da gördüğü, kaliteli takım elbise giymiş bir adamla karşılaştım. Bitkin bir halde bana bir sandalyeyi işaret edip küçümseyen bir gülümsemeyle sordu:

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Sugrañes?"

"Hemen söyleyeceğim ama önce bana şunu açıklığa kavuşturabilir misiniz? Siz gerçekten de Swami misiniz? Demek istediğim siz asıl Swami misiniz?"

"Başka yok. Pashmarote Pancha, kâinatın düzeni ve gök kürenin müziği ile uyum içinde. Ama üçüncü gözümle zihninizde şaşkınlık ve yüz hatlarınızda da aptallık algılıyorum."

"Evet, gerçekten de başka biriyle karşılaşacağımı düşünüyordum. Demek istediğim, geleneksel imaja uygun biriyle."

"Hah," dedi sırıtmasına ukala bir yüz ekşitmesi de ekleyerek. "Dış görünüş sadece dış görünüşten ibarettir, kutsal kitapların bize öğrettiği gibi. Bilgelik insanın içindedir. İç huzur da içimizdedir, adından da anlaşılacağı gibi. Sekreterim sizin Tibet'ten geldiğinizi söyledi," diye alaycı bir şekilde ekledi.

Konuşma devam etmesi gerektiği gibi gitmediği için klasik metodu uygulamaya karar verdim.

"Siz onu dikkate almayın," diye yanıtladım, aynı anda dudaklarımı sert bir gülümsemeyle büküp cebimden not defterini ve dolma kalemi çıkararak. "Ruhani Kuruluşlar Genel Müdürlüğü'nde çalıştığım ve sizin işyerinizin de tüm haklarıyla bağlı bulunduğu departmana şakadan verilen isim bu."

"Bay Sugrañes, yine yanılıyorsunuz. Benim kuruluşum herhangi bir vergi dairesine ya da bir sicile kayıtlı değil."

"Siz öyle sanıyorsunuz Bay Pancha, papalık makamı da dâhil olmak üzere ruhani işlerle ilgilenen kamu ya da özel her türlü

dernek bizim 'Özel Sicil'imizde yer alır." Not defterime bakıp ekledim. "Sizinkisi 66754 BSG. Bilbao, Segovia, Granada."

Not defterini kapattım, dostça ve parayla kandırılabilir bir ses tonuyla devam ettim.

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi anayasa, birlikte yaşama kuralları ile çelişki oluşturmadıkları sürece tüm dinleri eşit bir şekilde korur ve destekler. Ve hükümet de onları bazen yanlış anlaşılacak bir cömertlikle ekonomik olarak destekler. Eğer siz ve derneğiniz bu yardımı bilgi eksikliği, bir ihmal ya da başka bir nedenle talep etmediyse bu benim sorunum değil. Ancak kanunla sunulandan yararlanmamış olmanız, sizi periyodik denetimler gibi diğer yükümlülüklerinizden muaf kılmıyor. Her yerde var olduğu gibi, değişken olan inançlar alanında da fırsatçılar vardır, hatta bu alanda daha da fazladır. Bir sarhoşluk anında herhangi bir gerizekâlıya Aziz Blas görünüverir ve o da terbiyesizce ekonomik yardım talep edebilir. Hükümet şu ana kadar hoşgörülü oldu ama krizle beraber işler değişti. Tüm dernekler sıkı bir kontrolden geçmek zorundalar. Basın bu işi kurcalayıp duruyor, Brüksel de aşırı harcamayı tolere etmiyor. Daha skandallardan bahsetmiyorum bile. Bazı tarikatlarda hiç arzu edilmeyen uygulamalar mevcut. Bu tarihin işaretleri dostum Pancha. Eğer tek gerçek olan Katolik kilisesinde bile işler dönüyorsa diğer dinî ayinleri düşünün. Eğer dikkatli olmazsanız zombiler bile terbiyesizlik yapabilir. Sizin böyle olduğunuzu söylemek istemiyorum, zaten öyle değilse korkmanıza da gerek yok sevgili Pancha. Sorulara geçebilir miyiz?"

Not defterini tekrar açıp dolma kalemin plastikten altın renkli kapağını çıkardım. Swami'nin başlangıçtaki aksi hali gitmiş, yerini kurnaz bir dalkavukluk almıştı.

"Elbette," dedi.

"İşte bu hoşuma gitti. Becerikli ve kibar sekreterinizin bana lütfettiği on dakikayı aşmamaya çalışacağım. Ancak eğer işlemler uzarsa siz o karıya söyleyin kronometreyi alıp bilmem neresine soksun. Şimdi baştan başlayalım. Ruhsatınızın süresi doldu mu? Peki iskan izniniz var mı? Bu işyerinde kaç kişi çalışıyor? Sigortalı ya da sigortasız bu beni ilgilendirmez. Zamanı gelince bunları maliyeyle halledersiniz."

"Yalnızca iki kişi, Bayan Jazmín'i gördünüz, bir de ben."

"Pedralbes'te mi oturuyorsunuz?"

"Hayır efendim, Poble Sec'te."

"Gördünüz mü?" dedim sanki bir şey not ediyormuş gibi yaparak. "En kapsamlı veri tabanlarında bile hatalar oluyor. Arabanız var mı? Mesela benim elimdeki verilere göre bir Peugeot 206? Arabanızdan memnun musunuz? Düzenli bir şekilde muayeneden geçiriyor musunuz?"

"Her şey yolunda. Arabada problem yok, ayrıca az yakıt harcıyor."

"Halka açık herhangi bir kuruluşun sahibi misiniz? Mesela bir kafe."

"Hayır efendim."

"Burada yazdığına göre sık sık Aptal Şişkonun Yeri adıyla kayıtlı bir kafeye gidiyorsunuz?"

"Evet, bazen gidiyorum o kafeye. Bu yasadışı değil, sanıyorum."

"Hayır ama garip. Sizin işyerinize ve evinize uzak kalıyor. Ayrıca samimi olmak gerekirse oraya kadar gitmeye değecek bir yer değil."

"Bakın, terbiyesizlik yapmak istemem ama benim özel hayatım sizin yetki alanınıza girmiyor."

"Tabii ki, tabii ki," diye omuzlarımı eğip yeniden not alarak ona hak verdim. "Anlaşmazlık durumunda mahkemeler verir kararı."

"Tamam, tamam. Size gerçeği söyleyeceğim. İstisnai durumlarda bazı öğrencilerin ruhsal ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla evlere gidiyorum. Sizin bahsettiğiniz barın yakınında ruhi huzuru... birlikte uyguladığımız bazı egzersizlere bağlı olan biri yaşıyor. Ben bu egzersizlere meditasyon duruşu diyorum. Onu ziyaret ettiğim günlerde ziyaretten önce ya da sonra o barda bir şeyler içerim. Asla alkollü içecekler değil. Bunların hepsinin dosyada yer alması gerekiyor mu?"

"Şimdilik raporda. Ben yalnızca iyi haber elçisiyim. Kısa süre sonra müfettişler sizi ziyaret edecekler. Ben sizin yerinizde olsam evrakları düzene koyardım. Ayrıca özel hayatımı da. Bu şekilde başınız ağrımaktan kurtulur. Bunlar haber vermeden geliverirler."

Bir süre sessiz bir şekilde not aldım, sonra dolma kalemin kapağını taktım, not defterini kapattım ve her ikisini de cebime koydum.

Yerimden kalkarken, "Cep telefonunuzu kullanmama izin verir misiniz? Benimkini arabada bıraktım," dedim.

"Lafı mı olur?"

Peynircik'in numarasını çevirdim ve o telefonu açarken, "Fernández? Ben Sugra. Seni bir müşterinin cep telefonundan arıyorum. Evet, Swami denen o adam. Nasıl? Hiç, her zamanki gibi. Bakalım üçüncü kattaki piçler ne diyecekler? Peki senin dervişle nasıl gitti? Yapma ya? Herifi sıkıştırdın mı köşeye? Amma adamsın ha Fernández! Neyse haydi. Bay bay."

Cep telefonunu Swami'ye geri verdim. Adam elleri titreyerek aldı telefonu. Başımla hafifçe selam verip çıkışa doğru yöneldim.

Resepsiyonistin yanından geçerken onu görmemiş gibi yaptım. Sokağa güneş dik vuruyordu. Şapkayı taktım. Bu şapkayı getirmek iyi bir fikir olmuştu ve geri vermem gerektiği için üzüldüm. Güneşin pozisyonu nedeniyle gölgem yerde şapkanın gölgesinden ibaret kalıyordu. Bu astronomik etki sayesinde saatin yaklaşık kaç olduğunu bilmek ve Büyükbaba Siau'nun davetini hatırlamam için saate bakmam gerekmedi. Juli'nin yanından geçerken sanki şapkamı düzeltiyormuş gibi bir an durdum, kendisine bakmaksızın onu saat dokuzda Köpek Satılır isimli restorana davet ettim ve diğerlerine de haber vermesini istedim. O sırada bir otobüs geçiyordu. İşaret ettim, kapıyı açınca içeriye atladım. Otobüste yalnızca siyahlar giymiş iki yaşlı kadın seyahat ediyordu. Oturmadan önce şapkamı çıkararak onları kibarca selamladım.

7

EN ÇOK ARANAN ADAM

Benim yokluğumda Peynircik kuaför salonuna gitmişti. Beni orada bulamayınca bir maymuncuk yardımıyla içeriye girmiş, koltuğa oturmuş ve uyuyakalmıştı. Ben içeriye girince uyandı ve içeriye izinsiz girdiği için hemen birçok kez özür diledi. Yoga merkezinden telefon gelince endişelenmişti: sesimi tanımış ama telefon numarası tanıdık gelmemişti, bu nedenle de bir şey anlamamıştı. Onu azarladım.

"Geleceğini haber vermeden hiçbir yere ziyarete gitmemelisin, hele de kimse yoksa izinsiz içeriye girme. Bunun kötü bir izlenim bırakmasını geçtim, girdiğin yerde alarm ya da hırsızları ısırmak için eğitilmiş köpekler olabilir. Telefon konuşmasına gelince, önemli bir şey değil, kendini beğenmişin birinin havasını söndürmek, bu arada da onun numarasını senin telefonuna kaydetmek istiyordum. Görevini yerine getirdin mi?"

"Evet efendim," diye yanıtladı doğal bir şekilde. "Bütün bilgiyi topladım."

"Bu kadar çabuk mu? Nasıl becerdin?"

"Fotoğrafı Twitter'a yükledim, beş dakika sonra dünyanın her tarafından yanıtlar geldi. Hatta CIA bile arkadaşlık teklif etti. Fotoğraftaki adam uluslararası bir terörist. Kendi kategorisinde,

yani katil olarak çok iyi. Adı Alí Aarón Pilila ve kendi hesabına çalışıyor. Uyuşturucu tacirleri adına insanları temizlemiş ama aynı zamanda Mossad adına El Kaide üyelerinin ve El Kaide adına da Mossad'ın üyelerinin işini bitirmiş."

"Yeter!" diye bağırdım kızgın bir şekilde. "Bir küçük hanım böyle şeyler okumamalı."

"Bu görevi bana siz verdiniz."

"Önemli değil. Görgülü olmak her şeyden önde gelir. Şimdi," diye ekledim saate bir göz attıktan sonra. "Eve git. Yemek saati, annen seni bekliyordur."

"Annem öğle yemeğini evde yemiyor," diye yanıt verdi. "Kendim bir şeyler yiyeyim diye para verdi ama hava çok sıcak olduğu için buraya gelirken taksiye bindim. Yalnızca bir Magnum alacak param kaldı."

"Olmaz!" dedim. "Senin yaşında birinin iyi beslenmesi gerek. Ben bir eve davetliyim ama sen de gelirsen rahatsız olmazlar. Çok misafirperverler. Hemen şuracıkta."

Bana anlattıklarından sonra ortalıkta tek başına dolaşmasını istemiyordum. Geçen defa olduğu gibi tüm Siau ailesi sıcak yüzünden domates gibi kızarmış bir halde ama güler yüzle ve saygıyla kapıda bekliyordu. Benim Peynircik'le beraber geldiğimi görmekten çok memnun olmuşa benziyorlardı.

"İki kişinin yediği yerde üçüncüsü de yer, sizin burada söylendiği gibi," diye güldü aile reisi benim uzun uzadıya açıklamalarımı keserek. "Bu cümle benim ülkemde hiçbir anlam ifade etmezdi tabii ki. Ama şimdi Barselona'dayız ve sizin saygıdeğer kızınızı misafir etmek benim mütevazı ailem için bir onurdur. Birbirinize çok benziyorsunuz. Batılıların hepsi kendi aralarında birbirine benziyor ama sizin benzerliğiniz şaşırtıcı."

Ne ben yanlış anlamayı düzeltmeye çalıştım ne de Peynircik hatayı düzeltmek için herhangi bir şey yaptı.

İçeri girdik, mis gibi, insanın içini açan kokular gelen masanın kurulduğu dükkânın arka tarafına doğru giderken ben de tanıştırma faslını hallettim.

Bitirdiğimde Bay Siau, Peynircik'e, "Pei-nuir-cuik güzel bir isim," dedi. "Bizim dilimizde Yazın Aylı Gecesi anlamına geliyor."

"Bu doğru değil," dedi küçük Quim. "Tarihi geçmiş fitil demek."

Babası orta parmağının boğumuyla kafasına sevecen, gürültülü bir şekilde vurdu ve özür dileyen bir sesle, "Küçük Quim, büyük bir aptal," dedi. " Okuyor musun, çalışıyor musun Pei-nuir-cuik?"

"Liseye başlayacağım," diye yanıtladı soru yöneltilen kişi. "Eğer üniversite sınavında iyi bir not alabilirsem çocuk doktoru olmak istiyorum, üçüncü dünya ülkelerindeki çocuklara yardımcı olmak için. Ama aynı zamanda televizyon spikeri de olmak istiyorum. Buna son anda karar vereceğim."

"Çok saygıdeğer meslekler bunlar," dedi Bay Siau. "Seçimin ne olursa olsun baban seninle gurur duyacaktır. Peki yüce kuaför salonu kime kalacak?"

"Çocuklar," diye müdahale etti Büyükbaba Siau, "babalarının geleneklerini devam ettirmek zorundadırlar. Atalarımız izlememiz gereken yolu belirlerler. Ataları çalışkan olan aileler refah içinde olur, ataları tembel olan ailelerin canı cehenneme."

Küçük Quim, Peynircik'in yanına yerleşmişti.

"Sen ona bakma. Büyükbabam kafayı yiyor," dedi.

Bay Siau ve Büyükbaba Siau ona birkaç tokat attıktan sonra fazla oyalanmadan masaya oturduk. Bayan Siau dükkânın arka tarafında kayboldu ve elinde dumanı tüten bir tencereyle geri geldi. Küçük Quim birkaç pilav kâsesi bulmaya gitti, bir süre konuşmadan yemeğimizi yedik. Kibarlık göstererek bana bı-

çak ve çatal getirmişlerdi, Peynircik ise çubukları gayet güzel kullanıyor ve büyük bir iştahla lezzetli yemekleri bitiriyordu. Bir boşluk anında Büyükbaba Siau yemeğin masaya gelmesiyle yarıda kalan tezinin devamını getirmek için yine söze başladı.

"Gençlik her zaman ve her yerde asidir doğası gereği," diye açıkladı. "Gençken ben de haylazın tekiydim. Kültür Devrimi'ni sevgiyle hatırlıyorum. Anne babalarımıza vuruyor, okulda öğretmenlerimizi asıyorduk. Harikaydı. Ancak yaş, insanı olgunlaşmaya zorluyor. O zaman devrim olan, şimdi günümüzde incik boncuk satmak demek."

"Saygıdeğer babam haklı," dedi Lin Siau. "Küçük Quim'e bakın. Büyük olasılıkla futbolcu olmak ister. Ya da astronot. Ama eğitimini bitirince dükkânın yöneticisi olacak, babası gibi. Ya da büyük bir aşçı, annesi gibi."

"Ya da büyükbabası gibi bir baş belası," dedi küçük Quim.

Tokatlar yağmur gibi yağdı, bu şekilde sevginin ve bilgece öğretilerin eksik olmadığı bayram havasındaki yemek yendi. Uzun bir konuşmayla teşekkür ettim. Peynircik de nazik bir şekilde benim minnettarlığımı ve övgülerimi yineledi. Siau ailesi de Bay Siau aracılığı ile onlarla beraber yemeklerini ve zamanlarını paylaştığımız için duydukları tarifsiz memnuniyeti dile getirip ne zaman arzu edersek bu tecrübeyi tekrar paylaşmak için davetini yeniledi. Ayrılmadan önce küçük Quim bu yemeğin anısını ölümsüzleştirmek için cep telefonuyla fotoğrafımızı çekti.

Sokakta Peynircik'le vedalaştım, o otobüs durağına doğru yürümeye başladı, ben de kuaföre. Birkaç adım attıktan sonra durdum, dönüp gizlice ona baktım, içimde derin bir acı hissettim. Baba desteği olmadan gerek akademik gerekse diğer alanlarda planlarını gerçekleştirmesinin zor olacağını düşündüm. Hayatının ufuklarında çok az umut, buna karşın çok fazla tehlike görünüyordu. Benimle beraberken içinde bulunduğu tehlikeyi

saymazsak tabii. Görünüşe bakılırsa acımasız bir terörist çıkmıştı yoluma. Son yıllarda Yakışıklı Rómulo, Peynircik'in hayatında babaya benzer biri ya da en azından aile ortamında kısa süreli bir erkek varlığı olmuştu. Şimdi de eğer Rómulo'nun ortadan yok oluşu sürekli olursa onu da kaybetti demekti. Bu boşluğu doldurmak için en kötü aday şüphesiz bendim ama aynı zamanda belki de tek aday bendim. Ya Peynircik'in benden beklediği gibi Yakışıklı Rómulo'yu sağ salim ona teslim edecek ya da benim görevim Peynircik'in hayatında Yakışıklı Rómulo'nun yerini almak olacaktı. Peki bu durumda ben ona ne verebilirdim? En fazla kendi yetersiz mesleki bilgilerimi öğretebilir ve bu bilgileri müşterisi olmayan bir kuaför salonunda uygulayabilme imkânı sunabilirdim. Ama Peynircik benim Rómulo'nun yerine geçmemi kabul eder miydi acaba? Az önce Bay Siau'nun aile bağları konusundaki yanlış tahminini gurur duymadan ama nefret de etmeden kabul etmişti. Bu sözsüz kabullenme bana karşı bir saygı ve sevgi göstergesi olarak algılanabilirdi, oysa bu duygular yalnızca Yakışıklı Rómulo'nun gerçekleri yansıtan olaylar olarak değil de daha çok vakit geçirmek için Peynircik' e anlattığı hikâyelerin bir sonucuydu. Bu açıdan buraya sık sık gidip gelmesi onun kısa zamanda gerçeği görmesini sağlayacaktı.

Bu üzücü düşüncelere dalmış bir şekilde yorgun adımlarla yürürken, Uzak Doğu yemekleri benim alışkın olmayan bünyemde bir bağırsak reaksiyonuna neden oldu ve beni meditasyonumu bırakıp tazı gibi kuaföre doğru koşmaya zorladı.

Akşam olunca batmakta olan güneş Komiser Yardımcısı Victoria Arrozales'in iri gölgesini kuaför salonunun zeminine düşürdü. Kadın eşikten geçerken ben şapkamı unutmadan aceleyle giyindim ve hürmetkâr bir tavırla ona bir sandalye vermek ve bu görüşmeyi en kısa süreye indirmeyi amaçlayan bir kekelemeyle koştum.

"Bana söyleyecek yeni bir şeyin var mı?" dedi Komiser Yardımcısı her zamanki alaycı haliyle.

Meydan okuyan bakışının, kendini beğenmiş duruşunun ve kibirli tavrının arkasında çaresizlik sınırında olan bir güvensizlik bulutu sezdim. Bu nedenle buraya geliyordu.

"Fotoğraftaki adamdan mı bahsediyorsunuz?" diye yanıtladım. "Size dün söyledim, onu hayatımda görmedim. Bugün de aynı şeyi söylüyorum. Ayrıca onu asla görmemeyi dilerim. Tehlikeli bir teröristmiş. Beni uyarabilirdiniz."

Silahı belinden çekti, rafın üzerine, saçlardan keçeleşmiş bir fırça ile körleşmiş bir makas ve dişleri kırılmış bir tarağın yanına koyup kendini koltuğa attı. Aynadaki yansıması alnını kırıştırmasına neden oldu. Sıcak ve yorgunluk polisleri de etkiliyordu.

İçini çekip, "Bakıyorum ödevini yapmışsın," dedi daha dostane bir ses tonuyla. "Senden de daha azını beklemezdim. Şimdi oyunun neyle ilgili olduğunu bildiğine göre sana olanları anlatacağım. Alí Aarón Pilila'nın yakın bir zamanda İspanya'da bulunduğuna ve Barselona'ya gelmeyi planladığını düşünmemize sebebiyet veren nedenler var. Doğal olarak bu tarihlerde birisi eğer Barselona'da ise ya zavallının tekidir ya da bir iş karıştırıyordur."

"Devam etmeyin lütfen," dedim beni kendi işbirlikçileri grubunun içerisine dâhil etmeden önce. "Eğer elimde olsa size yardımcı olurdum ama yapamam."

"İstesen yaparsın," diye kesti sözümü ikna edici bir şekilde ve hemen ardından ekledi. "Yaklaşık on gün önce Fransız polisi bize Alí Aarón Pilila'nın sınırı geçtiğini bildirdi. Sahte bir isim ve pasaportla Costa Brava'da lüks bir otelde kalmış. Orada adı bilinmeyen biriyle buluşmuş. Bu kişi İspanyolca konuşuyormuş ve yanında da iyi görünümlü bir kadın varmış. Bu kadın tercüman

olabilir de olmayabilir de. Sebebi bilinmeyen bu buluşmanın ardından kadın ile adam şehirlerarası otobüsle Barselona'ya dönmüş. Ertesi gün Alí Aarón Pilila oteli terk etmiş ve kiralık bir Mercedes ile Fransa'ya dönmüş. Montpellier'de arabayı teslim etmiş ve Paris'e gitmek için hızlı trene binmiş. Fransız polisi orada izini kaybetmiş. O kadın ile adam hakkında bir şey bulamadık. Belki de adam ya da kadın sabıkalıdır. Ya da ikisi de öyledir. Ama otel çalışanları çok yüzeysel bir tanımlama yaptı. Kim olduğunu bilmiyorlar ve gerektiği kadar dikkat etmemişler. Yani kısacası daha fazla zaman kaybedemeyiz. Eğer Alí Aarón Pilila geri dönerse bir terör eylemi, ölümcül bir saldırı gerçekleşebilir."

"Anlamadığım bir şey var," dedim çok fazla meraklı görünmemeye çalışarak. "Sizin de çok iyi ifade ettiğiniz gibi şu günlerde Barselona'da yalnızca çok kötü kokan biz çalışanlar var, tabii ki siz hariç. Hedef kim olabilir?"

"Bilmiyoruz. Herhangi biri olabilir. Alí Aarón Pilila hiçbir organizasyona bağlı değil, ideolojisi de bilinmiyor. Para karşılığı çalışıyor ve çok pahalıya iş yapıyor. Bu da bize hedefin önemli biri olduğunu düşündürüyor. Bir iş adamı, bir politikacı, kraliyet ailesinin bir üyesi."

"Peki ben?"

"Teröristin hedefi olarak mı? Sanmıyorum. "

"Yani benim bu karmaşadaki rolüm ne diye soruyorum?"

"Araştırmak. Senin kendine ait metotların var. Geçmişte zor davaları çözdün. Kötü bir şekilde çözdün ama çözdün sonuçta. Tüm departmanım tatilde. Bir şeyler yap. Costa Brava'daki oteldeki çifti şüphe uyandırmadan bul. İçinde bulunduğumuz durumda turizmi alarma geçiremeyiz. Katalunya şehirlerarası otobüs işletmesi SARFA ile yapacağın seyahatlerin, yemek olarak bir sandviçin ödenecek, eğer zamanın kalırsa bir de denize

girersin. Pişman olmazsın. Her şey yolunda giderse fiyatını senin belirlemene izin veririm."

"Departmanınızın eğitim burslarında parmağı var mı?"

Koltuktan kalkıp esnedi, kollarını gerdi. Sütyenini düzeltti, görev gereği sahip olduğu silahını her zaman taşıdığı yere yeniden yerleştirip kapıya yöneldi.

"Sen görevini yerine getir o zaman konuşuruz," dedi.

Köpek Satılır restoranında kararlaştırdığımız saatte buluştuğumuzda bu tedirgin edici konuşmadan yardımcılarıma hiç bahsetmedim. Yolda kaba bir hesap yapmıştım, Moski'nin katılımıyla maaş bordrosundaki artış ve akşam yemeklerine bir misafirin daha katılımı ile bu benim mali olanaklarımı aşmıştı. Masaya oturmadan önce Bay Armengol ile özel olarak görüşüp kendisine renkli müşteriler getirdiğimi ve eğer basının bundan haberi olup trendler bölümünde yayınlarlarsa restoranı için kâr oluşturabileceğini iddia ederek ondan kredi istedim. Bir süre tartıştıktan sonra sonuç olarak bana krediyi vermedi ama o sırada yenmekte olan akşam yemeği de dâhil olmak üzere kendisine olan borçlarımı ödemem için ödeme tarihini ileriye aldı.

Ben pazarlık yaparken diğerleri bütün ekmekleri yemişti. Onların raporlarının benim tedirginlikten uykusuz kalmamı haklı kılacağına güvenerek gruba katıldım. Ama öyle olmadı. Yoga merkezine yaptığım ziyaret beklenen sonucu vermişti: Juli'nin dediğine göre ben gittikten az sonra Peugeot 206'lı adam çıkmış, arabaya atlayıp hızla uzaklaşmıştı. Tavuk Morgan adamı yedi dakika sonra Yakışıklı Rómulo'nun evine girerken görmüştü. Beş dakika içinde de geri çıkmış ve ondan bir dakika sonra da Lavinia Torrada çıkmıştı evden. Adam arabasıyla gitmiş, kadın da arkasında akordeonuyla kendisini izleyen Moski ile metroya yönelmişti. Moski metroda olmaktan faydalanıp akordeon çalıp birkaç avro kazanmıştı. İzlediği kişi Plaza Cataluña

İstasyonu'nda inmiş, hat değiştirip üçüncü hatta binmiş ve sonra da Vallcarca adı verilen istasyonda inmişti. República Argentina Caddesi'nde bir otobüse binmişti. Otobüste yolcular Moski'den kafalarını şişirmemesini istemişlerdi. Moski şehir içi otobüslerde ve yer üstünde giden diğer ulaşım araçlarında her zaman kötü tecrübeler yaşamıştı. Mesela bazen yolcuları eğlendirmek için kendisini içine attığı taksilerde. Bununla beraber en kötüleri bisiklet sürücüleri diye onayladı. Konudan ve raporunun asıl konusundan sapmamasını rica edince Moski raporunun asıl konusu dâhilinde anlatmaya devam etti: Yakışıklı Rómulo'nun karısı, birisi yemekten önce ve ikisi saat üç buçuk ve akşam altı arasında olmak üzere üç ziyarette bulunmuştu. Moski ziyaret edilen üç adresi müzik notalarının yazılı olduğu kâğıdın arkasına not etmişti: daha önce adı geçen Lesseps Meydanı'na çok uzak olmayan República Argentina'daki, Anglí Sokağı'ndaki bir başka adres ve Vía Augusta'nın alt tarafındaki üçüncü adres. Bu son ziyaretin tamamlanmasından sonra her zamanki kişi tarafından kullanılan Peugeot 206 almıştı onu. Moski onları takip edememişti ama Tavuk Morgan Peugeot 206'nın saat yedide kadını Yakışıklı Rómulo ve eşinin oturduğu evin kapısına bırakıp sonra da gittiğini onayladı. Kadının yaptığı ziyaretlerin her biri yarım saat ile kırk dakika arasında sürmüştü.

"Ne taşıyordu?" diye sordum bu sıkıcı hikâye bittiğinde.

"Üzerinde mi?" diye sordular Tavuk Morgan ve Moski bir ağızdan.

"Hayır, elinde. Ya da omzunda. Küçük bir çanta mı yoksa büyük mü?"

"Büyük bir çanta," dedi Moski. "Neden soruyorsun?"

"Ziyaret ettiği yerler," diye açıkladım, "bulundukları yerlere bakılırsa sosyal statüsü yüksek olan yerler. Eğer orospu olsaydı küçük bir çanta taşırdı. Ve saatleri farklı olurdu. Oysa bu du-

rumda her şey profesyonel ziyaretleri işaret ediyor. Ziyaretlerin süresinin düzenli olmasına bakılırsa ben bunları tedavi amaçlı olarak adlandırırdım. Büyük olasılıkla masaj. Çantasında önlük ve krem taşıyor olmalı. Masajlar ve yoga arasında belli bir bağlantı söz konusu. Belki de Swami ve Yakışıklı Rómulo'nun karısı ortaktırlar ve yaptıkları her şeyin çok net bir açıklaması vardır."

O ana kadar yapılan işin hiçbir şeye yaramadığı şeklindeki bakış açısı karşısında hayal kırıklığının çalışkan ekibimde çöküntüye sebep olduğunu gördüm ve çabucak ekledim:

"Eğer bu varsayım onaylanırsa bu onları ne suçlu ne de suçsuz yapar. Olaylar farklılaştı. Yakışıklı Rómulo hâlâ gizemli bir şekilde ortada yok. Karısı ile Swami'nin aralarında bir ilişki olduğunu ya da bir anlaşmazlık nedeniyle üçüncü kişiyi ortadan kaldırmaya karar verdiklerini yalanlayan bir şey yok. Birçok kocanın hayatı bu şekilde sona eriyor. Çoğunluğun değil ama bazılarının öyle."

Bu istatistiği duyunca grupta yeniden bir umut doğdu. Ancak birkaç saniye sonra Tavuk Morgan itiraz etti.

"Ben emin değilim," dedi. "Yakışıklı Rómulo parmaklıklar arkasında uzun bir süre geçirdi. Karısının hayatta kalabilmek için bir iş ve bu arada da bir sevgili araması mantıklı. Ama şimdi eğer Peugeot 206'lı adamla ilişkiye girdiyse bu olay uzun yıllar öncesine dayanıyor olmalı."

"Ben burada mantıksız bir şey göremiyorum," dedi Juli. "Eğer onlar uzun zamandır mercimeği fırına veriyorlarsa kocasının sürekli ayak altında olmasının onları rahatsız etmesi normal."

"Tamam anladık ama neden onu tam da şimdi ortadan kaldırsınlar?" diye ısrar etti Tavuk Morgan. "Bu zamana kadar artık bir anlaşmaya varmış olmaları gerekirdi."

Grubun başı olduğum için tartışmayı yatıştırmaya karar verdim.

"İkinizin de haklı olduğu noktalar var," dedim. "Temel mantığa göre zina yapanlar Yakışıklı Rómulo'dan kurtulmak isteselerdi onu çoktan temizlerlerdi. Ama bir adamı ortadan kaldırmanın ne kadar zor olduğunu göz ardı etmeyelim, hele de Yakışıklı Rómulo gibi enerjik bir adamı. Ama öte yanda koşullar düzeldi. Yakışıklı Rómulo aylar önce bir suç işledi ve yeniden hapishaneye yatmak üzere. Eğer birdenbire ortadan kaybolursa mantık gereği bu ortadan kaybolma, gizlice kaçmak olarak nitelendirilebilir."

"Karıştığım için kusura bakmayın," dedi Bay Armengol mutfaktan restorana girip ellerini önlüğüne silerken. "Ama kendime engel olamadan konuşmanızı dinledim. Bence eğer şu Romualdo denen kişinin yine kodese gireceğini biliyorsak burada bir çelişki var, o zaman ben şöyle diyorum, eğer bu adam yine kodese tıkılacaksa neden onu ortadan kaldırmak istesinler?"

"Ay dostum," dedi Tavuk Morgan, "insan iki ateş arasındayken insanoğlunun ruhunun karmaşıklığını gözünden kaçırıyor."

"Bak sen. O zaman hayatını bir kaidenin üzerinde taş kesilerek geçirenlerin nerelerini kaşıdıklarını söyleyin bana," diye yanıtladı Bay Armengol meydan okuyarak.

Tekrar ortalığı yatıştırmaya çalıştım.

"Bir mahkûmun eşi olmak kolay değil. Özellikle de Yakışıklı Rómulo'nun karısı gibi çekici bir kadın için. Sen onu sanatoryuma ziyarete gelirken bir görseydin."

"Senin bu şıllığa karşı bir zaafın var," dedi Juli.

"Yalnızca güzel bir kadın diye iftira atmayın anasını satayım," diye atladı Moski. "Eğer kadının biri tipsiz değilse siz erkekler hemen fahişe ya da orospu dersiniz. Tüm derdiniz beleşe getirmek. Mesela bizzat ben bile birkaç kilo verip yanaklarıma

allık sürsem Rahibe Teresa gibi yaşamaz, hayatımı başka şekilde kazanırdım. Bu şekilde de daha iyi bir hayat sürer ve sırtımdaki şu boynumu mahveden kahrolası şeyi bütün gün taşımak zorunda kalmazdım."

"Ben tezimde ısrar ediyorum," dedi Bay Armengol. "Çünkü ne bu kadar tartışma ne de bu kadar fikir için sebep görüyorum. Günümüzde neo liberal bir toplumda, eğer bir kadın başka bir erkekle gitmek isterse hâkim onun boşanma isteğini kabul ediyor, kocasına ise parayı ödemek ve susmak düşüyor. Üstelik eğer kabadayılık yaparsan sana bir bilezik takıyorlar, tam bir nonoşa benziyorsun. Şansıma tamir atölyesinde çalışan bir arkadaşım var da benimkini çıkardı. Yani hakaret ediyor gibi olmak istemem ama sizler biraz geri kafalısınız."

"Hayır efendim," dedi Tavuk Morgan asasını kaldırarak. "Biz yalnızca birer hayduduz ve çok sıkı kurallarımız var. Siz de sizi ilgilendirmeyen şeylere karışacağınıza yemek servisini yapın. Çünkü burada yalnızca haşlanmış yumurta yapmayı biliyorsunuz ama sıra konuşmaya gelince kendinizi Bulli'nin* ta kendisi sanıp her şeye karışıyorsunuz."

Restoranın sahibi homurdanarak işinin başına döndü, biz de kendi meselemize. Sıra tatlılara gelince, konuşulduktan ve anlatılacak olanlar anlatıldıktan sonra toplantı tutanağı niteliğinde bir özet yaptım ve aşağıdaki sonuçlara vardım:

"Bu fikir alışverişi çok yararlı oldu, hepinize katkılarınızdan dolayı teşekkür ediyorum. Katkılarınızdan hiçbiri boş yere değil, bunu garanti edebilirim. Durumu şöyle bir analiz ettiğimizde çok yol katetmemişiz gibi göründüğü doğru, evet, belki de ilerleme kaydedemedik. Hatta gerilemiş bile olabiliriz. Eğer çıkış noktamızı da yolumuzdaki hedefi de bilmiyorsak bunları belirlememiz

---

* Beş kez dünyanın en iyi restoranı seçilen, üç Michelin Yıldızı'na sahip mekân. (ç. n.)

çok zordur. Ama tam tersi de olabilir, yani farkında olmadan ilerlemiş de olabiliriz. Bir de şu var, farkında olmaksızın ilerleme kaydetmek de hiç ilerlememekle aynı anlama gelir. En azından ilerleyen ya da ilerlemek amacında olanlar için. Olaya dışarıdan bakınca her şey farklıdır. Bununla beraber ben, gerçek ya da hayal olsun bu ilerlemenin kısa zamanda bizi nihai çözüme ya da en azından başka bir ilerlemenin başına götüreceğine dair inancımı koruyorum. Şu ana kadar yaptığımız bir şey var; parmağımızı arı kovanına soktuk. Kim bile bile parmağını arının kovanına sokar, diye soracaksınız bana. Şüphesiz aptalın teki yapar bunu. Ama ben arı kovanı derken mecazi anlamda söylüyordum. Bunu da söyledikten sonra farklı olasılıkları analiz etmeye başlayacağım."

Sözlerimin dinleyiciler üzerindeki etkisini ölçebilmek için bir ara verdim. Tavuk Morgan uyumuştu çünkü yaşlı bir adamdı ve bugün uzun bir gün olmuştu. Kırılan tabak gürültüsüne bakılırsa Moski restoranın sahibiyle tartışmasına devam edebilmek için mutfağa gitmişti. Juli dikkatle dolabın üzerine bırakılmış bir muza bakıyordu ama albinoların gözleri kırmızı olduğundan yüz ifadeleri çok net değildir, o nedenle belki de dalmış gitmişti. Ve durum böyleyken çenemi yormamak için ulaştığım sonuçları kendi içimden açıklamaya devam ettim.

Öncelikle Yakışıklı Rómulo'nun, karısı ile onun sevgilisi Swami'den oluşan çift tarafından öldürülmesi seçeneğini göz ardı edemezdik ki bu durumda Yakışıklı Rómulo'nun karısı yerine dul karısı demek daha uygun olurdu.

İkinci seçenek daha karmaşıktı, tabii eğer Yakışıklı Rómulo hâlâ yaşıyorsa. Eğer yaşıyorsa ne karısı ne de Peynircik onun nerede olduğunu biliyordu. Ve ikisi de onun saklandığı yeri ve isteyerek ortadan kaybolmasının nedenini bulmak için yardım istemek amacıyla bana başvurmuştu. Bu ikinci seçenek, Komiser

Yardımcısı Arrozales'in beni ziyaret etmesiyle tutarlıydı. Beni iki kere, Yakışıklı Rómulo'nun karısını bir kere ziyaret etmişti. Belki de onun kaybolması ile Alí Aarón Pilila'nın bizim ülkenin topraklarındaki uğursuz varlığı arasında muhtemel bir ilişki vardı. Evet, dün Büyükbaba Siau'nun dediği gibi polis asla bildiklerinin hepsini söylemez. Muhtemelen Komiser Yardımcısı, Costa Brava'daki otelde teröristle görüşen kişinin Yakışıklı Rómulo olduğundan şüpheleniyordu. Bu nedenle ağzımızdan laf almak için önce beni, sonra da Lavinia Torrada'yı ziyarete gitmiş, şimdi de beni o sözde görüşmeyle ilgili ipuçları bulmam için gönderiyordu. Yoksa Yakışıklı Rómulo'nun yapmayı planladığını söylediği ve benim işbirliğimi istediği soygun, uluslararası bir terör eylemiyle bağlantılı mıydı, diye dehşetle kendi kendime sordum. Bu tez Yakışıklı Rómulo'nun yok olmasını haklı çıkarabilirdi ama ortadan kaybolmadan önce Peynircik'e yazdığı mektuba ne demeliydi? Evet, dün Büyükbaba Siau'nun dediği gibi polis asla bildiklerinin hepsini söylemezdi.

Bu olayı çözmek için yerine oturmayan çok şey vardı. Sessizce masadan kalktım ve aynı sessizlikle restoranın çıkışına yöneldim. Geç yatmak istemiyordum çünkü bir sonraki gün de uzun ve zor olacaktı, özellikle böyle beklenmedik tehlikelerle dolu bir durumda. Juli'nin ismimi mırıldandığını duyduğumda kapıya varmıştım.

"Demin sana bir şey söylemeyi unuttum," dedi, ben dikkatimi kendisine yöneltmek için geri döndüğümde. "Bu akşam Swami'yi tekrar gördüm. Kırmızı Peugeot 206'lı adamdan değil, gerçek Swami'den bahsediyorum, sakallı ve beyaz çarşaflı olandan."

"Sen çıldırmışsın Juli," diye yanıtladım sabırsızlıkla. Ama hemen ardından daha uzlaşma yanlısı bir sesle ekledim. "Neyse önemli değil. Muzu ye, Bay Armengol'e benim hesabıma yazmasını söyle."

8

DENİZDE MACERA

Bay Siau dükkânın kapısını açınca ona yaklaştım ve lafı uzatmadan erkenden orada bulunma nedenimi kendisine açıkladım. Gülümseyen bir yüzle bana seyahat ve olası masrafları karşılamak için gerekli olan elli avroyu borç vermeyi kabul etti. Kendisine hazırlamayı önerdiğim senedi kabul etmedi ve yalnızca elimde olmayan nedenlerden dolayı o gün onlarla yemek yiyemeyeceğimi öğrenince yüzündeki gülümsemenin yerini üzgün bir ifade aldı.

"Bu beni üzdü," dedi, "saygıdeğer eşim benden daha çok üzülecektir. Çok daha fazla. Size duyduğu sevgi dışında ayrıca sizi mutfakla ilgili konularda uzman olarak görüyor. Sizin için yemek pişirmek onu çok memnun ediyor. Ama kıyafetinize bakılırsa çok önemli bir randevunuz olmalı. Yanılmıyorsam bir cenaze."

Bu konuda kendisini yatıştırdım. Aslında günü Costa Brava'da güzel bir yerde geçireceğimi ama maalesef yalnızca bu siyah yün takım elbisem olduğunu söyledim. Güneşten korunmak için bir şapkam vardı. Takma bıyığa gelince, onu dikkat çekmemek için taktığımı açıkladım.

"Başaracaksınız, eminim," dedi Bay Siau. "Ancak yine de size bir şemsiye hediye etmeme izin verin. Şapkanız sizi kızılö-

tesi ışınlardan korur ama ultraviyole ışınlar çok lanettirler ve her yere girerler."

Dükkâna girdi ve oldukça büyük bir şemsiyeyle geri geldi. Sapı ve çubukları plastiktendi ama kumaşı kanarya sarısına boyanmış hassas pirinç kâğıdındandı.

"Size elli faktörlü bir güneş kremi de verirdim ama burada sattıklarımız en iyi kalite olmalarına rağmen cildi geriyor ve yüz kaslarını gevşetiyor, kullananların yüzünü çok hoş olmayan bir kurbağa suratına çeviriyor."

İçerisindeki soğutma sistemiyle onu tekerlekli bir igluya çeviren, yolcular için her tür konfora sahip lüks bir şehirlerarası otobüs, üç saatten daha az bir zamanda beni gideceğim yere ulaştırdı.

Kamyonların ve motosikletlerin geçtiği ve cephelerinde,

GÜNEŞ VE DENİZ OTELİ
DENİZ VE GÜNEŞ EVLERİ
GÜNEŞDENİZ DAİRELERİ

ve bunun gibi sayısız yazılar okunan, cesur tasarımları olan yüksek binalarla çevrili dar sokaklardan oluşmuş bir yerleşim yerinde indim.

Şaşkın bir şekilde kaldırımlarda bronzlaşmış, neşeli, fazla kilolarını ya da tenlerini göstermekten memnun, hareketli bir kalabalık arasında bazıları ellerinde çantalarla, yiyecek dolu sepetlerle, bazıları havlu, güneş şemsiyesi, can simitleri, portatif buzdolapları, toplar, kovalar, çocuklar, köpekler ve başka şeyler taşıyan ve kalabalığın arasında hâlâ içtikleri içkilerin etkisi altında dolaşan pek çok insandan birine otelin adresini sormaya karar verdim. Yolu sora sora plaja kadar ulaştım. Orada Bay Siau'nun

verdiği şemsiyeyi açtım ve kimseyi çiğnememeye çalışarak kumda yürümeye başladım. Öğle vaktiydi ve kum o kadar sıcaktı ki çoraplarım yanmaya başladı. Bu duruma engel olmak için birçok kişi çoraplarını ve diğer kıyafetlerini çıkarmıştı. Yüzümü okşayan esinti, toz kasırgaları, pis kızartma ve plajın karşısına demirlemiş spor teknelerin siyah gazlarının oluşturduğu kötü koku karışımını getiriyordu. Motorların kükremeleri çocukların bağrışmalarını, yetişkinlerin kavgalarını boğuyor ama portatif radyoların ve sahil lokantalarının hoparlörlerinin cırıltılarını bastıramıyordu. Martılar, kızgın cıyaklamalarını uçsuz bucaksız mavi semaya ve aşındırıcı kakalarını kuma serilmiş vücutların ve serinlik aramak için suya giren kafaların üzerine fırlatıyorlardı. *Ay ne büyük bir zevkle kıyafetlerimi (şapka hariç) uzağa fırlatırdım, popomu şemsiyeyle kapatıp sıcacık ama çok temiz olmayan sulara dalar ve sakince gidip gelen dalgalarda güçlü kulaçlar atardım,* diye düşündüm. Ama görev ve edep duygusu ile yüzme bilmemek benim şeytana uymamı engelledi.

Otel, plajın bir ucunda yer alıyordu. Üzerinde otelin sahibi ve bu hisarın işletmecisi olan şirketin bayrağının dalgalandığı kırmızı tuğladan kulesi ve yüksek duvarlarla çevrili geniş bahçesi ile mazgallı bir yapı şekline sahipti. Dışarıdan yalnızca her odaya bir tane düşen özel terasları ve beyaz yeşil çizgili tenteleri olan üst katlardaki odalar görülüyordu. Bahçeye açılan görkemli parmaklıkların üzerinde otelin adı dalgalanıyordu:

SOĞUK KAMIŞ OTELİ
KURULUŞ: 2 NİSAN 1939
YALNIZCA ZENGİNLER İÇİNDİR

Uygun bir kıyafet seçtiğim için kendimi tebrik ettim. Kıyafetim ve kokum ile şemsiyemin dikkat çekici rengi erkek arılardan oluşan bir bulutun eşlik ettiği siyah arı sürüsünü çekti. Bu şekilde dev havuzun yanından geçerken havuzda yüzenler ve güneşlenenler kıyafetsiz ve saygısız bir şekilde hiç gizlemeden bana baktılar. Ana binanın giriş kapısında nakışlı beyaz bir frak ve amiral şapkası giymiş olan bir resepsiyonist beni durdurdu. Nezaketimden pantolon giyip giymediğine bakmadım.

"Merhaba delikanlı," dedim kibirli bir ses tonuyla, o bana kim olduğumu sormadan, "müdür beni bekliyor. Film için geliyorum."

Kendime güvenim karşısında delikanlınınki yok oldu, tereddüt etti ve nihayet, "Müdür Bey şu anda yok," dedi. "Müdür Yardımcısı sizinle ilgilenebilir mi bakayım. Burada bekleyebilir misiniz?"

"İçeride bekleyeyim, hem de bu arada çişimi yaparım. Tuvaletler nerede söyle, yoksa bir paspas aramaya git."

Bunu söyledikten sonra giriş kapısını açıp şemsiyeyi kapattım ve şapkayı çıkardım. Lobide cennete mahsus bir serinlik hüküm sürüyordu. Kapıcı parmağıyla tuvaletleri gösterdi ve gitti. Tuvalete gidip işedim, yüzümü yıkadım ve aşırı sıcak nedeniyle bir yanağımdan aşağı sallanan bıyığımı düzelttim. Aynada kendime baktım, gırtlağımı temizleyip dışarıya çıktım ve benim gibi siyah ama ipekten ve bedenine göre dikilmiş bir takım elbise giymiş biriyle burun buruna geldim. Halinden hiç hoşnut olmayan bir tavırla bana baktı.

"Bir filmden mi bilmem neden bahseden kişi siz misiniz?" dedi dişlerinin arasından.

Sahte yabancı bir aksanla konuşmak istedim ama olayları gereğinden daha da karmaşık hale getirmemeyi tercih ettim. "Beyefendi," dedim, "ben asla bilmem neden demem. Ben her

zaman söylediğim şeyi bilirim. Şimdi de zamanında prodüktör ve otelin yetkili temsilcileri arasında varılan anlaşmayla ilgili talimatları vermeye geldim. Eğer konuşulanlarla ilgili sizi bilgilendirmeyi uygun görmemişlerse bu benim değil, sizin probleminiz. Daha uygun bir yerde görüşebilir miyiz?"

Aceleden ziyade güvensizlikten dolayı giriş katında, lobinin bir köşesinde bulunan bir ofise götürdü beni. Ofis geniş, mobilyalar da kaliteliydi. Pencerenin kıyısından deniz, denizde de bir yelkenli görünüyordu. Majesteleri İspanya Kral ve Kraliçesi'nin bir resmi duvarın başköşesinde duruyordu. Müdür Yardımcısı masasının arkasına oturdu, ben de onun masasının karşısına, pencereye bakan sandalyeye oturdum. Lafı uzatmadan konuşmaya başladım:

"Kendimi tanıtayım, Ben Jaime Sugrañes, Hollywoodlular için kısaca Jim. Haberin sızmasını önlemek için ismimi söylemedim ve yürüyüş yapmak için Mercedes'i şehirde bıraktım. Deniz strese iyi geliyor. Ayrıca çekim yapılabilecek olası mekânları görmek istedim."

Müdür Yardımcısı kaşlarını çattı.

"Biz otelle ilgili konuya geçelim," dedi.

"Bazı sahnelerin muhteşem tesisinizde çekilmesine karar verildi: lobide, havuzda, hizmet alanlarında... Değerli müşterilerinizi rahatsız etmemek için uygun saatlerde. "

Müdür Yardımcısı'nın kaşları hâlâ çatıktı.

"Bu kadar önemli bir konuda bana bir şey söylenmemesine şaşırdım. Ne tür bir film olacak, sorabilir miyim? Belgesel bir film mi acaba?"

"Yok, hayır. Bu... bir süper prodüksiyon. Oscar'a aday aktörlerle dolu. Filme gelince... bir turistten bahsediyor. Süper güçlere

sahip olan bir turist... adalete ve kaliteli turizme hizmet eden bir turist. Bilmem bu şekilde bir fikir sahibi olabildiniz mi?"

"*Step outline*'ı getirdiniz mi?"

Neden bahsettiğini anlayamadım. Açıkçası stratejimi iyi bir şekilde hazırlamamıştım ve işleri karıştırmaya başlamıştım. Yanıt veremeyince birden heyecanlandım çünkü hem yeteneklerimi kaybetmeye başlamıştım hem de tuvaletten çıkınca pantolonun fermuarını açık bırakmıştım.

"Heyecanımı mazur görün," dedim aceleyle. "Yedinci sanatın tüm patronları gibi hiç durmadan puro içiyorum. Şimdi doktorlar puroyu yasakladılar, bu nedenle anksiyete atakları geçiriyorum. Ayrıca pantolonun fermuarını da açık bırakıyorum. Psikanalistim bunların bilinçaltında bir ilişkisi olduğunu söylüyor ama kendisi de bir hasta ile diğeri arasında farklılık gösterebileceğini söylüyor. Çişimi yapabilir miyim?"

"Şimdi yapmadınız mı?"

"Doğru," diye yanıt verdim. "Filmle ilgili görüşmelere gelince ki bu da burada bulunmamın gerçek ve tek nedeni iki üç hafta önce bu otelde gerçekleştirildi. Bu görüşmeler nedeniyle stüdyolarımızın tanıtımcısı bu otelde kaldı. Size bir fotoğrafını göstereyim. Belki de yüzünü hatırlarsınız."

Biraz korkarak Komiser Yardımcısı'nın bana vermiş olduğu resmi kendisine verdim.

Müdür yardımcısı fotoğrafı dikkatle inceledikten sonra soğuk gözlerini kaldırıp bana dikti ve "Bu otele çok insan geliyor. Ama eğer bu bey bu otelde kaldıysa belki de burada çalışanlar onu hatırlar. İzninizle," dedi.

Cebinden bir cep telefonu çıkardı, bir tuşa dokundu ve karşıdan yanıt alınca, "Jesusero hemen ofisime gelsin. Bu arada güvenlik görevlisini de buraya yolla," dedi.

Bu son tedbir iyiye alamet değildi ama oradan kaçmak daha da kötü olurdu. Bir süre sessiz kaldık, adam dikkatle bana bakıyordu, ben de yelkenlinin manevralarını izliyormuş gibi yapıp gözümü yelkenliye dikmiştim.

Sessizliği bozmak için, "Çok deniz kazası oluyor mu? Yüksek sezonda demek istiyorum," diye sordum.

"Otel dışında olanlar beni ilgilendirmez," diye yanıtladı Müdür Yardımcısı kuru bir sesle.

Bu kısa konuşmayı yine bir sessizlik izledi. Sonunda kapıya hafifçe vuruldu, kapı sessiz ve yavaşça açıldı, kısa boylu, esmer, benimki kadar gür ama büyük ihtimalle bıyığı gerçek olan bir garson içeri girdi, alçak gönüllülükle eğilerek belirgin bir aksanla fısıldadı:

"Beni mi istemiştiniz Bay Rebollo?"

"Gir, kapat kapıyı ve bana Bay Rebollo diye hitap etme. Şu fotoğrafa dikkatle bak," dedi Müdür Yardımcısı dostça olmayan bir ses tonuyla. "Fotoğraftaki adam otelin müşterisi mi?"

"Evet, efendim," diye yanıtladı Jesusero fotoğrafa bir göz attıktan sonra. "Yaklaşık on gün, belki de iki hafta önce burada kaldı. Bu kadar güzel bir yerde zaman uçup gidiyor. İyi bahşiş veriyordu. Kimseyle konuşmuyordu." Gizemli bir hareket yaptı. "Ne kadınlarla ne erkeklerle ilişkisi vardı, siz ne demek istediğimi anlarsınız efendim. Odasına sık sık içecek ve yemek servisi yapılıyordu."

"Herhangi bir anda onu otelin müdürüyle ya da başka bir çalışanıyla bir filmden konuşurken gördün ya da duydun mu?"

"Belirli bir filmden mi? Mesela *Doktor Jivago*?"

"Hayır, bir film çekiminden. Otelde."

"Ay, efendim. Ne güzel olurdu. Affedersiniz, ben çok sinema tutkunu biriyimdir. Ama bir film çekiminden konuşuldu mu bile-

miyorum. Çok sosyal olmayan biriydi. Yalnızca bir akşam birkaç kişi ile toplantı halinde gördüm onu. Otelin müşterileri değil, tanımadığım kişilerdi. Fotoğraftaki beyi görmeye gelmişlerdi. Belki Jivago ya da işten konuşmaya. Barda oturup bir şeyler içtiler. Ben o gün çalışıyordum. Yerleri süpürüyor ve ekmek kırıntılarını temizliyordum. Başka bir şey bilmiyorum efendim."

Mütevazı garson basit hikâyesini anlatırken ofise sert görünümlü iki adam girdi. Birincisi uzun boylu ve güçlüydü, üzerinde taba renkli pamuktan bir takım elbise, mavi gömlek, fuşya rengi bir kravat vardı. Ceketindeki kabarıklık bir silahın varlığını işaret ediyordu. Diğeri kısa boylu, tıknazdı, yüz hatları domuzu andırıyordu, büyük olasılıkla müşterilerin arasına dikkat çekmeden karışabilmek için üzerinde salaş bir gömlek, bermuda pantolon ve sandalet vardı. İkisi de çok bronzlaşmıştı ve sanki yalnızca bakışlarımızla kadınları dize getiririz dercesine kendilerine güvenen bir gülümsemeleri vardı.

"Bu beyler," dedi Müdür Yardımcısı, iki adam kapıyı kapatıp garson da hikâyesini tamamladıktan sonra. "Otelin güvenliğinden sorumlu. Geçin lütfen, kapıda kalmayın. Lütfen yaklaşın ve dikkatle şu fotoğrafa bakın. Görünüşe bakılırsa otelde son zamanlarda kalan müşterilerden biri. Tanıyor musunuz?"

İki adam fotoğrafı birkaç kere elden ele geçirip, bakışlarıyla birbirlerine sorup karşılıklı olarak yüz işaretleri yaptıktan sonra o adamı hiç görmediklerini ya da gördülerse de hiç dikkatlerini çekmediğini söylediler. Müdür Yardımcısı fotoğrafı aldı ve tüm öfkesini dışarı vurdu.

"Eşekler!" diye bağırdı. "Sizler eşek misiniz, katır mısınız? Cinsinizi bilmiyorum ama bu hakkınızdaki fikrimi değiştirmiyor, beş para etmez eşekler. Siz busunuz işte. Çünkü fotoğraftaki, fizyonomisinin dikkatinizi çekmediğini söylediğiniz bu adam

bir terörist. Benim onu tanımayacağımı mı sanıyordunuz Hollywoodlu prodüktör bey?"

Bir sessizlik oldu, sonra garson bir şey söyleyip bu sessizliği bozdu.

"Bana bakmayın şefim. Ben Cochabamba'dan yeni gelmiş zavallı bir Kızılderili'yim, benim bir şeyden haberim yok."

Müdür Yardımcısı adama dik dik baktı.

"Sen aslında sözleşmesi bitince buradan defolup gidecek bir serserisin. Sözde bu otelin güvenliğinden sorumlu olan sizler de mi Cochabamba'dan geliyorsunuz?"

"Hayır, Bay Rebollo," dedi bermuda pantolonlu adam her ikisi adına konuşarak, "biz goriliz ve görevimizi yerine getiriyoruz. Yani otelin ve onun harita sınırları içerisinde bulunduğu sürece kilisenin de güvenliğinden sorumluyuz. Şimdi siz bana söyleyin, otel uçup bin parçaya mı bölündü yoksa herhangi bir hasara mı maruz kaldı? Hayır, efendim. Parçalanmış ya da sakatlanmış bir müşteri mi buldular? Hayır, o da değil. Ben söyleyeceğimi söyledim. Ve bir daha da bize eşek falan demeyin yoksa karışmam." Sonra da iş arkadaşına dönerek bağırdı. "Haydi, gidiyoruz!"

Sorguya çekilen kişi kendisini sesini duyurmak zorunda hissetti ve "Olur," dedi.

Bay Rebollo masaya elinin içiyle vurdu.

"Olmaz! Sizler bu olayı çözmeden bir yere gitmiyorsunuz. Öncelikle burada sinema yapımcısı olduğunu söyleyen ama ne kimliğini ne de mesleğini bize kanıtlayabilen bir vatandaşımız var ve bize uluslararası bir teröristi soruyor. Bu sizce normal mi?"

"Size her şeyi açıklayabilirim dostum Rebollo," dedim bu işin içinden başarıyla çıkmam gerektiğine inanarak. "Size raporlarımı göstermedim çünkü siz buna fırsat vermediniz. Saygısız ve işbirliği içinde olmayan bir şekilde davrandığınız için şimdi

isteseniz de göstermeyeceğim. Sözde teröriste gelince, onu yalnızca hayalinizde yarattınız. Bahsedilen kişinin onun rolünü yapmış olma ihtimali var. Bunlar sinema meseleleri. Ama eğer tehlikeli bir suçlu bu çatı altında kalmışsa sizin göreviniz polise haber vermektir. Onlar gelene kadar güvenlik önlemi olarak bu beylerle ben alarmı çalarız ve otelin hemen boşaltılmasını emrederiz. Tabii ki panik yaratmamaya ve medyanın da müşterileri ve onlara eşlik eden kişileri iç çamaşırlarıyla fotoğraflamadan haberleri toplamasını sağlamaya çalışarak."

Bay Rebollo gözlerini kapatıp yumruğunu sıktı.

"Yeter artık. Hepiniz odamdan dışarı çıkın."

"Önce şu eşek lafını bir geri alın," dedi bermuda pantolonlu adam. "Yoksa yapımcı beyin dediği gibi burada bir patırtı çıkarırız."

"Tamam, tamam. Geri alıyorum ve özür diliyorum."

Dördümüz koridora çıktık, birbirimizin sırtına şaplak vurduk ve Bay Rebollo hakkında yüksek sesle attık tuttuk. Güvenlik görevlileri bana bira ısmarlamak istediler ama reddettim; şimdilik orada yapacak bir şeyim yoktu ve otelde uzun süre kalmam gereksiz bir şeydi. Hepsiyle vedalaştım ve çıkış kapısına doğru yürüdüm. Kapıya ulaşmadan garson yanıma geldi ve yavaşça ceketimin kolundan çekti.

"Bana bakmayın ve yanıt vermeyin," diye fısıldadı. "Bugün işten saat üçte çıkıyorum. O saatte gelin, kimse sizi görmeden içeri girin ve bahçenin sonundaki çamlıkta bekleyin."

Başımla tamam anlamında bir işaret yaptım ve yoluma devam ettim. Plajın doluluk oranı, yemek ve siesta saati olduğu için biraz azalmıştı. Eğer bir mayom ve sokak kıyafetlerimi bırakabileceğim güvenli bir yer olsaydı bu fırsattan yararlanıp denize girerdim ama ikisi de yoktu. Ayrıca eğer beni gözetliyorlarsa ne kendimi riske atmak ne de dikkat çekmek doğru bir

davranış olurdu. Aynı şekilde bir porsiyon sardalyayı da mideme indirirdim ama bundan da vazgeçmek zorunda kaldım çünkü para harcamak benim bütçeme uygun değildi. Bu nedenle daire şeklinde gölge bir yer aradım ve altında kimse olmayan, ince bir çam ağacının gölgesine oturup beklemeye başladım. Hayal gücüm beni şu anda ben olmadan verilen bir ziyafetin bitmek üzere olduğu Siau ailesinin dükkânına götürdü. Can sıkıntımı geçirmek için otelin kapısından girip çıkan arabaları gözlemlemeye başladım. Bu arabalardan bir tanesi kırmızı bir Peugeot 206 olsaydı yaptığım masrafa, yolculuğa, sıcağa, beklemeye ve açlığa değmiş olacaktı ama gözlediğim arabaların içerisinde ne o markadan ne de o renkten bir araba vardı. Birden bir rüzgâr, bir gazetenin dağılmış sayfalarını bana doğru getirdi. Kokuya bakılırsa kabuklu hayvanları paketlemek için kullanılmıştı. Ama bir süre, ben bir çam ağacının altında kavrulurken dünyada olup biten ya da muhtemelen hâlâ da olmakta olan iyi ya da kötü olaylarla oyalandım. Aniden gelen başka bir rüzgârın dikkatlice yanıma koyduğum şapkamı alıp götürmesi de eğlenceli oldu. Gidip onu bir zodyakın altından çıkarmam gerekti. Sonrası monotondu. Arada bir oradan ayrılıp eve dönme arzusu uyanıyordu içimde. Ama sıkıntıdan değil. Tecrübelerim bana şu anda yapmakta olduğum gibi bir soruşturmada güç ya da cesaretle az ama azimle çok şey elde edileceğini öğretmişti. Beni gitmeye iten şey, işe yarayan hiçbir şey yapmıyor olmaktı, ne kendim için ne bu olay için ne de bu olayda yer alan kişilerden herhangi birisi için. Hayatım boyunca her zaman koşulların ve özellikle de bu koşulların bağlı olduğu kişilerin zorlamasıyla bazı sırları çözmek zorunda kaldım. Ama araştırma yeteneğim hiçbir zaman olmadı, hele maceracı hiç değildim. Her zaman sıkıntı çekmeden, bunalmadan yaşayabileceğim düzenli bir işe sahip olmayı arzu ettim ve böyle bir iş aradım. Ama azıcık bir

bilgi edinebilme olasılığı için ter içinde kalmış bir halde, bu yaşımda buradaydım. Bu önemsiz bilgi de onunla aynı değerdeki diğer bilgilerle birleşince beni öyle bir sonuca ulaştıracaktı ki muhtemelen bu sonuca ulaşmamış olmayı tercih edecektim.

Sonunda Jesusero ile kararlaştırılan randevunun saati geldi. Çok büyük bir zorlukla ayağa kalktım çünkü hem kaslarım ve eklemlerim uyuşmuştu hem de çam ağacından sızan reçineler kıyafetlerime iyice yapışmıştı, ben de sahip olduğum tek takım elbiseyi ağaca kaptırmaya niyetli değildim. Dikkatlice çekiştirerek çıkarmayı başardım ama takım elbisenin arkası yapış yapış kaldı, bunun sonucu olarak da otele arkamda kâğıt, kuru yaprak, kelebek ve diğer uçuşan maddelerden oluşan bir kuyrukla ulaştım. Bu halimle bile durdurulmadan ve özellikle dikkat çekmeden kapıdan geçtim. Havuzun diğer tarafından binanın etrafını dolaştım ve kıyafetlerimi berbat eden kahrolası çam ağacı türdeşleriyle temas etmemeye çalışarak gür bir çamlığa sığındım.

Gölgelik, kuru ve sakin bir yerdi. Bu yerin, bir orman yangını tehlikesinde otelin en cazip köşelerinden birini oluşturması dışında ne işe yaradığını anlayamadım. Bu olasılığı beklerken çamlık, izole bir yer olma avantajı haricinde çok sayıda ve büyük örümcek ağlarını seyretmekten başka bir eğlence sunmuyordu bana.

Bir süre bekledim. Havuzdan çocukların, yemekhaneden ve açık havadaki kafeteryadan yetişkinlerin sesleri ve aynı zamanda beni hipnotize eden bir ızgara et kokusu geliyordu. Az önce bir gazete parçasında okuduğum gibi ekonomik krizden o kadar ağır bir şekilde etkilenen bu kodamanların, sırf hisse senedi piyasasında durumlarının kötü olduğuna dair düşünceler belirmesin diye su gibi para harcayıp âlem yapıyormuş görüntüsü vermek için nasıl çaba harcadıklarını görmek bende hayranlık yarattı. Dalları, ağaç saplarını, fidanları ve sarmaşıkları iterek havuzun

bir bölümünün yandan, kısmen de olsa güzel bir görüntüsünü yakaladım. Bronzlaşmış, güzel vücutlu kadınlar, dar mayoları içerisinde ve büyük güneş gözlükleriyle zarifçe güneşleniyor ya da ortalıkta dolaşıyorlardı. Hepsi heyecanlı bir şekilde cep telefonlarıyla konuşuyordu. Kimseye görünmeden onları izleyerek ve onların anatomisinde beni en çok ilgilendiren kısımla, yani saç biçimleriyle ilgilenip güzel güzel vakit geçirirken zaman kavramını, bulunduğum yeri ve içinde bulunduğum tehlikeli dememek için belirsiz dediğim durumu algılama yeteneğimi kaybettim. Bunun sonucu olarak da arkamda bir adamın belirdiğini, onun sesini duyana kadar fark edemedim.

"Eller yukarı!"

İçimden ihmalkârlığıma ve tedbirsizliğime küfürler yağdırarak bana söyleneni yaptım. Bu tuzağa bile bile düşmüştüm ve daha beteri de bu tuzağa düşmek için saatlerce bir çam ağacının altında beklemiştim. Salaklığımdan Bay Siau dışında kimseye seyahatimle ilgili hiçbir şey bildirmemiştim. Bay Siau'ya da yalnızca belirsiz bir şekilde Costa Brava lafı etmiştim. Bu onun gibi dünyanın bir ucundan gelen biri için önemsiz bir bilgiydi ve bu yerel isim onun bir kulağından girip diğerinden çıkmış olmalıydı. Otobüse binmeden önce Komiser Yardımcısı'na veya Tavuk Morgan'a ya da Peynircik'e telefon etmem gerekirdi. Ama etmemiştim ve şimdi de görünüşe göre davranışlarımın kendisinde gürültülü bir neşe uyandırdığı birinin insafına kalmıştım.

"Aman siz ne yapıyorsunuz?" dediğini duydum gülme krizi bitip de iki kelime edebilecek hale geldiğinde.

"Bana söylediğinizi, ellerimi kaldırıyorum."

"Yok yok! Benim ülkemde eller yukarı demek, 'çak' ya da 'beşlik çak' veya 'dostça bir sarılmayla bu buluşmayı kutlayalım' anlamına gelir. Ayrıca geç kaldığım için özür dilerim. Piç Rebollo sinirimi bozmak için beni alıkoydu."

Kollarımı aşağıya indirip arkamı döndüğümde Jesusero'yla yüz yüze geldim. Üzerinde artık garson üniforması değil, kirli bir eşofman vardı. Ayrıca kendisinin açıkladığı gibi adı da Jesusero değildi.

"Gerçek adım Juan Nepomuceno," dedi. "Ayrıca Cochabambalı da değilim. Cochabamba'nın yerlisi olan Jesusero adında biri işini bana kendisine verilen maaşın üçte birine kiraya verdi. Ama işi bana direkt verselerdi maaşım da ikinci ya da üçüncü elden geçen maaş olmazdı. Otel yönetimi suyunu çıkarmak için bir talihsiz arıyordu ve onlar için birinin ya da ötekinin gelmesi önemli değildi. Anlaşmaya varılan maaşı ödüyor ve soru sormuyorlardı. Bunu size anlatıyorum çünkü siz bir arkadaşsınız. Cochabamba yakınlarından bir köydenim ben. Eğer uçurumlardan birinden düşmezseniz Cochabamba'dan yürüyerek yalnızca üç gün uzaklıkta. Bizim köy And Dağları'nın tepesinde. O kadar yüksekte ki nereye bakarsan bak bir şey göremezsin. Yalnızca açlıktan ölmek üzere olan üç beş Kızılderili ve bir lama sürüsü. Lamalar ot yerler ve başka bir işe de yaramazlar. Daha ağır ve daha çirkin olmaları mümkün değildir. Yünleriyle bir başarı elde ediyorlar ama o çanlarıyla bir kuzu embriyosuna benziyorlar. Tanrı'nın onlara verdiği tek yetenek tükürmek ve karşılarına ilk çıkanın üzerinde bu yeteneklerini kullanıyorlar. Hiç beklenmedik bir anda ensene koca bir tükürük konuveriyor. Bu onları eğlendiriyor. Küçükken onları tükürürken görmekten, bizim köydekiler bu işin tekniğini öğrendi. Okul eksikliği nedeniyle başka şey öğrenemedik ama bunu iyi öğrendik. Barbekünün yanındaki mavi gömlekli adamı görüyor musunuz? İşte ben buradan onun elindeki içkinin içerisine bir tükürük fırlatabilirim. Ama şimdi bu bir işe yarar mı, siz bana onu söyleyin?"

Ne sorusuna nasıl yanıt vereceğimi ne de beni buraya dertlerini anlatmak ve becerileriyle övünmek için mi çağırdığını biliyordum.

"Bir şeyi iyi yapabilmenin zevki en iyi ödüldür," dedim onu küçümsememek için.

"O eğer paranız varsa geçerlidir," diye yanıtladı Juan Nepomuceno. "Ama pişman değilim efendim. Geçici ve maaşı kötü bir işim var ama orada bu da yoktu. Yalnızca açlık ve soğuk vardı. Günün birinde canıma tak etti ve alıp başımı arkama bakmadan gittim, yürüyerek. Dağın tepesinde yaşamanın avantajı hep yokuş aşağı inmektir. Tabii ki geriye dönmek aklına gelmediği sürece. Siz Hollywood'da yaşıyorsunuz, değil mi?"

Onun bu saflığı benim insanoğluna olan güvenimi geri getirdi. Belirsiz bir hareket yapıp şöyle dedim:

"Zamanımın çoğunu Barselona'da geçiriyorum. İş nedeniyle."

"Tabii, tabii," diye başını salladı Juan Nepomuceno ellerini ovuşturarak. İfadesine bakılırsa konuyu getirmek istediği noktaya getirmişti. Büyük ve beyaz dişlerini göstererek güldü ve devam etti. "Sinemaya bayılırım. Çocukken hiç film seyretmedim. Benim köyümde sinema yoktu. Sinemanın ne olduğunu bile duymamıştım. Elektriğimiz bile yokken sinema nasıl olacaktı ki? İlk filmimi seyrettiğimde ergenlik çağındaydım. Yakın bir köyde yerel bir bayram zamanıydı. Orada da elektrik yoktu ama otojen bir takım getirmişlerdi, bilirsiniz işte açık havada bir film oynatmak için iki direk arasına bir çarşaf germişlerdi. Arkadaşlar dans etmeye ve kızlarla tanışmaya gitmişlerdi. İnsan lamalardan sıkılıyor. Ben de diğer delikanlılarla beraber gitmiştim ama onlar kızlara tükürmekle zaman geçiriyorlardı, ben de merak ettim ve sinemaya girdim. O halimi sanki şimdiymiş gibi hatırlıyorum. *Nereye Gidiyorsun XII. Alfonso* filmini oynatmışlardı. Aman Tanrım, ne saray sahneleri, ne kraliyet arabaları, ne kraliyet

sorunları ve ne Madrid zarafeti! Daha sonra birçok film seyrettim ama Vicente Parra'yı hayatım boyunca unutmayacağım..."

"Zevklerinize tamamen katılıyorum," dedim hatıralarının sonunu getirmek ve bu buluşmadan bir kâr sağlamaya çalışarak. "Ama siz beni buraya María de las Mercedes'in arkasından beraberce gözyaşı dökelim diye getirmediniz."

"Tabii ki hayır. İçimi döktüğüm için kusura bakmayın," dedi Juan Nepomuceno tutkulu tutumunu bırakıp yeniden mütevazı haline dönerek. "Siz iki hafta önceki görüşmeyle ilgili bilgi istiyordunuz. Piç Rebollo'nun ofisinde de dediğim gibi ben oradaydım. Tabii ki oradaki beyefendinin kim olduğu da gözümden kaçmadı. Tabii ki kaçmadı."

"Alí Aarón Pilila'yı tanıdınız mı?" diye sordum şaşırmış bir halde. "Ve de ihbar etmediniz?"

"Hayır efendim. Ben onun kim olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim yine de ihbar etmezdim. Çalışanlara iyi davranıyordu, cömertti. Ayrıca söyledikleri kadar tehlikeliyse onun düşmanı değil, dostu olmak daha iyiydi. Sizce de öyle değil mi? Benim hemen tanıdığım kişi Tony Curtis'ti. *Trapez*'i çevirdiğinden beri biraz değişmiş, bu doğal tabii ki. Ama onunki gibi bir yüz unutulmaz. Yanındaki beyefendinin bir terörist olduğunu bildiğimize göre her şey ortada: Bay Pilila'nın hayatını beyaz perdeye taşıyacaklar. Yaptığı tüm silahlı saldırılar ve diğer şeylerle güzel bir film olur. XII. Alfonso'nun hayatından film yapmaktan daha iyi. Bay Curtis de CIA'in şefini oynayacak, değil mi?"

"Beni buraya dedikodu yapmak için mi çağırdınız?"

"Hayır efendim. Bay Pilila, Bay Curtis ve Bay Curtis'e eşlik eden kadın otelin kafeteryasında beraberken onlar fark etmeden fotoğraflarını çektim. Ve düşündüm ki eğer isterseniz bir şeyler karşılığında bir kopyasını size verebilirim."

"Bir filmin bütçesine şantajlar dâhil değildir."

"Para istemiyorum. İşime yaramasına yarar, tıpkı herkesin işine yarayacağı gibi ama para istemiyorum. Birdenbire bir yığın para kazansam, paramı DVD almaya harcardım. Ama ben daha fazlasını istiyorum beyefendi. Geleceğimi, bilmem beni anlıyor musunuz? Ve benim geleceğim de sinemada. Karakter oyuncusu olarak. Çok yakışıklı değilim ama kör adam rolünü yapabilirim. En son sahnede beni öldürmeleri gerekirse önemli değil. Ya da başroldeki erkek oyuncunun arkadaşı olabilirim. Eğer aklıma koyarsam epey komik olabilirim. Dans etmek ve şarkı söylemek konusunda işe yaramam, bunu herkesten önce kendim kabul ediyorum ama komiğimdir. Ayrıca çok da çalışkanım, iki gün içerisinde rolümü öğrenirim. Bir gün daha verirseniz Katalanca da öğrenirim. Ama şimdi bütün rolleri dağıttıysanız teknik ekibe girebilirim. Her çekim olduğunda bir tabur teknik ekip oluyor. Filmin sonunda hepsi ismiyle soy ismiyle sıra sıra çıkıyorlar. Liste yarım saat sürüyor. Hiç kimsenin umurunda bile değil ama işte oradalar, ölümsüzleşmiş bir halde. Berbat bir katkıda bile bulunsalar yaptıkları işler kabul görüyor. Ben bu listede olmak istiyorum beyefendi. Seçilenler listesinde!"

Juan Nepomuceno'nun sınırsız inancı beni rahatsız ediyordu; kandırmak benim işimin bir parçasıydı ama bu salağın saflığı benim manevralarımı vicdani bir yük haline getiriyordu. Oysa duygusallığa kapılmama izin veremezdim. Üstelik belki de saf olan ben, zeki bir düzenbaz olan oydu.

"Para vermeyi tercih ederim," dedim. "Sinema dünyasının dışında olan biri, içeri sokulamaz. Sendikalar her şeyi kontrol ediyor. Eğer sizin dediğinizi yaparsam bizi boykot ederler. Sistem olarak yaparlar bunu. Bu şekilde birçok film yapılıyor. Kırk avroya ne dersiniz?"

"Fotoğrafın değeri daha fazla," diye cevap verdi rüşvetle kandırılabilecek sinemasever. "Bay Curtis'in binlerce fotoğrafı var ama Bay Curtis ile Bay Pilila'nın çok az."

"Beni ikisi de ilgilendirmiyor."

"Eğer ilgilendirmiyorsa neden geldiniz? Bakın, bazen profesyonel olmayan aktörleri işe alıyorlar," dedi. "Pasolini bunu yapıyordu. Belki de bunun için öldürdüler onu, şimdi anlıyorum."

"Tamam, tamam. Size elli avro ödeyeceğim. Fotoğrafı gösterin bana."

"Gösteremem. Cep telefonumla çektim. Kâğıda basmak için zamana ihtiyacım var. Köyde bastırabileceğim bir fotoğrafçı var. Yarın boş günüm. Yarın bana kopya çıkarmaları için giderim. Daha sonra sinemaya gitmek için Barselona'ya inmeyi düşünüyordum. Saat sekizdeki seans bittikten sonra bana malı nereye götüreceğimi söyleyin. Altmış avro, sözüm söz."

El sıkıştık, sonra ona Köpek Satılır'ın adresini yazdım. Eğer bir plan kuruyorsa orada benim gruptakilerin desteğine sahip olurdum. Ardından eğer son anda bir problem çıkarsa diye Peynircik'in telefonunu yazdırdım. Bu şekilde vedalaştık.

Gün boyunca o kadar sıcaklamıştım ki dönüş yolculuğunda otobüsün sonuna kadar açık olan klimasıyla soğuk aldım. Hapşırarak, öksürerek, sesim kısılmış ve midem boş bir halde doğrudan eve gidip yatağa girmek istedim ama mesleki terbiyem buna karşı çıktı ve önce kuaför salonuna uğradım. Orasını aynen bıraktığım şekilde bulmak beni bunalıma soktu. Başka bir şey beklemiyordum ama insanın gerçekle yüz yüze gelmesi moralini düzeltmiyor. Oradan ayrılmadan önce kapıya ikinci kez kullanılan bir bantla yapıştırılmış katlanmış bir kâğıt dikkatimi çekti. Kâğıdı açıp kısa mesajı okudum: İki kapı arasında gizli kutuyu ara. Tam kapının çerçevesi ile demir kapının rayları arasındaki

dar alanda saklanmış karton kutuyu bulmak zor olmadı. Bir bank bulup oturdum, kutuyu açtım ve içerisindekileri kıtlıktan çıkmışçasına yedim: ekşi ve tatlı soslu kabukları ayıklanmış karides ve kuşbaşı domuz, yani yapış yapış soğuk bir yiyecek bana çok leziz geldi.

Çeşmeden içilen suyla ıslatılan akşam yemeği moralimi yerine getirdi. Bir telefon kabininden Peynircik'i aradım ve beni arayan biri olup olmadığını sordum. Yeni bir şey olmadığını söylemek için yalnızca Tavuk Morgan aramıştı. Peynircik araştırmanın nasıl geliştiğini sormak istedi, ben de ona çok ümit vermeden Costa Brava'ya yaptığım seyahatten bahsettim. Kendisini Juan Nepomuceno adında birinin arayabileceğini haber verip eğer ararsa söylediklerinin hepsini hemen not edip gecikmeden bana bildirmesi gerektiğini söyledim. Öyle yapacağına söz verdi, telefonu kapattım ve yorgun argın eve gittim.

Gece boyunca aynı kâbusla birçok kez uyandım; ben yelkenli bir gemide tek yolcuydum, rüzgâr beni karadan giderek uzaklaştırıyordu. Teknenin nasıl kullanılacağını bilmediğim için rotasını değiştiremiyordum ve yüzerek karaya ulaşmak için kendimi suya atmaya karar veriyordum. Suya atladıktan sonra yüzme bilmediğimi hatırlıyordum. Ancak hatayı düzeltmek için çok geçti ve yelkenli büyük bir hızla uzaklaşıyordu ve ben de birkaç barlam balığının alaycı bakışları altında çaresiz bir şekilde batıyordum. Ter içinde uyandım ama önsezilere, hele de kehanetlere ve de rüyaların geleneksel tabirine inanmadığım ve her şeyin penisle ilgili olduğunu bildiğim için bu rüyaya hiçbir ehemmiyet vermemeye karar verdim.

9

LAVINIA TORRADA'NIN HİKÂYESİ

Kuaföre girmeden önce ihtiyatlı bir mesafeye park etmiş ve içinde görünüşte insana benzeyen iki siluetin bulunduğu bir Peugeot 206 gördüm. Bu ünlü markanın başarılı modelinden birçok araba üretildi ve bunlardan hiç de az olmayan bir miktarı kırmızı ve Barselona'da dolaşıyor ancak söz konusu modelin içerisinde bulunanların kimliği konusunda şüphem yoktu. Fakat onları fark etmemiş gibi davrandım, kapıyı açtım, içeri girip çok sıcak günlerde yaptığım gibi üzerimdeki kıyafetleri çıkarmadan iş önlüğümü üzerime giydim ve oturup bekledim. Kısa süre sonra Lavinia Torrada kıvırarak sessizce ortaya çıktı. Hazırlıklı olmam, o şaheserin yakınımda olmasının metabolizmamı allak bullak etmesini hafifletmedi. Eğer bir önceki ziyaretinde takındığı baştan çıkarıcı tavırlarını takınırsa davranışlarımın sorumlusu ben olmayacaktım. Neyse ki ayna bir gün önce plajda yanmış burnumla güzelleşmiş her zamanki halimle baş başa bıraktı beni. Ayrıca ilgili kişinin davranışı ve amacı da kendisinin hiçbir şey söylemeden bana yansıttığı kadarıyla oldukça farklıydı.

"Orospu çocuğunun tekisin!" diye bağırdı selamlama modunda.

"Lütfen kapıyı kapat," diye yanıt verdim, "bunu birisi duyarsa sizin memnun kalmamış bir müşteri olduğunuzu düşünebilir, benim de burada bir prestijim var."

Kapıyı kapattı ama tavırlarını ve konuşmasını yumuşatmadı.

"Sana karşı kibar davrandım, hatta fazlasıyla, tıpkı şarkıdaki Dolores gibi ama sen karşılık olarak bir orospu çocuğu gibi davrandın."

Sakinleşmesi ve iki gün önce bana değişken kişiliğinin oldukça farklı bir yönünü gösterdiği için o sıradaki düşmanlığının nedenini açıklamasın diye kendisine yalvardım.

"Evvelki gün," dedi, "bir adam Swami'yi görmeye gitmiş ve terbiyesiz, acımasız ve haksız bir şekilde onu korkutmuş. Ayrıca dünden beri de akordeon çalan delinin biri nereye gitsem beni izleyip duruyor. Bu işte parmağın olmadığını söyleme bana."

"Doğru," diye yanıtladım. "Yoga merkezine gittim ve daha avantajlı bir pozisyonda konuşabilmek için kimliğim konusunda biraz yalan söyledim. Aksi takdirde arkadaşınız Swami, kapıyı suratıma kapatırdı. Yalan söylemek iyi bir şey değil ama bu da çocuk oyuncağı değil. Ayrıca kendi evinizde Yakışıklı Rómulo'nun ortadan kaybolduğunu inkâr ederek yalan söylemeyi başlatan sizsiniz. Yakışıklı Rómulo hâlâ kayıp, polis bizi taciz ediyor ve tüm bu karmaşanın içerisinde Swami figürü açıkça ve şüpheli bir şekilde sürekli olarak ortaya çıkıyor. Eğer bu kim olduğu belli olmayan karanlık kişinin inceleme konusu olması sizi rahatsız ediyorsa ve adamlarımın sizi rahat bırakmasını istiyorsanız detayları atlamadan bana gerçeği anlatmaya başlayabilirsiniz."

"Tamam," dedi Lavinia giderek daha az öldürücü ve daha bitkin çıkan bir ses tonuyla, "anlatacağım. Ama Swami'yi, konuşmamızın ve genel olarak bu konunun dışında bırakalım. O iyi bir insan."

"Aynı zamanda da dolandırıcının teki," dedim avantajımı kaybetmemek için, "devam edin."

"Bana sen diye hitap etmeni tercih ederim, hele de eğer sana kalbimi açacak ve özel hayatımla ilgili şeyler anlatacaksam. Bizi en çok birleştiren şey aynı zamanda bizi ayıran şey," diye ekledi tehlikeli bir şekilde yaklaşarak. "Ayrıca ben senin kınamanı hak etmek için bir şey yapmadım. Eğer kurbanlıktan nefret etmiyor olsaydım kendimi kurban olarak nitelendirmekte tereddüt etmezdim. Oturalım da sana hikâyemi anlatayım. Klimayı açabilir misin?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun kızım?" diye yanıtladım ve hemen senli benli konuşmaya başladığım, güven vermeyen, armoni içermeyen ve romantik olmayan bir şey söylediğimden pişman oldum. "Ama eğer sıcakladıysan bir kafeye gidebiliriz. Müşterilerim genelde daha geç gelirler, üstelik karşıdaki kafede saat on bire kadar 1,35 avroya bir sütlü kahve ile sucuklu sandviç veriyorlar."

"Ben güzel bir yüz ve düzgün bir vücutla doğdum," dedi kadın benim cazip teklifimi iğrenç bir yüz ifadesiyle reddettikten sonra. "Ve hayatım boyunca da böyle oldum, bu da benim talihsizliğim oldu. Aldığım iltifatlardan ve güzelliğim sayesinde kazandığım ayrıcalıklardan körleşmiş bir halde ilköğretimime önem vermedim. Okuldan ayrıldıktan sonra okuma yazmayı bile zor beceriyordum. İş aramaya başladığımda hayatımı uygunsuz yollardan kazanma fırsatım olmadı değil ama ben reddettim. Ben o hamurdan yapılmamışım, ayrıca kolay parayla gözleri kör olanların sonları nasıl olur biliyorum. Sonunda bir otomobil tamir atölyesine resepsiyonist olarak girdim. Telefonlara bakıyor, müşterilerle ilgileniyor ve muhasebeyi tutuyordum. Arabaları severim, insan ilişkilerinde iyiyimdir, muhasebe de faturaları ve makbuzları biriktirip haftada bir kez muhasebeciye vermekten

ibaretti. Yaratıcı bir iş değildi ama iyi bir işti. Mekanikçiler sempatiklerdi ve üstleri başları her zaman o kadar pisti ki ellerini bana sürmek akıllarından bile geçmezdi. Tabii yükselmek için çok az olasılık vardı, üstelik bütün gün karbonmonoksit teneffüs ediyorduk. Bazı müşteriler beni bir yerlere gitmek için davet ediyorlardı, ben de arabalarına göre evet ya da hayır diyordum. Eğer arabaları iyiyse iyi bir hayattan hoşlandıklarını düşünürdüm. Bu kıstas yüzünden pek çok kez hayal kırıklığı yaşadım. Ama genelde güzel zaman geçiriyordum. Daha sonra ofiste bomboş dururken geleceğimi düşünüyor ve kalbim sıkışıyordu: gençliğimi bu zehirli delikte harcıyordum. Benim istediğim iyi, evine bağlı ve çalışkan bir koca bulup, mutlu ve normal bir hayata sahip olmaktı. Yalnızca yirmi iki yaşındaydım."

Bir an sustu. Ben iç çektim ve dikkatimi yine ona verdim. En güzel kadınlar bile dertlerini dökmeye başladıklarında cazibelerinin bir bölümünü kaybederler. Ben de sucuklu sandviçte ısrar etmediğim için çoktan pişmanlık duymaya başlamıştım bile. Oysa Lavinia kendi dünyasındaydı ve benim dikkatimin dağıldığını fark etmedi.

"Bir akşam tamirhaneye limon sarısı bir Lamborghini girdi. Kaportadaki birçok ezik ve çizik hemen dikkatimi çekti. Bu tür araçların sahipleri genelde araçlarına özen gösterir ve bakımsız bırakmazlar. Ama bu tamamen farklıydı çünkü tamirhaneye gelir gelmez sütunlara çarptı. Kabinden dışarı çıkıp sürücüyü karşılamaya gittim ve randevusu olup olmadığını sordum. Hayır diye yanıt verdi, yalnızca tamirhanede Lamborghini'nin benzin deposunun nerede olduğunu bilen var mı diye sormak için girdiğini söyledi. Bu ipuçlarıyla aracın çalıntı olduğuna karar verdim. Belki de onu şikâyet etmeliydim ama yapmadım. Çünkü sürücü çok yakışıklı genç bir adamdı. Tony Curtis adında bir aktöre benziyordu, kimden bahsettiğimi anladın mı, bilmem. O

da bende bir şeyler görmüş olmalı çünkü ikimiz de hareketsiz ve bir şey söylemeden birbirimize bakakaldık, o anda tamir atölyesinde benim hayatımı değiştirecek bir şey oldu. Ama olumlu bir değişiklik değil. Benzin deposunun kapağını bulduk ve beni çıkmaya davet etti. Kabul ettim, çıkışta beni bekliyordu ve beni Lamborghini ile Arrabassada'ya götürdü.

"Ölmekten mucize eseri kurtulduk ama otoparka ulaştığımızda ayın denizin üzerinde parladığını ve ışıklı şehrin ayaklarımızın altında olduğu gibi serildiğini gördük. Aramızda bir şey geçmedi çünkü koltukların tasarımı çok fazla aerodinamikti. Ertesi gün beni yine lüks ama kullanımı daha kolay ve başka türlü kullanımlara daha uygun farklı bir arabayla almaya geldi. Lamborghini'yi bakıma götürdüğünü söyledi. O benden yasadışı aktivitelerini, ben de ondan bunu tahmin ettiğimi bir süre sakladık. Bunu itiraf etmek benim söze gerek kalmadan onun suç ortağı olmayı kabul etmem anlamına geliyordu, ayrıca hayallerimi gerçekleştirmem konusunda bana hiç de yararı olmayacak bir yola girmemek için direniyordum. Her şey beni, yeni başladığım ve bana yalnızca acı ve problem yaratabilecek bu ilişkiyi bitirmeye itiyordu. Ama ben o namussuzun mavi gözlerine ve gülümsemesine vurulmuştum. Bir öğleden sonra Rómulo elinde ağır ve kocaman bir çuvalla alelacele tamir atölyesine girene kadar kararımı sürekli erteleyip durdum. Ter içinde ve nefes nefeseydi. Direkt kabine girdi ve çuvalı bir köşeye, bir dosya dolabının arkasına bıraktı, cümleleri duraklayarak söyleyerek bana çuvalı saklamamı, ne olursa olsun kimseye bir şey söylemememi, çuvalı açmamamı ve nereden geldiğini kimseye söylemememi istedi. Kendisi daha sonra çuvalı almaya gelecekti. Geldiği gibi aceleyle çıktığı için ona bir şey soracak zamanım olmadı. Kapıya ulaşmadan önce yere bir şey düşürdü, eğilip aldı ve hemen pantolonunun cebine soktu ama ben onun bir tabanca olduğunu görmüştüm. Ne yapacağımı

bilemeden titremeye başladım. Bir süre sonra çuvalın kumaşında sanki içerisindeki şey yapışkan bir sıvı bırakırmışçasına koyu bir leke büyümeye başlayınca endişem dehşete dönüştü. Buruk bir koku minicik kabini doldurdu. Birinin bulacağından korkarak ve içerisinde bulunan ürkütücü şeyin ne olduğuna bakmaya cesaret edemeden tarif edilemez bir sıkıntıyla geçirdim saatleri. Ama polisi aramayı bir an bile düşünmedim. Kapanış saati geldiğinde mekanikçiler gittiler, ben de bitirmem gereken bir işimi bahane edip kaldım.

"Yalnız kalıp tamirhane kapkaranlık olunca Rómulo çok temkinli bir şekilde içeriye girdi. İçimden ona güzel bir tokat atmak geliyordu ama bunun yerine kendimi onun kollarına attım ve birikmiş gerilimimi hıçkırıklara boğularak dışarıya salıverdim. Beni okşayıp tehlikenin geçtiğini ve artık önemli olan şeyin çuvalı ortadan kaldırmak olduğunu söyledi. Çuvalı sürükleyerek dışarıya çıkardık. Kaldırımda bir kamyonet duruyordu. Çuvalı kamyonetin arkasına atıp yola çıktık, ıssız ve karanlık tali bir yolun yakınındaki boş bir araziye gelene kadar da durmadık. Nemli bir rüzgâr esiyordu, gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Rómulo indi, ben de onu takip ettim. Kamyonetin kasasını açtı ve çuvalı fırlattı. Çuval kırılan kemiklerin uğursuz gürültüsüyle yere düştü. Koku dayanılmaz hale gelmişti. Ben kusmamak ve bilincimi kaybetmemek için insanüstü bir çaba harcıyordum. Rómulo kamyonete geri döndü ve bir kazma ile kürek aldı. Kabanını çıkardı, gömleğinin kollarını sıvadı ve kazmaya başladı. Daha fazla dayanamadım ve ne olduğunu bilmek istediğimi söyledim. Kaderimi bir suçlunun kaderiyle birleştirmiştim ve onun bunu bilmesini istiyordum. Rómulo durup bana baktı. Gözlerimde sağlam, şefkatli ve vahşi bir karar görmüş olmalıydı ki bunun benim kararım olduğunu ima edercesine omuzlarını silkti. Sonra da bu olayın korkunç ve hesap edilemez bir hatadan kaynaklandığını söyledi. Dişlerini

sıkarak her şeyi milimi milimine hesapladığını ama son anda işlerin ters gittiğini anlattı. Olanlar karşısında, yaptığı şey her ne kadar çirkin olsa da onun yerinde olsa herkesin yapacağı gibi tepki göstermek dışında başka çaresinin kalmadığını söyledi. Beraber yaşadığımız yıllar boyunca bu uğursuz bahaneleri kaç kez duydum kim bilir!"

Olanlar kısaca şu şekildeydi: Yakışıklı Rómulo soygunu özenle planladıktan sonra müşterilerin en az uğradığı saatte maskesi, çuvalı ve tabancasıyla Paseo de Gracia'daki lüks bir kuyumcuyu soymaya hazırlanıyordu. Uygun zaman geldiğinde güvenlik kameraları tarafından tespit edilmemek için karşı kaldırımda maskeyi taktı, silahı eline aldı ve tüm hızıyla sokağın karşısına geçti. Çiğnenmeden Paseo de Gracia'da karşıdan karşıya geçmek kolay değildir ama karşılıklı gidip gelen araçların arasında bir o yana bir bu yana giderek karşıya geçmeyi başardı. Bunun ardından dükkâna girdi ve bağırdı: Bu bir soygundur! Bağırmayın ve direnç göstermeyin! İkinci cümlesini söylerken sokaktaki trafik nedeniyle zikzak çizdiği için kuyumcunun yanındaki hazır ve pişmiş yemekler konusunda uzman olan ünlü Rotisserie Filipon'a girdiğini fark etmişti. Hatasını itiraf edip oradan eli boş dönmenin hem kendisi hem de soygunun kurbanları açısından aşağılayıcı olacağı için satış elemanına dönerek çuvalı kızarmış tavuklarla doldurmasını emretti. Çuval dolduğunda sırtlayıp koşmaya başladı. Arkasından bağırmalar duydu ve göz ucuyla satıcının elinde ürkütücü bir bıçakla kendisini takip ettiğini gördü. Rómulo maskesini çıkarıp attı ve yan sokağa girdi, bir an için kendisini takip eden kişiyi şaşırtmayı başardı. Ama o kadar çok insanın geçtiği bir bölgedeki kaldırıma bu kızarmış tavuk çuvalını şüphe uyandırmadan fırlatamazdı. Lavinia Torrada'nın çalıştığı otomobil tamir atölyesi oraya yakındı bu nedenle oraya yönelmişti.

"Tavukları gömdükten sonra," diye devam etti Lavinia, "Rómulo, birinin kendisini tanımış olabileceğini ve evine gittiğinde onu arayacaklarını düşünüp eve gitmeye cesaret edemedi. Benim evime gittik ve bir daha da oradan çıkmadı. Demek istediğim o andan itibaren beraber yaşamaya başladık. Onu evden atacak cesareti bulamadım kendimde. Onu sevdiğim için benim yanımda düzeleceğini düşündüm, onun üzerinde iyiliksever bir etki yaratacağıma güveniyordum. O da düzeleceğine söz veriyor ama birkaç gün sonra yeni bir suç işleme girişiminde bulunuyordu. Mesleği yoktu ama zengin olmak istiyordu, ayrıca onurlu işler yapmanın zengin olmak için iyi bir yöntem olmadığına inanıyordu. Ben boş yere ona mutlu olmak için zengin olmak gerekmediğini, birbirimize olan sevgimizin ve tutumlu bir hayatın yeterli olacağını söylüyordum. Soygunlarından bazıları tavuk olayında olduğu gibi kötü ama diğerleri daha da kötü sonuçlanıyordu. Birçok kez tutuklandı. Ben kefaleti yatırıyordum ama evde benim tamir atölyesindeki mütevazı gelirimden başka bir gelir olmadığı için kredilere başvurdum. Sonunda mahkemeye sevk edildi ve hapis cezasına çarptırıldı. Suç kayıtları nedeniyle onun deli olduğunu beyan ettiler ve senin bulunduğun akıl hastanesine yolladılar. Zor yıllardı; benim Rómulo ile olan ilişkim gazetelerde çıktı. Ben de güzel olduğum için fotoğrafım her yerde yayınlanıyordu. Beni tamirhaneden attılar, azılı bir suçlunun sevgilisi olmak o kadar arabanın olduğu bir yerde çalışmaya uygun değildi. Tabii ki bana iş teklifleri yağıyordu ama hepsinde de benim her zaman reddettiğim üstü kapalı bir şeyler vardı. Yargılama süresince polislerden, hâkimlerden, savcıdan, avukattan, dava vekilinden, adliye çalışanlarından, mahkeme salonundaki memurlardan teklifler aldım. Bunları reddetmek bana birçok sorunu da beraberinde getirdi. Rómulo'nun bazı arkadaşları karşılık beklemeden bana yardımcı oldular. Hepsi yankesiciydi ve birbirleriyle dayanışma

içinde çalışırlardı ama çok yetenekli değillerdi ve çok paraları da yoktu. Zor bela ayakta kalabildim, üstelik Rómulo'ya kıyafet, yiyecek, okuyacak bir şeyler ve sigara götürmek için para biriktiriyordum. O ufak tefek şeyleri götürebilmek için ne zorluklar çektiğimi ve ne fedakârlıklar yaptığımı ona asla anlatmadım.

"Rómulo'nun hapisteki üçüncü yılında Swami'yle tanıştım. Çaresiz bir anımda bir arkadaşım kaybettiğim huzuru yeniden bulabilir miyim diye Pashmarote Pancha'nın yoga merkezine beni de götürdü. Beklediğim olmadı ama Swami bana âşık oldu ve beni koruması altına aldı. Onun aşkı platonik veya zenvari bir aşktı ya da buna benzer saçma bir şey. Eğer denemiş olsaydı benim durumumda istediğini elde ederdi. Ama iyi, basit ve verdiği öğütlerin etkisine inanan bir adam kendisi. Bu şekilde benim gibi insanlara sadeliği gösterip onların manevi ihtiyaçlarını gidererek arkadaşlık kuruyor. Ben kısa sürede yoga merkezine gitmeyi kestim ama birbirimizi görmeye devam ediyorduk. Yalnızlığımı gideriyor, bana iyimserliğini aşılıyor ve beni akşam yemeklerine davet ediyordu. Daha sonra bana hâlâ devam ettiğim ve sayesinde hayatta kalabildiğim işi buldu. Rómulo eve döndüğünde Swami'yi gizli gizli görmeye devam ettim. Rómulo'nun onun varlığından haberi yok. O kadar uzun bir ayrılıktan sonra tekrar beraber yaşamaya başlamak kolay olmadı. Rómulo benim için bir yabancıydı ve ben de onun için öyle olmalıydım. Şansıma değişmişe benziyordu. Eğer bu gerçek olsaydı tüm ihtiyaçlarımı karşılayabilirdi. O kadar acı çektikten sonra yeniden o sıkıntıları yaşamak istemiyordum. Ama ilk başta benim etkimle adamın birini kaderinin ve kişiliğinin çizdiği yoldan uzaklaştırabileceğimi düşündüğüm zamanlarda yanıldığım gibi yine yanılmıştım. O her zaman aynı taşa takılmaya mahkûmdu. Ben de öyle. Başlangıçta değil tabii. Bu tür şeyler insana bazı şeyleri düzeltmeye fırsat sağlamak için hiçbir zaman başlangıçta olmaz.

"Rómulo iyi bir binada kapıcılık işi buldu. Onun maaşı ve benim gelirimle mütevazı bir şekilde ama sıkıntı çekmeden yaşıyorduk. Ancak diğer açılardan işler kötü gidiyordu. Üzüntüyle geçen onca yıldan sonra ben artık düzenli bir hayat istiyordum, o ise o kadar yıl hapiste yattıktan sonra eğlence istiyordu. Büyük bir acıyla onun yanımda sararıp solduğunu görüyor, ben de onunla beraber sararıp soluyordum. Sonunda beklenen oldu: Rómulo, işyerinde başka bir kadın tanıdı. Züppe bir kızı olan, hırslı, bekâr ve kötü bir kadın. İkisi beraber Rómulo'nun kafasını saçmalıklarla doldurdular. Aralarındaki ilişkinin niteliğini bilmiyorum. Keşke yalnızca basit bir flört olsaydı. Ne olursa olsun ikisi Rómulo'yu uçurumun eşiğine ittiler. Bir keresinde Johnny Pox adında bir salakla bir banka şubesine, sonu öngörülebilir olan mükemmel bir soygun planladı. Onu tekrar mahkûm ettiler, bu yaşında buna tahammül edemedi. Kısa süre önce bir gün ortadan kayboldu. Başlangıçta suçluların iade edilmediği bir ülkeye gittiğini sandım. Zaman zaman Brezilya'ya, bazen de Hindistan'a ya da Patagonya'ya gitmekten bahsederdi. Bunlar yalnızca fanteziydi ama her zaman beni bu fantezilerine dâhil ederdi. Bana ona eşlik etmeye ve yeni bir hayata başlamaya hazır olup olmadığımı sorar, ben de ona evet der ve nereye giderse gitsin onun peşinden gideceğimi söylerdim. Rómulo bana inanırdı. Bana güvenebileceğinden asla şüphe duymadı. Başlangıçta onunla beraber olma tehlikesini göze almış, o içerideyken de sadakatimi ve sebatımı ona fazlasıyla kanıtlamıştım. Bu nedenle bana haber vermeden tek başına gitmesine şaşırdım. Birkaç gün beni yanına çağırmasını, sonra da nerede olduğunu bildirmesini bekledim. Eğer güvenli bir yere sığındıysa beni sakinleştirecek bir mesaj yollaması o kadar da zor değildi. Ama bu sessizlik senin zamansız ve garip bir şekilde ortaya çıkmanla bozuldu. Senin ziyaretin ve beceriksiz soruların Rómulo'nun garip bir şekilde

ortadan kaybolduğunu doğruladı. Onu korumak için yalan söyledim. Daha sonra Komiser Yardımcısı geldi ve bana tehlikeli bir adamın resmini gösterdi. Yine bir şey söylemedim. İşin aslı bir şey de bilmiyorum. Korkuyorum. Rómulo'nun bir şey yapmış olmasından ya da o kadınla gitmiş olmasından da değil, daha kötü bir şeyden korkuyorum. Eğer sen bir şey biliyorsan lütfen bana söyle. Gerçeği bilmeyi sıkıntıya ve belirsizliğe tercih ederim."

Lavinia Torrada kuaför salonunda bana bu hikâyeyi anlattı, ben de dikkatle diledim. Çünkü benim tahminlerimi doğruluyor ve yeni spekülasyonlara kapı açıyordu. Bununla beraber geriye önemli muammalar kalıyordu. Ancak bana bu arama işini veren kişinin, Lavinia Torrada'nın Yakışıklı Rómulo'nun gidişiyle ilgili olduğunu düşündüğü kadının kızı Peynircik olduğunu söylemedim. Bunun yerine bir soru sordum:

"Swami'nin bir çalışma arkadaşı var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı kararlı bir şekilde. "Bu tür aktiviteler kişisel ilişkilere çok bağlıdır."

"İsa'nın kendi yerine geçen öğrencileri vardı," diye işaret ettim.

"Onlar eskidendi," dedi. "Swami yalnız çalışıyor, bir resepsiyonisti var. Bu soru nereden çıktı?"

"Yardımcılarımdan birisi bana gerçek Swami'yi yoga merkezinin penceresinden bakarken gördüğünü söylüyor. Sakalı ve tüm diğer şeyleriyle bir Hindu işte."

"Hayal görmüştür."

"Olabilir. Swami'nin sana bulduğu iş evlere masaja gitmek mi?"

"Yok canım. Eğer ben evlere masaja gidiyor olsaydım ortalık karışırdı. Swami'nin bana bulduğu ve hâlâ devam ettiğim iş ev-

lerde falcılık. Kolay, ilginç ve aşağı yukarı kazançlı bir iş. Ayrıca hiç kimse geleceği gören birini taciz etmeye cesaret edemiyor."

"Peki gerçekten bir şeyler görüyor musun?"

"Yok canım. Eğer görmüş olsaydım sana anlattıklarımın hiçbiri olmazdı. Ama zamanla insanları dinlemeyi, problemlerini anlamayı ve kaçınılmaz bir şekilde olabilecek şeylerin belirtilerini saptamayı öğrendim. Örneğin tarot açmadan bu kuaför salonunun geleceğini görebilirim."

"Bilmemeyi tercih ederim. Çalışmaya giderken çantanda ne taşıyorsun?"

"Malzemelerimi; kartlar, metakrilat bir top, eczane ürünleri, mumlar, tütsü, hava serinlerse diye bir şal. Eğer yolumun üzerindeyse süpermarkete girip alışveriş yapıyorum. Sonunda böyle elim kolum dolu gidiyorum..."

Birdenbire konuşmasını kesti ve yüz hatları trajik bir maskaraya dönüştü. Süpermarketten bir şey almayı unuttuğunu düşündüm ama bu dönüşümün sebebi çok farklı bir şeydi.

"Alışkanlıktan dolayı," dedi boğuk bir sesle, "işten konuşurken trans haline geçtim ve bir mesaj aldım; Rómulo öldü. Vahşice. Başka birisi tarafından öldürüldü. Şimdi onun acılı ruhu yaşayanlar arasında ve öteki dünyada dolaşıyor. Göç etmesi mi yoksa eskiden olduğu gibi kalması mı gerekli, bilmiyor ve bizimle iletişime geçmeye çalışıyor."

Duruşu ve sözleri bana bir pandomim gibi görünse de yine de zayıf bir endişe duygusu hissetmeme engel olamadım. Sanki bu gösterinin altında bir sezginin korları ya da bu şekilde açığa çıkan bilinçsiz bir bilginin varlığı söz konusuymuş gibi zayıf bir tedirginliği de içimden atamadım. Bir şey söylemek istedim ama işaret parmağını dudaklarına götürüp belli belirsiz bir iç çekişle komik bir şekilde kızgınlık ifadesi takınıp beni susturdu.

"Şişşt!" diye fısıldadı. "Bir sinyal almak üzereyim..."

Kuaför salonunda bir cenaze sessizliği hüküm sürüyordu. Lanet olası sinekler bile uçmayı bırakıp o boğucu sabahın biraz kötü kokan yoğun, sıcak havasında sallanıyorlardı. Sonunda o kırılgan dengede öteki taraftan geliyormuş gibi sert bir sesin şarkı söylemesi duyuldu:

"Baixant de Font de Gat!"

Kırılgan, eğilmiş ve törensel bir halde Büyükbaba Siau içeri girdi popüler bir şarkının bu kıtasını söyleyerek.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi alnıyla dizlerine vuracak kadar eğilerek. "Bu hafta, dil eğitimim için popüler şarkıları pratik etmem gerekiyor."

"Endişelenmeyin büyükbaba," dedi Lavinia Torrada her zamanki normal yeteneğine geri dönerek. "Ben de gitmek üzereydim."

"Tanışıyorsunuz sanırım," dedim konuşmamızın kesilmesinden biraz rahatsız ama ev sahibi olarak görevlerime özen göstererek.

"Evet. Onunla tanışma onuruna sahip oldum," dedi Büyükbaba Siau. "Zaman sizin için hiç geçmiyora benziyor."

"Doğaldır," diye yanıtladı Lavinia, "evvelki gün tanıştırıldık."

"Ah ah, siz gençsiniz," dedi Büyükbaba Siau, "ama benim yaşımda zaman sanki popodaki bir füze gibi uçuyor. Ben çekiliyorum. Gece yemek paketini buldunuz mu diye sormaya geldim yalnızca."

"Evet, buldum ve zevkle yedim," dedim. "Biraz sonra gelip size teşekkür etmeyi ve benim için bu kadar zahmete girmemenizi rica etmeyi düşünüyordum."

"Ah, hiç zahmet değil. Bugün yemek yine aynı saatte. Gelmemezlik etmeyin. Eğer gelmezseniz saygıdeğer gelinim hayal kırıklığına uğrar. Hoşça kalın saygıdeğer hanımefendi. Sizi baştan

çıkarmaya çalışmak için çok yaşlıyım maalesef. Arzu daimdir ancak bazı bölgeler artık çalışmıyor. Bizimle yemek yemeye gelmek istemez misiniz hanımefendi?"

"Başka bir gün büyük bir zevkle," diye yanıtladı Lavinia. "Bir arkadaşım uzun bir süredir beni bekliyor, ayrıca ikimizin de işi var. Dilerim," diyerek ekledi bana bakarak, "konuştuklarımızdan sonra ikimizin arasında daha akıcı ve samimi bir iletişim kurulur. Ayrıca başkalarına daha az zarar veren... Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ruhani bir güzellik halesine bürünmüş olarak, gururlu bir şekilde bizleri tahrik edici kokusuna bulanmış halde bırakarak ve kalçalarını yoğun havanın içerisinde sallayarak çıktı.

"Kafanızda büyütüp durmayın," dedi benim durumumu fark eden kurnaz ihtiyar, "her şeyin bir zamanı ve yeri vardır ve şu an bunlardan hiçbiri değil. Benim gibi yapın; yaşlılığın avantajlarını kullanın."

"Ben yaşlı değilim," diye karşı çıktım.

"Siz pratik yapın," diye yanıtladı. "Çok yaşamanın sırrı erkenden yaşlanmaktır. Yaşlılıkla beraber sakinlik gelir, artık bir taraflar çalışmaz ve genelevlere de gidilmez."

10

BİR ÖNERİ VE BİR TOPLANTI

Kibar ve münasebetsiz yaşlı komşum yeni gitmişti ki Moski kocaman enstrümanıyla bana Lavinia Torrada'nın nerelere gittiğini bildirmek için içeriye girdi. Kadının o sabah nerede olduğunu çok iyi bildiğim için vereceği bilgi yararsızdı. Ama konuşmasına izin verdim.

"Peugeot 206'lı adam getirdi onu," dedi ayrıntılı hikâyesini bitirdikten sonra. "Ve onu tekrar evine götürmek için bekledi. Orada yoldaş Bielsky gözetliyor. Bu araba olayı başıma iş açıyor çünkü motorize olmadığım için onu takip edemiyorum. Neyse ki bir arkadaşın oğlunu görevlendirdim, tamamen güvenilir bir çocuk, pizza dağıtıcısı, motosikleti var ve sabahları bomboş. Bu gece dağıtım sonrasında bir molasında restorana gelecek. Böylece onunla tanışabilirsin."

"Tamam," dedim, "ama Bay Armengol'e haber ver çünkü restoranda bir de garsonla randevulaştım. Görünüşe bakılırsa elinde olayla ilgili fotoğraflar var. İşin kötüsü fotoğraflar için istediği parayı nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Moski gittikten sonra saat ikiye beş kalaya kadar yemek yemek için kalan dakikaları saydım durdum. Ne entelektüel ne de başka bir açıdan bakıldığında insana bir şey katan bir faaliyetti

ancak beni en büyük sıkıntımdan, yani parayı düşünmekten kurtarıyordu. Beni endişelendiren beş parasız olmak değildi çünkü bu benim için kronik bir durumdu ama ne borcum olmasına ne de geleceğimi daha kötüsü için bütçelere ayırmaya alışkındım. Ekonomim dibe vurmuştu: benim ara sıra unuttuğum ama onların asla unutmadığı Caixa'daki kredi borcum dışında enişteme ve Bay Siau'ya borcum vardı: restoranın hesabı da maaş gibi kabarıyordu, üstelik bu akşam sinema âşığı garsona fotoğrafların karşılığında altmış avro vermem gerekiyordu. Tekrar Bay Siau'ya başvurmamak için direniyordum, onun parası olmadığı için değil çünkü dükkâna girip çıkan insanların sayısına bakılırsa parası olduğu ortadaydı ama onun cömertliğini kötüye kullanmak istemiyordum. Özellikle de eğer dişlileri düzgün olmayan ve iyi bir şekilde çalışmayan çarkıfelek beklenmedik bir şekilde dönmeye başlamadığı sürece aldığım borcu ödememin asla mümkün olamayacağını bilirken. Ama başka yolu yoktu, yine de bana bu kadar iyi davranan insanlardan yeniden borç para isteme fikri oradaki davetten zevk alma isteğimi yok ediyordu.

Bütün yemek boyunca sanki konuyu değiştiriyormuş gibi yapıp asıl konuya giriş yapabilme fırsatını gözledim durdum ama mümkün olmadı. Bu nedenle yemeğin bitmesini bekledim ve daha sonra Bay Siau'yla bir kenarda açık açık konuşmaya karar verdim. Ama tesadüfen tüm ailenin önünde Bay Siau bana konuyu şu şekilde kendisi açıverdi:

"Saygıdeğer konuğumuz, komşumuz, arkadaşımız. Bu mütevazı ailenin size karşı duyduğu sevgi bir sır değil ve bunun karşılıklı olduğuna inanmak isterim. Yanıtlamanıza gerek yok. Bu benim konuşmamın yalnızca başlangıcı. Şimdi asıl konuya geliyorum. Bir süredir yüce kuaför salonunuzun çalışmasını izlemekteyiz. Ticari bir rekabetten dolayı ya da sizin saygıdeğer işlerinize burnumuzu sokmak için değil, az önce bahsettiğim

büyük sevgiden dolayı. Bizim gözlemlerimizin sonucunun; yüce kuaför salonunuzun geleceğine güvenmemize sebebiyet vermediğini bilmek sizi şaşırtmayacaktır sanırım."

O, gırtlağını temizlerken yanımda oturan Bayan Siau gizlice elini kolumun üzerine koyup açık bir şekilde bana susmamı ve kocasının konuşmasına izin vermemi işaret etmeseydi ben bu aradan yararlanıp kendisine ilgisi için teşekkür edip vardığı yargıları çürütebilirdim fakat o, gırtlağını temizleyip öksürdükten sonra ya da belki de kendi dilinde kısa bir şarkı söyledikten sonra konuşmasına devam etti.

"Suç sizde değil, tam tersi. Siz iyi bir kuaförsünüz. Suç bu felaket krizde. Bu durumda bir atasözünü dile getirmem gerekiyor: fırtına esince dal eğilir, vesaire vesaire. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz saygıdeğer arkadaşım?"

"Hayır beyefendi," diye dürüstçe yanıt verdim. Ayrıca olası bir teklif alma durumu karşısında erken davranıp ekledim. "Ancak benim Caixa'dan aldığım bir kredim var."

"Biliyorum," dedi Bay Siau merhametli bir gülümsemeyle. "Müşterisi olduğumuz yüce bankanın saygıdeğer müdürü ve karısı da müşterimiz olup bizim naçizane pazarımızdan çeşit çeşit büyük boy külotlar ve başka saygıdeğer çamaşırlar alan Bay Riera, daha önce de dediğim gibi bana sık sık dolaylı olarak ve ihtiyatlı bir biçimde saygıdeğer şirketinizin kredi durumundan bahsetti ve bir ambargoya mevzu olan bu dükkân için hâlâ yasal yollara başlamamışlarsa bunun sebebinin dükkânınızdaki bir yığın çöple ne yapacağını bilememesinden kaynaklandığını saygıdeğer yüzü kızararak ekledi."

"Bilirkişiler henüz nihai bir karara varmadılar," diye iddia ettim.

"Yakında varacaklar," dedi Bay Siau sertçe ve hemen ardından sunumuna daha pozitif bir karakter vermek için sesini bir ya da iki oktav yükselterek ekledi. "Ama bu önemli değil. Açıkçası bu hususları sizi şaşırtmak için değil, size yapmak istediğim öneriye bir giriş olması için söylüyorum ve eminim ki bu öneriyle olayı hepimizi memnun edecek şekilde çözebiliriz. Sanırım bu adımı atmama neden olan şey, size yardım etmek ve sizin gibi saygıdeğer bir ticarethane sahibinin, başarıya ulaşmak için her şeye sahip olan bu yüce ticarethanenin çöküşünü görmenizi engellemek. Bilin ki bu karara varmadan önce bu konuyu saygıdeğer eşime, kafası pek çalışmasa da oğluma ve elbette ki her zaman olması gerektiği gibi bitkisel hayat döneminde olduğu halde saygıdeğer babama danıştım. Çay?"

"Ne dediniz?"

"Bir çay almak ister miydiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Daha fazla gecikmeden önerinizin içeriğini öğrenmeyi tercih ederim."

"Ha bu arada. Önemli ticari işlere karşı olan mütevazı tavrımı mazur görün. Doğu'ya ait bir söylev, fazla ince olduğunun farkındayım. Sun Tzu'nun dediği gibi sık sık neden konuştuklarını bilmezsin ama bir de bakarsın seni kandırmışlar bile. Bununla beraber benim saygıdeğer teklifimde hiçbir gizem yok. Özetle sizin yüce dükkânınızı bize devretmeniz anlamına geliyor. Siz şimdi olduğu gibi orada çalışmaya devam edebilirsiniz. Ama dükkânın faaliyet alanı değişikliğe uğramak zorunda, sizin yüce kuaför salonunuzu kapatıp mütevazı bir restoran açarız. Benim saygıdeğer eşim yemek pişirir, siz de işin daha asil kısmıyla meşgul olursunuz; saygıdeğer müşterilerle ilgilenmek, masa servisi yapmak, bulaşıkları yıkamak ve diğer restorancılık sanatına ait işlerle. Mütevazı bir maaşınız ve yüksek bahşişleriniz olur, ayrıca öğle ve akşam yemeğiniz ücretsiz. Riskiniz yok. İnşaat,

mobilya, tabak çanak, bardak ve gerekli şeylerle biz ilgileniriz. Ve tabii ki yeni dekorasyonla da. Bunun karşılığında siz hiçbir masraf yapmaksızın sözleşmenin imzalandığı tarihe kadar yüce şirketinizin saygıdeğer borçlarını öderiz."

Yeniden durakladı, sessiz kalışımı şaşkınlık değil de bir boyun eğme şeklinde yorumlamış olacak ki konuşmasına devam etti:

"Dükkânın ve şirketin sizin adınıza değil, saygıdeğer enişte-nizin adına olduğunu biliyoruz. Bu yasal konu sizi endişelendirmesin. Kendisiyle konuşup tatmin edici bir anlaşmaya varırız. Bu konuda çalışmalara başladık. Evrak işleriyle de biz ilgileneceğiz. Maalesef yeni şirketi sizin kadar saygıdeğer olan adli siciliniz nedeniyle sizin saygıdeğer adınıza yapamıyoruz. Ama siz şirketin can damarı, yani bizim fizyonomimize göre şirketin ayakları olacaksınız. Restoranın adını düşündüm. Saygıdeğer babam dükkânın geçmişine saygı için Kıllı Yer adını önerdi ama ailenin diğer üyelerinin kulağına pek hoş gelmedi. Sizin yapacağınız önerileri büyük bir zevkle dinleyeceğiz. Saygıdeğer üniformaları da hep beraber tasarlayacağız. Ne diyorsunuz?"

Bir şey söylemem gerekiyordu ama beynimi ne kadar zorlasam da söyleyecek kelime bulamıyordum ve bunun sonucu olarak da yalnızca boğazımdan sesler çıkarıyordum. Ağzımı birçok kez açtım ve birçok kez kapadım. Son açışım hariç. Benim şaşkınlığımı fark eden Bayan Siau tekrar kolumu tuttu ve tatlı bir şekilde şöyle dedi:

"Doğal olarak sakin bir şekilde düşünmeden ve yüce içeriğini hazmetmeden böyle ilgi çekici bir teklife yanıt veremezsiniz. Bunun bilincindeyiz ve faziletlerimiz içerisinde tedbir ilk ve en önemlisidir."

"İkincisi de taşaklarına güvenmektir," dedi küçük Quim.

Bunu söylediği için gerekli dozdaki tokadı yedi, ben de bu gösteriden istifade ederek bir bahane mırıldanıp aceleyle dükkândan çıktım.

Bay Siau'nun söyledikleri karşısında o kadar şaşkındım ve kafam o kadar karışmıştı ki Çin pazarından kuaför salonuna kadar olan kısa mesafede haftalardan beri masmavi olan gökyüzünün birdenbire patlamaya hazır, kızgın kara bulutlarla kaplı olduğunu fark etmedim. Bu nedenle hedefime ulaşmama birkaç metre kala bir yağmur damlası alnıma, bir diğeri de sağ omzuma düştüğünde güvercinlerin sulu kakalarını yapmak için beni hedef alarak eğlendiklerini sandım. Ama daha kafam bu yalanı ancak biçimlendirmişken birdenbire gök gürledi ve yağmur o kadar yoğun ve o kadar büyük bir şiddetle yağmaya başladı ki sığınağıma ulaşana kadar iç çamaşırlarım da dâhil olmak üzere her tarafım sırılsıklam oldu. Mevsime özgü atmosferik bir olay olmasaydı bu, belki de kuaför salonunun kapısına varınca arkama bile bakmadan, birkaç dakika öncesine kadar benim için çok şey ifade eden bu dükkâna bir kez bile bakmadan yoluma devam ederdim. Ancak vücudumu korumaya alma hissi beni aceleyle dükkâna girmeye ve kıyafet içgüdüsü de çekmelerini önlemek için üzerimdeki elbiseleri çıkarmaya zorladı. Özellikle de ayakkabıların durumu kötüydü ve küflenecekleri gayet barizdi. Bu nedenle onları zor bela saç kurutma makinesinin içerisine sokup makineyi çalıştırdım. Ta ki makineden cızırtı gelip kömürleşmiş kabloların ağır kokusu bana bu operasyonu ertelemem gerektiğini bildirene kadar.

Bu sırada bir taraftan kaldırım seviyesini aşan yağmur suları dükkânın kapısından içeriye giriyor, bir taraftan da bir zamanlar müşterilerin saçlarını yıkadığım lavabonun binanın ortak drenaj borusuna kötü bir şekilde bağladığım ve bazen herhangi bir nedenden dolayı, bazen de hiç neden yokken saçı yıkanan

kişinin kafasına doğru kanalizasyon suyu fışkıran giderinden dükkânı sel basıyordu. Bir saniye bile kaybetmeden kıyafetleri ve ayakkabıları bir rafa koyup içeri dolan suyu atmaya başladım. Pirinç kovanın pek çok yarığı, dibinde ve yanlarında birçok deliği olduğu için kovadan akan suyu toplamak için manikür kabını kullanmak zorunda kaldım. Bu şekilde cambazlık yaparak birçok kez kapıya kadar gitmeyi ve oraya ulaşana kadar kovada ve kapta azıcık kalan suyu dışarıdaki dereye dökmeyi başardım. Eğer fırtına başladığı kadar hızlı bitmeseydi dükkânın tamamen sular altında kalmasını engelleyemeyeceğim sonucuna varılabilirdi. Büyükbaba Siau parşömen rengi yüzünü uzatıp benim caydırıcı hareketlerime aldırmaksızın içeriye girmeye çalışmak istediğinde dışarıda hâlâ yağmur çiseliyordu ve içerisi de kocaman bir kanalizasyon gibiydi. Bir elinde bir açık, bir de kapalı şemsiye diğer elinde de bir torba taşıyordu.

"Hava çok değişken olduğu için," diye bağırdı dışarıdan, "eğer dışarıya çıkmanız gerekirse diye size bir şemsiye ve bir de iç çamaşırı getirdim. Gördüğüm kadarıyla buna ihtiyacınız var çünkü anadan doğma geziyorsunuz. Şu kıyafeti de giyin, yüzde yüz naylondan yapılmış önceden 29,95 avro olup şimdi 7,95 avro olan çiçekli cariye elbisesi."

Bakışımı ve yaşlı adamın ilgisini başka yöne çevirip kelimenin tam anlamıyla önemli işlerime devam ettim. Bir süre sonra hâlâ onun gitmediğini görünce, "Eğer dükkânı incelemek için geldiyseniz gidip gördüklerinizi ailenize anlatabilirsiniz. Belki de fikirlerini değiştirirler," dedim.

Nazik ihtiyar esrarengiz ifadesini ve eğik sırtını düzeltmeden şemsiyesini kapattı, eşiği geçti ve önce beni sakinleştirmek için ayaklarında plastikten kedi desenli uzun çizmeleri olduğunu gösterdikten sonra çamurun içerisine adım attı.

"Bu tür risklere hazırlıklı geldim," dedi seli kastederek. "Ayrıca sizin suratsızlığınıza da. Şemsiye ve kıyafetler ziyaret için yalnızca bir bahaneydi. Ancak benim mütevazı stratejim sizin yüce zekânıza yenik düştü. Koltuğa çıkabilir miyim? Nem eklemler için çok kötü. Akupunktur da bir işe yaramıyor, otuz yıldır kalçalarımı deldirip duruyorum ama bakın nasıl iki büklüm oldum."

Soğuk bir şekilde başımı sallamamın ardından koltuğa tırmandı ve bacak bacak üstüne attı. Ben de elbiseyi nezaket ve tevazu gereği, bir de sağanak yağış bir anda atmosferi temizlediği ve hava sıcaklığını düşürdüğü için giydim. Ben kendi işime devam ettim, o da bir süre sessizce beni seyrettikten sonra şöyle dedi:

"Gördüğüm kadarıyla işiniz uzun sürecek, o nedenle mevcut durum ile ilgili görüşümü açıkça belirteceğim. Yağmurdan değil, sizin yüce kuaför salonunuzun ve sizin geleceğinizden bahsediyorum. Saygıdeğer oğlum size saygıdeğer teklifini yaparken tepkinizi gördüm. Her şeyden önce şunu düşünün, son söz size aittir. Evet diyebilirsiniz, hayır diyebilirsiniz ya da yanıt vermek yerine susabilirsiniz. Bu seçeneklerin hepsine saygı duyarız ve bunların hiçbiri bizim size karşı duyduğumuz büyük saygıyı ve sevgiyi azaltmaz. Benim naçizane bir şekilde anladığım kadarıyla bu zor bir karar değil ama insana acı veren bir karar. Zaman değişiyor ama biz değişmiyoruz. İşte asıl mesele bu."

Bu şiirsel söylev ve derin düşüncelerin büyüsü gibi dışkı fıskiyesinin gücü de azalmıştı, sular sokağa akmaya ve benzer bir şekilde benim panik ve sinirli halim de yok olmaya başlamıştı. Yorgunluğumu fark eden Büyükbaba Siau konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Sizinle dükkânda ilk tanıştığımız günden bu yana sizin ve naçizane şahsımın birbirine çok benzediğini fark ettim. Bizim semamızdaki Patím ve Patám takımyıldızları gibi. Benim say-

gıdeğer oğlum ve gelinim başka bir neslin insanları. Ve onlarla küçük Quim arasındaki fark da çok büyük. Biz farklı mıyız? Hayır. İnsanoğlu şişmanlamaya eğilimli ama değişmeye meyilli değil. Daha fazla karbonhidrat alıyor ama aynı genleri taşıyor. Aynı hırslar, aynı korkular, aynı hayaller. Fark ne? Yalnızca eğitim. Ben taşra okuluna giderken görkemli hanedanları ezbere bilirdik. Hemen hemen hepsini unuttum ama listeyi çabucak ezbere söyleyebilirim. Alt dallarına girmeden; Quing, Ming, Yuan, Song, Tang, Sui, Han, Xin, Quin, Zhoy ve Shang. O eğitimden günümüze ne kaldı? Hemen hemen hiçbir şey. Peki o görkemli hanedanlardan? Daha da azı. Hepsinin bir süresi var ve bu süre doluyor. Yazın ardından kış geliyor. Barselona'da değil ama istisnalar kaideleri bozmaz."

İçini çekti, uzun bir ara verdi ve bakışları boşlukta kaybolmuş, sanki kendi ataları ile sohbet ediyormuş gibi konuşmaya devam etti.

"Bize imparatordan başka büyük olmadığını çünkü onun cennetin oğlu olduğu söylendi. Bu hikâyeyi dinleye dinleye bazıları bunun gerçek olduğuna inandı. Diğerleri acaba yanlış mıdır diye düşündü. Varılan bu yargılar sonucu savaş başladı. Uzun Yürüyüş* ve Kırmızı Kitap**. Bakın sonumuz ne oldu. Modern zamanlara adapte olmak. Yüzyıllar boyunca yabancıların egemenliği altında kaldık ve o kadar açlık çektik ki inanamazsınız. Şimdi dersimizi aldık. Fırsatı değerlendirmeyi bildik ve dünyanın yarısının sahibi olduk. Gerçekçiliğin fantezilere, alçak gönüllülüğün kibirliliğe karşı zaferi oldu bu. Batı krizde ve bu krizin sebebi kibirden başka bir şey değil. Avrupa'ya bir bakın. Kibirlilik yüzünden savaş

---

* Çin Komünist Partisi'ne ait Çin Kızıl Ordusu'nun milliyetçi ordudan kurtulmak için başlattığı yürüyüş. (yay. n.)

** Mao'nun *Seçme Sözler – Küçük Kırmızı Kitap* şeklinde Türkçeye kazandırılmış kitabı. (yay. n.)

halindeki şehirler olmayı bırakıp onun yerine büyük bir imparatorluk olmak istedi. Ulusal parasını avroyla değiştirdi ve o andan itibaren düşüş ve çöküş başladı. Batılılar kötü matematikçiler. İyi avukatları, iyi filozofları, mantığa dayalı kafa yapıları var. Ama rakamlar mantığa dayalı değildir. Mantık ahlaki kriterlere tabidir: iyi, kötü, normal. Ama rakamlar yalnızca rakamdır. Günümüzde Avrupalılar bankada kaç paraları olduğunu ve neyin kaç para olduğunu bilmiyor. Durmadan harcayıp duruyorlar. İşleri karıştırıp gidip Caixa'dan kredi alıyorlar. Bizlerse mantığa dayalı değiliz. Bizim felsefemiz ve kanunlarımız anlaşılmazdır. Yalnızca Mandarinler kanunlardan anlar ama onlardan da çok az kaldı. Oysa rakamlar bizim uzmanlık alanımızdır. Belki de çok fazla olduğumuz içindir."

İkna yeteneği güçlü ihtiyarın kısa bir süre nefessiz kalışını fırsat bilip sözünü kesmek için konuyla ilgili bir soru sordum.

"Yani tüm bu anlattıklarınızdan sonra size göre oğlunuzun teklifini kabul mü etmeliyim?"

Çekik gözlerini tavandan ayırıp bana yöneltti ve pürüzlü ellerini kararsız bir şekilde kaldırdı.

"Eğer buna bir yanıtım olsaydı gelip de bunlarla sizin kafanızı şişirmezdim. Siz ve ben daha önce de söylediğim gibi aynı hamurdan yoğrulmuşuz. Büyük filozof ama kötü tüccarız. Çok fazla soru soruyoruz. Benim büyük tüccar olan saygıdeğer oğlumun tam tersiyiz. O aynı zamanda da büyük bir aptal. Belki de baba sevgisi gözlerimi köreltiyor. Onun teklifinde her şey saygıya değer ve ticari açıdan da akıllıca. Bununla beraber problem başka."

Süpürmeye devam etmek anlamsızdı. Az sonra sıcak, yerdeki suların bir kısmını buharlaştıracak ve yerdeki pislikleri temizlemek daha kolay olacaktı. O nedenle kovayı ve manikür kabını bıraktım ve sabırla Büyükbaba Siau'nun konuşmasını

dinlemeye koyuldum. O da benim dinlemeye hazır olduğumu fark edince memnun oldu, uzun ve sivri tırnağıyla beni işaret ederek şöyle dedi:

"Siz büyük zekânızla bana yanıt verin: Ming Hanedanlığı'na ait ve iki milyon avro değerindeki orijinal bir porselen vazo ile 11,49 avroya satılan, plastikten mükemmel bir taklidi arasında ne fark var? Kesinlikle hiçbir fark yok. Uzaktan bakıldıklarında ikisi de aynı ve yakından bakıldıklarında ne biri ne de ötekisi bir işe yarar. Tek farkları şu; plastikten yapılan Ming vazo bir anlam ifade ediyor çünkü porselenden orijinal Ming vazosu mevcut. XV. yüzyıl sizin yüzyılınızdı. Porselen vazo Ming Hanedanlığı imparatorunun ayrıcalığıydı ve kendisi cennetin zaferini yansıttığı gibi vazo da onun zaferini yansıtırdı. Ama günümüzde cennet yalnızca kaos teorisi tarafından yönetilen madde ve anti maddeden ibaret. Bununla beraber insanlar hanedanlar listesini asla öğrenmedikleri ve hatta kısa bir süre öncesine kadar imparatorların yaşadıklarını bile bilmedikleri için birisi gidip de 11,49 avroluk vazoyu alınca önceden asla kendisine ait olduğunu düşünemediği cennetin bir parçasını aldığına inanıyor. Oysa mevcut olmayan cennetin taklidinin taklidini aldığının farkında değil. Ya da taklidini aldığını biliyor ama bu onun umurunda değil, ne olursa olsun vazoyu alıyor çünkü vazo ucuz. Beni anlıyorsunuz, değil mi?"

Sorusuna yanıt vermeye zamanım olmadı, olsaydı da ne yanıt vereceğimi bilemezdim. Bir saniye durduktan sonra ekledi:

"Az önce anlattığım sebeplerden dolayı bazı insanlar yoga merkezindeki Swami'ye başvuruyorlar. Evet, kendimi sizinle o güzel dilber arasındaki konuşmayı dinlemekten alıkoyamadım. Alıkoyamadım çünkü siz konuşurken saklanıyordum. Biz yaşlılar ile aptallar başkalarının hayatlarıyla ilgileniriz. Doğal olarak kendi hayatımızdan daha da çok ilgileniriz. Sizin içinde olduğunuz

meseleyi biliyorum. Biraz önce bana benim saygıdeğer oğlumun teklifini kabul edip etmemeniz gerektiğini soruyordunuz. Şimdi size yanıt veriyorum: yüce kuaför salonunu bırakın. Bu meseleyi de bırakın. Siz kızı alın. O haklı, zavallı Swami'yi rahat bırakın ve onun teklifine kulak verin. Çünkü siz farkında olmasanız da ve hatta belki de o da kendisi farkında olmasa da o kadının da size bir teklifi var. Bu nedenle defalarca buraya geldi. Siz onun gibi bir dilberle mutlu olursunuz, restoran çok başarı kazanır, hatta General Tat'tan ödenek bile isteyebiliriz."

Harcadığı çabadan ve yaşlılıktan dolayı sonunda sustu ve uyuyakaldı. Makul bir süre bekledikten sonra onu uyandırdım. Ne nerede olduğunu ne de sanırım bana neler söylediğini hatırlıyordu. Ağır adımlarla ikimiz de onların dükkânının kapısına kadar gittik, orada kendisine şemsiye ile henüz üzerimden çıkarmadığım ve komşuların eğlencesi olan elbise için teşekkür ettim ve yerin temizliğini bitirmek üzere kuaför salonuna döndüm çünkü eğer bir müşteri gelirse dükkânı ahır gibi bulmasını istemiyordum.

Hiçbir müşteri gelmedi. Ama dükkânı adam etmem kapanış saatine kadar sürdü. Sonra yeniden su girmesini önlemek için kapıyı elimden geldiğince iyi bir şekilde kapalı bıraktığımdan emin olup Köpek Satılır restoranına doğru yola çıktım. Gökyüzü yine kapalıydı ve sıcaklık havayı teneffüs edilemez bir hale getiren ve bol bol terleten ek bir nemle geri gelmişti. Yerler kayıyordu ve fenerlerin ışıkları sarımsı bir halojenin içerisinden aydınlık saçıyordu. Hem bu nedenlerden hem de daha önce yaptığım rahatsız işlerden dolayı gideceğim yere bitkin bir halde ve kıyafetlerim vücuduma ya da vücudum kıyafetlerime yapışmış bir şekilde vardım. Çağrılanların hepsi benden daha kötü bir halde restorandaydı. Sağanak yağmur Tavuk Morgan ile Juli'yi sırılsıklam etmişti. Ayrıntılı makyajları şimdi yüzlerinde takımadalar çiziyordu. Kıyafeti daha hafif olan Moski'nin de şansı

daha yaver gitmemişti. Sağanak başladığında müzik aletini korumak için elbisesini çıkarmış ve akordeonunu ona sarmıştı. Sonra da üzerindeki jüponla bir apartmanın girişine sığınmıştı ama kapıcı terbiyesiz bir şekilde eğer o veledini orada terk ederse polise haber vereceğini söyleyip onu oradan kovmuştu. Benzer davranışlara maruz kalarak memleketlilerine fırtınayı anlatan Pakistanlılarla ağzına kadar dolu bir telefon kabinine sığınana kadar birçok dükkâna girip çıkmıştı. Zarar görmemiş gibi görünen tek kişi, sıska, esmer tenli, saçları dağınık, üzgün bakışlı ve ağzı her zaman açık olan, Moski'nin bana pizza dağıtıcı olarak tanıttığı ve işe aldığı delikanlıydı. Adı Mahnelik'ti ve kıtanın telaffuz edilmesi zor bir yerindendi.

"Arkadaşlar, iş arkadaşlarım," diye başladım, "bugün itibarıyla bizi bir araya getiren meseleyle doğrudan ilgili olmayan ancak benim için önemli olan bazı olaylar oldu, üstelik benim için önemli olan bu olaylar bu meseleyi de dolaylı olarak etkilemiş oldu. Size bunların neler olduğunu söylemeyeceğim ancak tüm bunların bir sonucu olarak da artık olayları farklı bir bakış açısıyla görüyorum, bu nedenle uzun uzun düşündükten sonra araştırmayı bırakmaya karar verdim."

Verdiğim haberin anlamını, kapsamını ve hatta sözdizimini anlamakta biraz geciktiler ve anlayınca da ağızları açık kaldı. Kendimi onlara ek bilgi vermek zorunda hissettim ve bunu da şöyle yaptım:

"Günlerdir sonuçta bizimle çok alakası olmayan bir sırrı çözmek için zaman ve enerji harcadık, bana gelince, ben de para harcadım. Bu, günümüzde kendimize veremeyeceğimiz bir lüks. Hiçbir şey elde edemedik ve benim param bitti, hevesim tükendi ve isteğim kalmadı. Şansıma ticari bir anlaşmaya varmak üzereyim, komisyon şeklinde gelir elde edebileceğime inandığım hemen

hemen bir şirket birleşmesi diyebiliriz. Özet olarak eğer biraz sabırlı olursanız size paranızı son sentine kadar ödeyeceğim."

Kimse bir şey söylemedi. Haber herkesi şaşırtmıştı ve ödeme süresinin uzatılması bakışmalarından görebildiğim kadarıyla üzerlerine dökülmüş soğuk su etkisi yaptı. Konuşmayı bozan astımlı öksürüğü ve ürkek itirazıyla Juli oldu.

"Ama ben..." diye mırıldandı, "ama ben..."

Arkadaşları arasında uyandırdığı ümitle biraz çaba harcadı ve acılı bir tonla şöyle dedi:

"Ama ben Swami'yi yine gördüm!"

"Eee?" dedim. "Bana ne?"

"Beni anlamadın," diye ısrar etti Juli. "Ben sakallı, diğer Swami'yi gördüm diyorum. Ayrıca eğer araştırmayı şimdi bırakırsak onun kim olduğunu ve yoga merkezinde ne yaptığını asla öğrenemeyiz diyorum."

Bu son cümlesi bana olduğu kadar diğerlerine de yönlendirilmişti ve onun yaptığı muhakemeye rıza gösteren mırıltılar eşlik etti.

"Juli haklı," dedi Moski. "Yarım kalmış çok fazla iş var. Peki fotoğrafları olan adama ne diyeceksin? Bu sabah bana onunla burada randevulaştığını söylemiştin, gelmek üzere olmalı."

"O bu sabahtı, şimdi ise şimdi," diye cevap verdim. "Daha önce de söyledim size. Durum radikal ve geri dönülmez bir şekilde değişti. Fotoğrafları elinde bulunduran adam geldiğinde de geldiği yere geri gitsin. İşte o kadar."

Tavuk Morgan kalın ve yorgun sesiyle bağırdı:

"Peki sen hepimizi etkileyen kararları hangi yetkiyle alıyorsun? Üstelik bizi ilgilendiren kararları!"

"Soruya bak!" dedim. "Sizi işe ben aldım. Benim için çalışıyorsunuz."

"Hah! Ama para ödemezsen emir de veremezsin," diye zafer kazanmış bir ses tonuyla yanıt verdi Tavuk Morgan.

Bay Armengol tartışmanın gürültüsüne dayanamamış ve mutfaktan dışarıya çıkmış, gürültünün sebebini soruyordu. Adamın merakını gidermek için pizza dağıtıcısı ufaklık da olmak üzere herkes aynı anda konuşmaya başladı. Sonunda Moski bağırdı:

"Susun! Bu ne şamata böyle? Eskiden yaptığımız toplantılarımızın düzenine ve metoduna dönmeyi öneriyorum. Sırayla konuşacağız ve Bay Armengol de konuşmanın tutanağını tutacak. Eğer kimse buna karşı değilse kıdemlilik sırasına göre Yoldaş Bielsky söze başlıyor."

Bütün gözler adı söylenen kişide birleşti ve saygılı bir sessizlik oldu. Bu sessizlik karşısında gerizekâlı da yalandan bir alçak gönüllülük edasıyla yanıt verdi. Daha sonra bana yönelerek şöyle dedi:

"Herkes özgürce fikrini söyleyince herkesin ortak isteği ne, görüyor musun? Mesaj ortada, işi bırakmayı herkes reddediyor. Yanlış anlama. Disiplinsizlik meselesi değil bu. Hele kişisel çıkarlarla hiç alakası yok. Bizim bu meselede kârımız çok az, hatta belki de biraz ısrarcı olursak birileri inatçılığının karşılığında bir yerlerini kırabilir. Bizim maceralarımızın sonu genelde böyle biter."

Koro halinde bir mırıltı, konuşmanın başlangıcını destekledi. Konuşmacı da bu destekten cesaretlenip konuşmasına devam etti.

"Eğer işi bırakmak istemiyorsak bunun nedeni başka. Bir yandan gururdan, bir yandan da entelektüel meraktan. Ama asıl neden şu, bizler esnaf zihniyeti olan kişiler ya da profesyonel araştırmacılar değiliz. Bizler sanatçıyız. Bizim eylemlerimiz ihtimaller ve eğilimlerin dışında kalır, biz ne fedakârlıktan ne çalışma saatinden ne de çaba göstermekten gocunuruz, sıcak-

tan, soğuktan, yağmurdan, hatta bu öğleden sonraki sağanaktan korkmaya fırsat vermeden kendimizi işimize veririz. Eğer böyle yapmazsak yalnızca işimize gitmemiş olma hatasına düşmekle kalmaz, aynı zamanda da ağır bir ahlaki, sosyal ve etik bir sorumluluk hatasına düşmüş oluruz. Çalışıyoruz çünkü dünyanın bize ihtiyacı var. Sanatçılar olmasa dünyanın hali ne olurdu? Eğer canlı heykeller olmasaydı Barselona'nın hali ne olurdu?"

"Çok doğru söyledin!" diye bağırdı Juli kendini tutamayıp.

Moski herkesi sessiz olmaya davet etti. Pizzacı çocuk bariz bir heyecanla lafa karıştı ve şöyle dedi:

"Ben bu ortamda yeniyim ama rica ederim beni dışlamayın. Düzensiz bir aile, az eğitim almış olmam, hiç almadım da denebilir ve başka nedenler beni onurlu bir iş yapmaya zorladı. Ama düşüncede ve arzuda her zaman sizler gibi sorumsuz ve asalak oldum. Bana bir şans verin!"

Kalabalıktan alkışlar yükseldi ve Juli sevecen bir şekilde gencin sırtına vurdu.

"Tüm konuşmaları dinledikten sonra," dedi Tavuk Morgan, "şu ana kadar olduğu şekilde devam etmenin doğru olduğunu düşünüyorum. Eğer bize maaşlarımızı şimdi ödeyemezsen sonra ödersin. Benim yeni yerimde zengin olunmuyor ama ara sıra bir avro düşüyor. Diğerleri için de durum aynı."

"Peki ben?" dedi Bay Armengol. "Malzeme almak, restoranın kirasını, gazı, elektriği ve vergileri ödemek zorundayım."

"Biz gelsek de gelmesek de onları ödemek zorundasın," diye tersledi Tavuk Morgan.

"Yemek için endişelenmeyin," diye ekledi pizzacı çocuk heyecanla. "Şu anda motosikletimde bir sürü pizza var. Biraz soğumuşlardır ama mikrodalga fırında ısıtılabilir. Benim için

endişelenmeyin. Dağıtım sırasında çıkan kargaşalardan dolayı ay sonuna kadar farkına varmazlar."

Sözlerine eylemi de ekleyerek kalkıp ayakta yapılan alkışlar eşliğinde restorandan dışarı çıktı.

"İçimden bir ses önemli bir şeyin olacağını söylüyor," dedi Moski, Yoldaş Bielsky olduğunu sandığı kişinin konuşması ve kendisinin işi önerdiği kişinin davranışı karşısında bariz bir heyecanla. "Şu ana kadar doğru ama rutin bir şekilde çalıştık fakat bu geceden itibaren canla başla çalışacağız."

Pizzacı çocuk elinde insanı sarhoş eden kokular yayan iki adet büyük kare kutuyla döndüğünde ben konuşmamı henüz bitirmemiştim.

Çocuk, kutuları masaya bıraktı ve bana dönüp, "Girişte sizi soran biri var," dedi.

"Ah, evet. Fotoğrafları getirecek garson olmalı. İşin kötüsü ona para vermeye söz vermiştim ama beş param yok."

"Önemli değil," dedi Tavuk Morgan, "aramızda para toplarız. Eğer yeterli paramız yoksa fotoğrafları elinden alır, ona da bir güzel sopa çekeriz."

"Olur," diye kabul ettim. Sonra pizzacı çocuğa dönüp, "Çağır gelsin," dedim.

11

MORDEN

Tavuk Morgan'ın konuşması ve ötekilerin aldığı özverili karar, oldukça büyük çaptaki pizzaların gelişi ve çok değerli bir bilgi getirecek olan kişinin geldiğinin ilan edilmesinin verdiği çılgınlık demeyelim de coşku, restorana paldır küldür giren kişinin Juan Nepomuceno değil de Peynircik olduğunu görünce yerini bir anlık hayal kırıklığına bıraktı. Onu benden başka kimse tanımadığı ve o da benden başka kimseyi tanımadığı için içeriye girişi herkeste bir afallamaya neden oldu. İçeriye giren Peynircik'in afallamasına bir de masanın etrafında toplanmış ve sınıflandırılması zor olan bir grubu görmenin yarattığı şüphe eklendi. Gerekli tanıştırma işlerini gerçekleştirip açıklamaları yaparak bu şaşkınlığı dağıttım ve Peynircik'e adresini verdiğimi hatırlamadığım bu yerde bulunmasının nedenini sordum.

"Biraz önce adının Juan Nepomuceno olduğunu söyleyen biri aradı. Bir fotoğraf getirmek için randevulaşmışsınız ama söylediğine göre son anda çıkan bir aksilik nedeniyle gelemeyecekmiş. Ardından da buluşmak üzere sözleştiğiniz yeri ve saati söyleyip mesajını iletmemi istedi. İşte bu nedenle buraya geldim," diye yanıtladı Peynircik.

"Yapma ya!" diye bağırdım duyduklarım karşısında. "Peki bu aksiliği yakında gidereceğine dair bir şey söyledi mi? Malı yakın bir zamanda mı teslim edecekmiş?"

"Hayır. Yalnızca kelimesi kelimesine size tekrar ettiklerimi söyledi. Orada iki tane pizza var, değil mi?"

"Evet," dedim ve akşam yemeği yiyip yemediğini sordum. Yememişti, annesi de sinemaya gitmişti. Bu nedenle bizimle kalmayı zevkle kabul etti. Bay Armengol bir sandalye, bir tabak ve kâğıt peçete getirdi. Peynircik de gayet büyük bir özgüvenle menüde dondurma olup olmadığını sordu. Ekonomik durumu bilen Bay Armengol homurdanarak ona yanıt verdi.

Akşam yemeği samimi ve rahat bir atmosferde gerçekleşti. Peynircik ne bir canlı heykelle ne de bir sokak çalgıcısıyla şahsen tanışmıştı, bu nedenle bu övgüye değer açıklamaların her yönüyle ilgilendi. Mesleği ile diğer anılarını anlatırken bir defasında motosikletinin kaydığını ve daha kötü bir olaya neden olmadan yalnızca burnunu kırdığını, akan kanın pizzalardaki domatese karıştığı için belli olmadığını ve bu nedenle hastaneye gitmeden önce tüm siparişleri teslim edebildiğini anlatan pizzacı çocuk da dâhil olmak üzere her biri onun merakını zevkle giderdi.

Ben de yemek sırasında konuşmaların dışında kalıp gözlem yapıp düşündüm. Başlangıçtaki coşkunun yerini, önemli bir karar alan birinin imkânlarının sınırlarını aştığını anlayıp bu kararın geçici ve önemsiz bir rüya olduğunu kabullenişinin aldığını fark ettim. Bunu göz önünde bulundurarak Bay Armengol'ün gruba katılmasının ve kurt gibi yemek yemesinin ardından bugüne kadar medyaya hiç reklam vermemiş olan ve dondurmaları gazete kâğıtlarına saran prestijli Lombrices marka dondurmaların, bunun tersine reklam ve gösterişli paketlere büyük meblağlar harcayan ünlü markalardan daha iyi olduğunu belirtip nezaket

göstererek getirdiği Lombrices dondurmalarla serinledikten sonra beklenmedik bir şekilde söze başladım:

"Utançtan yüzümüzün kızarması gerekir," diye başladım orada bulunup karşılıklı konuşarak gürültü yapanların dikkatini çekmek için. "Az önce bir denizci taburuyduk ama birkaç pizza ve biraz dondurma gelince bir sürüye dönüşüverdik. Yalnızca yemeyi, içmeyi, sonra da uyumayı düşünüyoruz. Kendi kendime acaba o sağlam amaçlarımıza ne oldu diye soruyorum."

Herkes bakışlarını bana çevirdi, benim Tavuk Morgan'a karşı olan sitemimi kavradıktan sonra o, grubun kendiliğinden seçilen sözcüsü olarak şöyle dedi:

"Peki ne yapabiliriz? Fotoğrafları getirecek adam bizi ekti. Bakalım gelecek mi diye yarını beklememiz gerekiyor."

"Yarın geç olacak," diye yanıt verdim. "Bir şey yapılır ya da yapılmaz. Gerisi bahane. Toplantının başında Juli sakallı Swami'yi yeniden gördüğünü söylemişti. Daha sonra muhtemelen benim yüzümden konudan saptık ama şimdi tekrar bu gizeme dönüp onu çözmeye çalışmalıyız. Bu nedenle ben bu gece yoga merkezine gidip içeriye girmek ve içeride neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Konuşurken bu önerimin aslında o gizemli kişinin kim olduğunu öğrenme arzusundan mı yoksa toplantının talihsiz bir şekilde başlamasından bu yana kaybetmiş olduğum etkimi yeniden kazanma arzusundan mı kaynaklandığını kendi kendime sordum. Ama dinleyenlerin yüzlerinde benim önerimin yarattığı hayranlık etkisini görünce gözlerimi diktim ve meydan okur bir şekilde baktım.

"Bu saatte yoga merkezinde kimse yoktur," dedi yan bir konu olan Swami konusunun kendi yetki alanına girdiğini düşünen Juli. "Kapıyı zorlamak gerekecek."

"Ya da bir tekmede kapıyı kırmak gerekli," dedi Moski. "Tıpkı Yoldaş Beria zamanında olduğu gibi."

"Ya içeride birisi varsa?" dedi Juli. "Mesela benim Swami."

"Karate hareketleriyle onu etkisiz hale getiririz," dedi pizzacı çocuk.

Tavuk Morgan söz istedi.

"Ben bu yaşımda ve bu kıyafetlerle kendimi karate yapacak durumda hissetmiyorum," dedi fısıldayarak. "Eğer arkamda ninjalarla çatılardan kaçmak gerekirse... "

"Ben de," dedi Juli. "Çok çevik değilim ve bildiğiniz gibi geceleri önümü bile göremem. Üstelik de eğer bizi enselerlerse, burada yasal olarak bulunmuyorum."

"Ben de geliyorum," dedi Moski. "Benim geçici çalışma iznim var. Akordeonu restoranda bırakabilir miyim?"

Bay Armengol reddetti: şirket vestiyere ya da başka bir yere bırakılan malzemelerden dolayı sorumluluk kabul etmiyordu. Ayrıca o da bu maceraya katılmak istiyordu. Sonunda ortalığı sakinleştirmek zorunda kaldım.

"Bu bir piknik değil," dedim. "Juli'nin de dediği gibi yoga merkezinde o zararsız görünüm altında neyin ya da kimin gizlendiğini bilmiyoruz. Sürü gibi gitmek tedbirsiz ve tehlikeli bir davranış olur. Ben içeriye göz atarken dışarıda nöbet tutacak bir gönüllü ile tek başıma gideceğim. Moski bana eşlik edebilir. Diğerleri gidip uyuyabilir. Yarın sizi olanlarla ilgili bilgilendiririm."

Öneri ortalığı sakinleştirdi. Moski ayağa kalkıp akordeonu aldı ve kapıya doğru yöneldik. Dışarıya çıkmadan önce feneri olan var mı diye sordum. Kimsede olmadığından Bay Armengol'den bir kutu kibrit istedim ve dışarıya çıktık. Sokağa çıkınca Peynircik bize katıldı.

"Benim de sizinle gelmeme izin verin," dedi. "Kapı açma konusunda oldukça iyiyimdir."

Bu doğruydu ve içinde bulunduğumuz koşullarda böyle bir yeteneği göz ardı edemezdik. Tereddüt ederek ve pişmanlık duyarak bize eşlik etmesine izin verdim ama yalnızca kapıya kadar. Biz konuşurken pizzacı çocuk restorandan çıktı.

"Ben bunu kaçırmam," dedi. "Motosikletim var ve ganimeti motosikletin kutusunda taşıyabiliriz."

"Şimdilik motosiklette akordeonu taşı," dedim.

Biz hızlı adımlarla yürüyerek motosiklet de kendi havasında yoga merkezinin yakınına ulaştığımızda yağmur çiselemeye başlamıştı. Balkonların çıkıntılarının altına sığındık. Peynircik, Moski'den bir firkete istedi. Onu düzleştirip bir ucunu da büktü ve bu aletle binanın sokak kapısını hiç sorunsuz açtı. Mahnelik şaşırmış Moski de gururlanmıştı, "Aferin benim kızıma," diye mırıldandığını duydum onun.

Apartman kapısından girdiğimizde sağanak yağmur yeniden başladı. Yağmur suları tavandaki pencereyi dövüyor ve merdiven boşluğunda yankılanıyordu. Moski'ye nöbet tutmasını, şüpheli biri girerse haber vermesini emrettim ve diğerleri ile beraber önce sokaktan gelen parıltılarla aydınlanarak, sonra da el yordamıyla ikinci kata çıktık. Yoga merkezinin kapısına ulaştığımızda elimle yavaşça vurarak kapıyı çaldım; iki kez aralıklı ve üç kez art arda. Eğer içeride gizlenen yasadışı biri varsa, birileri bu parola numarasına yalnızca meraktan da olsa yanıt verirdi. Merdivenin diğer tarafında karanlıkta siper alarak biraz bekledik. Kimse yanıt vermeyince Peynircik'in işine başlamasına izin verdim. Dairenin kapısını açması diğerinden biraz daha fazla zaman aldı. Hava akımı kibritleri söndürüyor, ben de başka kibrit yakıyordum, nihayet kapı açıldığında yalnızca bir kibrit kalmıştı.

Kapıyı biraz araladım ve gizlice içeriye baktım: karanlık ve sessizlik göreceli bir güven telkin ediyordu. Çok dikkatli bir şekilde parmak uçlarımda yürüyerek içeri girdim ve merdivenden geçen bir komşu ya da ziyaretçinin dikkatini çekmemek için kapıyı kapattım. Ancak havanın durumu beni bu konuda sakinleştiriyordu. Çünkü yalnızca bir salak ya da çok ihtiyacı olan biri gökyüzünün yere indiği böyle bir gecede evinden çıkardı.

Çakan birkaç şimşek dışında yoga merkezinin içi karanlıktı. Işıkların hepsi kapatılmış ve panjurlar aşağıya indirilmişti. Buna rağmen sokak lambalarının kirli ışığı aralıklardan ve çatlaklardan içeriye sızıyor ve yoga merkezinin içerisindeki odaların dağılımlarını ve eşyaların yerlerini ayırt edilir kılıyordu. Buraya daha önce yapmış olduğum ziyaretin de yardımıyla içeriye daldım ve içeride benden başka kimsenin olmadığı gibi yanlış bir sonuca vardım. Bundan cesaret alarak lambaları açmaya ve benim düşünceme göre ilgi çeken noktalarda sistemli bir araştırma yapmaya başladım.

Resepsiyonist bilgisayar kullanıyordu ama açmadım. Çünkü onu açmayı başardığımı farz etsek bile içerisindeki bilgilere nasıl ulaşabileceğimi bilemezdim. Resepsiyonistin müşterilerle ilgili notları yazdığı bir ajandaya göz atmakla yetindim.

Bayan García'nın sekiz seans borcu var.

Bay Formigós aptalın teki.

Bayan Mínguez cinsel organındaki tüyleri boyuyor.

Liste sayfalarca uzayıp gidiyordu. Bu notların gizli bir şifre içeriyor olma olasılığına karşı ajandayı alıp pantolonumun arka cebine koydum ve aramaya devam ettim. Diğerlerinden biraz daha büyük olan bir odada mobilya yoktu. Kahverengi halının üzerinde dağınık halde lacivert yoga minderleri vardı. Bu malzemelere ve sandal ağacı parfümü ve ter kokusuna bakılırsa

burada yoga dersleri yapılıyor olmalıydı. Başka bir odaya da değişik ıvır zıvır doldurulmuştu: bir fotokopi makinesi, kırık bir sandalye, rulo rulo tuvalet kâğıdı, plastik bardaklar, bir kahve makinesi, paslanmış bir kondisyon bisikleti ve dışarı çıkınca yemek üzere yine cebime attığım bir dondurma külahı ile glütensiz dört tane bisküvi.

Swami'nin odasını bilerek en sona bırakmıştım. Odanın kapısı anahtarla kilitlenmemişti, ilk bakışta geçen geldiğim zamankinden pek farklı görünmüyordu. Sandalyelere takılmamaya çalışarak masanın arkasına geçip ışığı açtım. Lambanın yanındaki fil kafalı kadın ya da erkek resmi masanın üzerindeki tek objeydi. Swami'nin sandalyesine oturdum, ayaklarımı kabarık bir pufun üzerine uzattım ve ilk çekmeceyi açtım. İçerisinde faturalar ve birbirine benzer nitelikte kâğıtlar vardı. Bulduğum bir çek sayesinde ağustosun başında hesaplarında kaç para olduğunu gördüm: 2645,26 avro. Önemli bir rakam değildi ve muhtemelen şirketin sabit giderlerine aitti. Banka evrakları ve elektrik, su faturaları da Pashmarote Pancha Ltd. Şirketi adınaydı.

İkinci çekmecede de Lavinia Torrada'nın farklı zaman ve mekânlarda çekilmiş fotoğrafları dışında sürpriz bir şey bulmadım. Bu fotoğraflardan plajda çekilmiş olan birinde Lavinia dikkat çekmeyen bir bikini giymişti, diğer fotoğraflar öyle dikkat çekecek nitelikte değillerdi. Bikinili fotoğrafı, cebimde bisküvilerin yanına koydum. Ama hemen ardından pişman olup çıkardım ve aldığım yere geri bıraktım. Bu aramanın işe yarar bir sonuç getirmeyeceği belliydi. Ama ne olursa olsun metodik bir şekilde devam etmeye karar verdim. İşime gömülmüş bir haldeyken hafif bir ses nedeniyle başımı kaldırıp da ofisin kapısında beklenmedik bir şekilde bir insan siluetini gördüğümde az daha sandalyeden yere düşecektim. Korkum geçip de onun

Peynircik olduğunu fark edince küplere bindim ve alçak sesle onu azarladım.

"Sana beni aşağıda beklemeni söylememiş miydim? Buraya girmek yalnızca tehlikeli değil, aynı zamanda yasadışı. Haneye tecavüz. Altı aylığına bir ıslah evine gönderilirsin."

"Özür dilerim," dedi Peynircik. "Ama geç kalınca size bir şey oldu sandım ve bakmaya geldim..."

Bu dayanışma ve cesaret karşısında öfkem dağılmıştı. Ancak bu ne bizim durumumuzu ne de işlediğimiz suçun vahametini değiştiriyordu. Çekmeceyi kapatıp şöyle dedim:

"Haydi gidelim. Şansımızı zorlamaya gerek yok. Burada da ilgi çekici bir şey yok zaten."

"Masanın altında olan şeye rağmen mi?" diye sordu Peynircik. Onun söylediği yere baktım ve cenin pozisyonunda hareketsiz duran bir vücut gördüm. Çekmecelere dalmış bir haldeyken ayaklarımı kabarık bir pufun değil de kabarık bir cesedin üzerine koyduğumu fark etmemiştim.

"Bu bir ceset. Değil mi?" diye sordu Peynircik sesi hafifçe titreyerek.

"Masanın altında ve bu pozisyondayken teşhis koymak kolay değil," dedim. Sandalyeyi ve pufu bırakıp masanın diğer tarafına geçtim. "Şimdilik onu buradan çıkaracağız. Üç dediğimde ben bir ayakkabısından çekeceğim, sen de diğerinden."

Bu ürkütücü görevden hiç de hoşlanmışa benzemeyen Peynircik hızla ve soğukkanlı bir şekilde ilerledi. Güçlerimizi birleştirerek onu kapatıldığı yerden çıkarmayı başardık ve yere yüzüstü koyduk. Bu hiç de kolay olmadı çünkü gariban bayağı ağırdı ve masanın ayakları ile etajerin arasına öyle bir sıkışmıştı ki çekince ayakkabıları ve hemen ardından da ayak bileklerinden yakalayınca bu defa da çorapları elimizde kaldı. Lambanın

ışığı Swami'nin yumuşak hatlarını aydınlattı. Ne soğuktu ne de ölüm katılığından etkilenmişe benziyordu ama teni sağlıksız bir mum rengindeydi, nefes almıyordu ve başka hiçbir şekilde hayat belirtisi göstermiyordu.

"Suni teneffüs yapmalıyız," diye önerdi Peynircik. "Bir keresinde okula bir zabıta geldi ve otoyolda ilk yardım dersi için kızların hepsine yaptı. Deneyeyim mi?"

Bu uygulamanın hiç kimseye zararı olmazdı, o nedenle kabul ettim. Peynircik cesedin yanına yere çöktü, yüzünü Swami'nin yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarını onunkilere sürmeden önce bağırdı:

"Ağzının içerisinde bir şey var!"

Yanına çöktüm ve burnundan ve çenesinden çekerek ölünün çenesini ayırmaya çalıştım. Peynircik yavaş yavaş çekerek normal büyüklükteki kâğıttan bir top çıkardı. Kâğıdı açınca *La Vanguardia* gazetesinin El Corte Inglés'in yaz indirimleriyle ilgili bütün bir sayfayı kaplayan bir reklamı olduğu ortaya çıktı. Boğulma nedeninin bu olduğu görülüyordu ama şiddet belirtisi olmadığı için buna sebep olanın kurbanın kendisinin olması gerekiyordu. Peynircik sanki benim düşüncelerimi okurmuşçasına şöyle dedi:

"Belki de bu bir intihardır. Bir keresinde okulda bir öğretmen eğitim modelini protesto etmek için kendisini yaktı. Okul müdürü bundan faydalanıp bize Katalunya'ya karşı Vietnam savaşından bahsetti."

"Başka bir açıklama göremiyorum ama El Corte Inglés'in bir reklamıyla intihar etmek garip. Belki de sapıkça bir ritüel uyguluyordu."

Peynircik, Swami'yi incelemeye devam ederken benim tahminlerimi yarıda kesti.

"Bana kalırsa yeniden nefes almaya başladı," dedi. Gerçekten de tıkanan şeyi çıkarınca Swami'nin boğazından acılı bir gürültü çıktı. "Ambulans çağırmamız gerek."

"Olmaz. Ambulanstakiler polise haber verirler. Bu bizim işimize gelmez. Eğer ambulansı arayıp onlar gelmeden gidersek neler olup bittiğini bilemeyiz. Ama tabii ki adamın kendisine gelmesi için de sonsuza kadar bekleyemeyiz. Belki de komadadır. Ayrıca ikimiz beraber taşımak istesek çok ağır. Ne yapalım bilemiyorum."

Ben düşünürken Mahnelik mucize eseri elinde bir pizza kutusuyla ortaya çıktı. Geciktiğimiz için o da endişelenmişti ve her şey yolunda mı diyerek yukarıya çıkmıştı. Bu jesti için teşekkür ettim, o da omuz silkti ve şöyle dedi:

"Size ne olduğu umurumda bile değil ama kız çok hoş. Üstelik bir pizza kutusuyla herhangi bir ihtimale karşı bahanem var. Eğer beni enselerlerse pizza getirdiğimi söylerim. Bu ceset de nereden çıktı?"

"Senin tanıdığın biri değil. Konuşmayı bırak da bize yardım et!" dedim sertçe.

Üçümüz beraber Swami'yi yüklendik. Mahnelik sinirliydi çünkü pizza kutusunu bir süreliğine de olsa bırakmak zorunda kalmıştı ve şu anda kendisini korunmasız hissediyordu. Yoga merkezinden ayrılmadan önce kapıyı açtım, dışarıyı ve karanlığı gözden geçirdim, herhangi bir tehlike yoktu. Merdiven sahanlığına çıktık. Hava akımı kapıyı arkamızdan kapattı. Kapıyı tekrar açmak, ışıkları söndürmek, pizza kutusunu almak, genel anlamda orada bulunduğumuza dair izleri silmek uzun ve riskli bir işti. Ayrıca da imkânsızdı çünkü birdenbire birisi merdivenlerin ışığını açtı. Hareketsiz, nefesimizi tutarak öylece kaldık. Bizim varlığımızdan habersiz uzun sakallı ve uzun saçlı iriyarı bir erkeğin gitgide gölgesi yorgun adımlarla ve hızlı hızlı nefes

alarak elinde korkunç bir silahla, belki de ölümcül bir aletle ya da yalnızca bir şemsiyeyle merdivenlerden çıkıyordu.

"Kahretsin!" dedim dişlerimin arasından. "Bu bir Swami kampı. Acele edin, haydi üst kata!"

Yükümüzün elverdiği kadar hızla çıktık merdivenlerden. Üçüncü katın merdiven sahanlığında nefes nefese kalıp durduk. Oradan yoga merkezinin kapısının açılıp kapandığını duyduk. Bir saniye bile kaybetmeden aceleyle merdivenlerden aşağıya indik. Yoga merkezinin kapısının önünden geçtik ve hiç durmadan kaçmaya devam ettik. Birinci kata geldiğimizde yoga merkezinin kapısı tekrar açıldı ve bir ses avaz avaz bağırmaya başladı:

"Durun! Hırsızlar! Adam kaçırıyorlar!"

Ne kadar koşarsak koşalım dört kişinin hareketlerini koordine ederek koşmak, özellikle de bunlardan birisi canlı değilse ve diğer üç kişi tarafından havada taşınıyorsa ne kolay ne de başarılı oluyordu: bir bakmışsın birinin ayağı takılıyor, bir bakmışsın Swami'nin kafası merdiven tırabzanlarında, bir bakmışsın daracık merdiven aralığında dönüş yapmaya çalışırken sıkışıp kalmışız. Eğer Moski'nin akordeonunun bas bas bağıran notaları gecenin göreceli sakinliğini bölmemiş olsaydı gece kısa ve kötü bir şekilde bitebilirdi. *La Internacional*'in ilk ritimlerine benzemeye çalışan sesten ürken komşulardan bazıları üzerlerinde hepsi modaya, şıklığa ya da ahlaki kurallara uymayan gece kıyafetleriyle evlerinin kapılarına çıktılar. Bizi takip eden kişi bu karmaşa içinde şüphesiz insanlar tarafından görülmek korkusuyla yavaşlayıp geri çekildi, böylece biz de apartman kapısında akordeon çalmaya devam eden Moski'yle buluştuk ve daha sonra dördümüz ödülümüzü kollarımızda taşıyarak sokağa çıktık.

Ancak yağmur yağıyordu.

Bu koşullar altında gelişiminin doruğunda bir insanı taşımak iki kat zordu. Yalnızca Mahnelik, Peynircik ve ben üstlenmiştik bu işi çünkü Moski hem akordeonunu taşımak hem de onu yağmurdan korumak zorundaydı. Eğer Swami'nin bilinci yerine gelmiş olsaydı bizi bu yükten kurtarmış olurdu ama daha önceki mücadelelerimizde ayakkabılarını kaybettiği için koca bir selin aktığı yola ayaklarını sokması da pek mantıklı olmazdı. Bu şekilde onu taşıyarak yolumuza devam ettik. Gecenin bir yarısında sağanak yağışın altında ve bir akordeoncunun eşliğinde üç kişinin canlı olamayan dördüncü bir kişiyi taşıması, polisin dikkatini çekebilir ya da herhangi bir vatandaş onlara bu durumu bildirebilirdi. Zaman zaman gücümüz tükeniyordu. Neyse ki bu kadar aksiliğin arasında tek şahit, kafasını yağmurdan bir kartonla koruyarak sokakta karşıdan karşıya geçip direkt bize doğru gelen ve haklı haksız fark etmez, kendi sınırı olarak kabul ettiği bir yerde bizi tek başına bıraktığı için vicdan azabı duyduğunu nefes nefese ifade eden şekilsiz bir figürdü. Fiziksel olarak Juli bize pek yardım edemezdi ama bize çok akıllıca ve değerli bir bilgi sundu.

"Taşıdığınız cesedin Peugeot 206'sının şu köşede park edilmiş olduğunu gördüm az önce. Bize ödünç vermekte sakınca göreceğini sanmam. Ben kapıları açmaktan ya da düz kontaktan işinden anlamam ama anahtarlar muhtemelen merhumun ceplerinden birindedir."

Juli'nin tahmini doğru çıktı ve bir dakikadan daha az bir sürede altımız da aracın içerisindeydik. Sıkış sıkıştık ama kötü hava koşullarından korunmuştuk.

Kendimize geldiğimizde aramızda araba kullanmayı bilen olup olmadığını sordum. Mahnelik biraz bildiğini söyledi ama bize şoförlük yapmayı reddetti: motosikletini alması ve saat birden önce pizzacıya teslim etmesi gerekiyordu. Çünkü motosik-

leti yalnızca pizzacının açık olduğu saatlerde kullanmasına izin veriliyordu ve bu motosikletin güvenliğinden ve iyi kullanılmasından sorumluydu. Gitme sebebini makul görünce vedalaşıp, çok eğitici bir gece olduğunu söyleyip eğer işine son verilmezse restorana yeniden leziz pizzalarla, kovulursa da pizzalar olmadan geleceğine söz verdi. Arabadan indi ve motosikletin olduğu yere gitti, motora atladı, motoru çalıştırdı ve gidip bir ağaca çarptı. Zaman kaybedemezdik o nedenle onu da motosikletini de o halde bırakıp gittik.

Sanırım belirtmeme gerek yok; Juli de Moski de ben de hayatımızda elimizi direksiyona sürmemiştik. Dolayısıyla ehliyet alacak yaşta olmasa da Yakışıklı Rómulo'dan ders almış olan Peynircik'i araba kullanmak için görevlendirdik. Ancak ya dersler yeterli olmamıştı ya da o iyi bir öğrenci değildi çünkü motor birçok kez stop etti ve arabayı park edilen yerden farları parçalamadan, aracın ön ve arka tamponlarını yamultmadan çıkamadık. Bize olanları saymıyorum bile. Ama azmimiz meyvesini verdi ve sonunda şansımıza çöl gibi boş olan şehirde büyük bir hızla ve S harfleri çizerek gitmeye başladık. Juli, Moski ve ben direksiyon kırmalardan, frene basmalardan ve hızlanmalardan kendimizi ellerimizle ve ayaklarımızla korumaya çalışıyorduk. Yine de bu bizi zaman zaman kafamıza darbe almaktan kurtarmıyordu. Ama zavallı Swami zaten kendisine ait olmayan gücü de kaybedince o kadar çok yere çarptı ve o kadar çok darbe aldı ki eğer bilinci yerine gelmiş olsaydı tüm bunların sonucunda kesinlikle tekrar bilincini kaybederdi.

Her şeye rağmen sağ salim kuaför salonunun kapısına ulaştık. Moski akıllıca bir kararla Swami'yi en iyi bakılacağı yer diye benim evime götürmeyi önermişti ama ben bir yandan cesedi yine merdivenlerden çıkarmak zorunda kalmamak ve diğer yandan da insanların kuaför salonunun varlığını ve adresini

öğrenmelerinin benim için sakıncası olmadığı, hatta tam tersi dükkânın reklamı olacağı için itiraz ettim. Evimle ilgili meselelerde her zaman ünlülerin yaptığı gibi özel hayatımı yalnızca anonim insanların paylaşabileceği mahremiyetimi muhafaza etmeyi tercih ettim.

Kuaför salonunun pis zeminine koyduğumuz bu vücuttan dışarıya çıkan Swami'nin ruhu hâlâ orada dolaşıyordu. Peynircik'i evine dönmesi için ikna etmek zor oldu. Maceranın sonunu ve Swami kendisine geldiğinde anlatacaklarını kaçırmak istemiyordu ve annesini gece yarısı uzun süre dışarıda kaldığı için endişelendirmek de onu pek etkiliyor gibi görünmüyordu. Neyse ki gece yarısı sokaklarda dolaşmasının şüphe çekmesi ona daha romantik geldi ve gitmeyi kabul etti ama önce Peugeot 206'nın anahtarlarını ihtiyati bir önlem olarak teslim etti. Bu arada yağmur azalmıştı, otobüs durağına kadar ona eşlik edip sonra da gece otobüsünün gelmesini bekledikten sonra Moski yüksek düzeyde zehir içerdiği büyük harflerle yazılı olan güçlü bir canlandırıcı saç spreyini Swami'nin suratına sıkmak üzereyken yanlarına döndüm ve buna engel oldum. Ovmalar ve musluk suyuyla yapılan spreyler beklenen etkiyi gösterdi ve kilisenin çanları saat ikiyi ilan ederken Swami gözlerini açtı. Bu gibi durumlarda olduğu gibi hırlamalı sesler çıkarıp nerede olduğunu sordu. Cevap almadan önce çevresinde bulunan mobilyalardan ve malzemelerden bir bayan kuaföründe olduğunu fark etti. Hayatını ezoterik gizemleri medite etmeye harcamış birinde, öldüğünü ve öteki dünyanın eşiğinden geçtiğini zannedip öbür dünyaya ait olduğunu sandığı bu görüntü hayal kırıklığı yaratmış olmalıydı. Onu fiziki durumu hakkında aydınlattıktan ve herhangi bir tehlikeye karşı en azından o anda güvende olduğunu garanti ettikten sonra kendisini nerede ve hangi koşullarda bulduğumuzu açıkladık ve olanları bize anlatmasını

istedik. Ben onunla konuşurken Swami bir bana, bir de Moski'ye baktı, benim sözlerim ona güven vermiyordu. Sonunda gözlerini bana dikti, o saatte dükkânda olduğumuzu belli etmemek için ışıkları açmamayı uygun bulmuştuk. Bu nedenle yüzümü sokaktan gelen ışıkta dikkatle inceledi ve bağırmaya başladı:

"Yüzünüz bana yabancı gelmiyor. Siz birkaç gün önce yoga merkezine gelen komisersiniz. Dün de Lavinia'ya bir kuaföre giderken eşlik ettim. Bana saçlarını kestirip fön çektireceğini söylemişti. Bayağı bir bekledim ama o içeriye girdiği şekilde çıktı. Haa! Sanırım parçalar yerine oturuyor. Bana doğruyu söyleyin. Bir komplonun içerisinde miyim? Yoksa iki komplonun mu? Beni kandırmayın, gerçeği öğrenmeye psikolojik olarak hazırım."

Onun şüphelerini doğruladım ama bu komplolar içerisinde bizimkinin iyi bir komplo olduğunu garanti ettim. Biz Lavinia'nın arkadaşlarıydık ve bu nedenle de arkadaşının arkadaşı sayılırdık ve Lavinia'nın arkadaşları içerisinde de Swami önde geliyordu. Bu iltifat onun güvenini artırdı, hemen onun ardından da neler olduğunu anlatmaya başladı.

Birkaç gündür Swami yoga merkezinde garip şeyler fark ediyordu: bazı eşyaların yerlerinde değişmeler, değersiz ve ucuz gereçlerin düşmesi ya da kaybolması, kısacası onun gibi aklı daha farklı yerlerde olan biri için aşağılayarak söylediği gibi değersiz şeyler. Tüm bu olanlarla aklının bir köşesi bu sıradan detaylara karşı hazırda bekliyordu çünkü ihmal, şirket için kötü olaylara neden olabilirdi. Bu tür gariplikler, yoga ve meditasyon derslerine katılmak için birçok insanın girip çıktığı, yılın başka dönemlerinde dikkat çekmeyebilirdi. Ama ağustos ayında ders yoktu ve özel seanslar çok azdı, hatta son haftalarda benim zamansız ziyaretim hariç yoga merkezine adımını atanlar yalnızca bu tatil günlerini hesapları güncellemek ve gelecek sezon için meditasyon ve yoga programı hazırlamakla değerlendiren

sekreter ile Swami'nin kendisiydi. Bu nedenle de Swami bu garip şeylerin dikkatini çektiğini söyledi. Kendisinin garip olarak nitelendirdiği şeylere belirli bir örnek vermesinde ısrar edince tuvalet kâğıtlarının normalden fazla kullanılmasından bahsetti. Gerçekten de yazın bağırsak bozulmaları çok garip karşılanmaz diye kabul etti ama ne kendisi ne de bu konuda sorguya çektiği sekreteri son zamanlarda bu tür bir rahatsızlığa yakalanmıştı. Buna benzer başka bir olay da yoga merkezinin müşterilerinin içmesi için bulundurduğu şişe suların azalmasıydı. Swami bu giderlerle ilgili olarak çok dikkatli hesap tutuyordu, bu nedenle kendisinin ve sekreterinin olmadığı zamanlarda birisinin yoga merkezini kullandığı gerçeğini anlamakta gecikmedi.

"Anormallikleri hissetmeye başladığınız günü söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

"Kesin olarak bilmiyorum. Ama size anlattığım gibi kademeli olarak önemsiz detayları fark ediyordum. Ama ben vakanın, tabii ki eğer buna vaka diyebilirsek, sekiz gün öncesine uzandığını söyleyebilirim."

"Ağustosun on sekizine, doğru mu?"

"Aşağı yukarı. Hatırladığım kadarıyla on beşinden sonra. Bunun önemi var mı?"

"Evet. Yakışıklı Rómulo'yu tanıyor musunuz?"

"Tabii ki. Lavinia'nın kocası. Kendisini bizzat hiç görmedim çünkü Lavinia bizim çok samimi, leke sürülmemiş ve yıllardır bizi birbirimize bağlayan dostluğumuzun bilinmemesini tercih ediyor. Bu da normal, zira sanatoryuma hapsedilmiş toplumun ayak takımıyla beraber vakit geçirmiş bir suçlunun, o kadar zarif bir kadın ile benim gibi, böbürlenmek istemem ama çekici bir fiziğe, büyümekte olan bir ticarethaneye ve bir de böyle bir arabaya sahip olan bir erkek arasında fiziksel bir ilişki olmadığına inanması zor olurdu. Ama neden bunu soruyorsunuz?"

"15 Ağustos'a doğru, Yakışıklı Rómulo ve ona eşlik eden gizemli bir kadın Costa Brava'da bir otelde Alí Aarón Pilila ile görüştü. Bu isim size tanıdık geliyor mu?"

"Hayır."

"Öyleyse şu andan itibaren size tanıdık gelecek. Alí Aarón Pilila tehlikeli bir terörist ve sizin anlattıklarınıza, bizim gördüklerimize ve duyduklarımıza göre Barselona'da bir saldırı hazırladığı, yoga merkezini sığınak olarak ve sizin kimliğinizi de saklanmak için kullandığını düşünebiliriz."

Bu iç sıkıcı cümleleri duyunca Swami başparmağı ile işaret parmağının uçlarını bir araya getirip derin bir nefes aldı, gözlerini göz bebekleri görünmeyecek şekilde yukarıya kaldırdı ve mırıldandı:

"Lanet olsun!" Ve bunu söyledikten sonra göz bebekleri yerine döndü, sonra da ekledi: "Endişelenmeyin. Aldığım haberden sonra sakinleşmeye çalışıyordum. Eğer becerebilseydim kendimi havaya kaldırırdım, hem bu sıkıntıdan kurtulmak için hem de sandalye ıslak olduğu için, ayrıca külotumda hoş olmayan bir şeyler hissediyorum. Ama henüz yeterli saflık düzeyine erişemedim. Fakat tabii ki eğer bu düzeye erişseydim zaten külota da ihtiyacım olmazdı. Neden bahsediyorduk?"

"Yoga merkezinde sizin fark ettiğiniz küçük anormalliklerden. Anlatmaya devam edin."

Bahsedilen bu garipliklerden dolayı uyanık ve bunların getirdiği masraflardan dolayı da alarma geçmiş olan Swami tüm bunların nedenini ve bunlara sebep olan kişiyi bizzat bulmaya karar vermişti. Bundan da ne sekreterine ne de başka birine haber vermişti. Bu nedenle olayların gerçekleştiği gece saat on gibiyken yoga merkezine geri dönmüş ve orayı boş ve düzenli bir halde bulmuştu. Biraz daha dikkatle inceleyince odasındaki masanın üzerinde açık halde bir gazete görmüştü. Keşfettiği

şey şüphelerini iyice kuvvetlendirmişti çünkü dünya işleriyle ilgilenmediği için spor gazeteleri dışında gazete okumazdı ki onu da lig olduğu zamanlarda okurdu ancak. Gazetenin açık olan sayfasında Angela Merkel adında Alman bir kadının resminin olduğunu fark etmesi Swami'nin şüphelerini endişeye dönüştürmüştü. Bu gazete metni eğer kırmızı kalın harflerle üzerine MURDER* ya da Almancada MORDEN yazıyor olmasaydı Swami'nin dikkatini çekmeyecekti. Bu grafik sanatının da inkâr edilemez şekilde olaya karışması Swami'nin tüylerini diken diken etmişti. Birisinin Alman bir turisti şiddet içeren bir şekilde öldürmeyi planladığını düşünmüş ve hemen ardından elindeki gazete ile polisi aramak üzere resepsiyona yönelmişti. Telefonun ahizesini kaldırdığı anda giriş kapısının kilidindeki bir gürültü onu durdurmuştu. Birisi kilidi zorlayarak içeriye giriyordu. Telefonu kapatmış, ışıkları kapatıp parmak uçlarında odasına gitmiş ve masanın altına saklanmıştı. Katilin planlarını bildiğini gösteren gazete ile yakalanırsa kendisini korkunç ve engel olunmaz bir sonun beklediğini düşünerek titriyordu. Daha iyi bir fikir aklına gelmediğinden delili yok etmek için tek çare olarak *La Vanguardia*'yı yemeye başlamıştı. Bir süre sonra yemek borusunda öyle büyük bir top oluşmuştu ki oksijensiz kalıp bilincini kaybetmişti. Tüm bunların ardından da etrafı tanımadığı insanlarla çevrili olarak ve her yeri yara bere içerisinde bir kuaför salonunda kendine gelmişti.

Konuşmasını bitirince kendisine onun için karanlık olan noktaları açıkladım. Polisi arayacağı sırada kapıda duyduğu tıkırtıların katilden değil, bizden geldiğini, her ne kadar tam tersi gibi görünse de içeri girerek aslında onu gerçek katilin eline düşmekten kurtardığımızı çünkü biz onu masanın altında bulduktan birkaç dakika sonra katilin oraya geldiğini ve

* (İng.) Cinayet. (yay. n.)

morlukların nedeninin de biraz haşin bir araba yolculuğundan kaynaklandığını açıkladım.

"Sonunda," dedim, "her şey istediğimiz gibi sonuçlandı. Siz güvenli bir yerdesiniz ve şimdi bizim teröristin planlarının ne olduğunu biliyoruz: Angela Merkel'i öldürmek ki kendisi basit bir turist değil, Almanya'nın şansölyesi. Eğer bu cinayet Barselona'da gerçekleşirse şeytani plan, Avrupa ekonomisinde bir kaosu başlatır ve bu arada da bizim şehrimize ve bu şehrin belediyesine de leke sürer."

"Duyduklarıma inanamıyorum," dedi Swami. "Ya ben de sizin tarif ettiğiniz olaylar zincirinde tesadüfi bir halka olsaydım? Benim anlamadığım, burada konuşacağımıza neden polisi aramıyoruz? Ben tam arayacakken siz engel oldunuz, ruhani varlığım da az kalsın sona erecekti."

"Yapma şimdi yoldaş Swami," dedi Moski. "Eğer o kadar ruhani olsaydın korkudan ağzına koca gazeteyi tıkmazdın."

"Polise gelince," diye ekledim ben de, "onlara haber vermek hiçbir işe yaramaz. İkinci sınıf bir Swami'nin, iflasın eşiğindeki bir kuaför ve bir avuç sokak sanatçısının ispatlanmamış şüphelerine kim inanır ki?"

Komiser Yardımcısı Arrozales ile temasa geçme olasılığından bahsetmedim, belki de bizim maceralarımız onu ilgilendirebilirdi. Ama bunu yapmamaya karar verdim, en azından şimdilik çünkü Yakışıklı Rómulo'nun bu suikast girişimine karışmış olduğuna emindim ve bu durumda benim bir arkadaş olarak görevim onu kendi sorumsuzluğunun aşağıya atmakla tehdit ettiği uçurumun kenarından kurtarmaktı.

"Bu doğru," diye fikir birliğine vardı Swami, Moski ve Juli. "Ama elimiz kolumuz bağlı bekleyemeyiz."

"Beklemeyeceğiz zaten," dedim. "Ben bir çözüm bulacağım."

12

HAZIRLIKLAR

Siyah yağmur bulutları pek çok noktada dağılmış ve açılan bu deliklerden yıldızların, kuyruklu yıldızların, galaksilerin, kara deliklerin ve diğer ilginç fenomenlerin görünmesine fırsat vermişti. Sokaktan ne araç ne de yaya geçiyordu, pencerelerden her zaman çıkan radyoların, televizyonların ve aile kavgalarının kulakları sağır eden sesleri duyulmuyordu, ticarethaneler kapalıydı, vitrinlerinin ve tabelalarının ışıkları sönüktü. Huzurlu bir Barselona gecesinin karanlığı ve sessizliği içerisinde yalnızca Çin pazarının neonlarının ışıkları yanıp sönüyor ve çatırdıyordu. Kuaför salonunun kapısına yaslanıp olayı düşünmeye, çok kullanılan bir terim olarak problemlere odaklanmaya ve bu problemleri çözmek için güvenli bir plan yapmaya başladım. Ama Swami benim düşüncelerimi kestiğinde daha bu işe yeni başlamıştım. Ben fark etmemiştim ama Swami üzerine bir önlük geçirmiş, ayaklarının her birine de birer havlu sarmış bir halde bir süredir duruyordu ve şimdi de onun varlığına eşlik etmemi istiyordu.

"Rahatsız ediyor muyum?" dedi alçak sesle, sanki sesinin düzeyi neden olduğu rahatsızlığın boyutunu etkilermişçesine, olumsuz yanıt vermediğimi ama kızmış bir yüz ifadesi de takınmadığımı görünce ekledi: "Siz de mi uyuyamıyorsunuz?"

"Uyuyabilirim," diye karşılık verdim, "ama uyumamalıyım."

"Benim de tam tersi," diye yanıt verdi Swami. "Ayrıca yalnız kalmaktan korkuyorum. Bu nedenle dışarı çıktım."

Yalnızlıkla ilgili söylediklerinde haklıydı: Juli ve Moski yaklaşık bir saat önce gitmişlerdi. Yanımızda başka kimse olmadan Swami ve ben, kuaför salonunun en çamursuz yerlerine uzanmış ve birbirimize iyi geceler ve renkli rüyalar dilemiştik. Daha önce anlattığım endişelerim ve sorumluluklarım olmasaydı ben büyük bir zevkle uyurdum. Birkaç dakika geçtikten sonra misafirimin uyuduğunu düşünerek yerimden kalkmış ve parmak uçlarıma basarak dışarıdaki manzaraya bakmaya başlamıştım. Şimdi de bana eşlik eden biri vardı.

"Benim korkak olduğumu sanmayın," diye devam etti Swami. "Aslında genellikle sakin ve cesur biriyimdir. Ama bu kadar büyük korkulara hazırlıklı değilim. Sinirlerim harap durumda. Sinirlerimi yatıştırmak için bedensel rahatlatma egzersizleri yapayım dedim, az daha altıma sıçıyordum, uyku dersen sıfır. Şiddet, tehlike, gizem, heyecan diz boyu. Ben şimdi bunları aranıyor muyum ya da hak mı ediyorum? Hayır efendim. Ben hayatımı başkalarının hayatına huzur getirmeye adadım. Tabii ki para karşılığında. Hayatta her şeyi karşılık beklemeden yapamayız. Bir çamaşır makinesi fabrikasında çalışmaya başladım çok genç yaşımda. Ta ki fabrika seksenli yıllardaki krizde kapanana kadar. Kriz sizi nerede yakaladı, bilemiyorum. Beni sokağın ortasında bıraktı. Yaşım nedeniyle beni başka hiçbir yerde işe almayacakları için kendi işimi yapmaya karar verdim. Hızlandırılmış bir ayurveda* kursuna gittim. Altı çakrayı ya da sınırsız enerji merkezlerini öğrendim, sonra da bununla ve daha da sınırsız olan yüzsüzlüğümle yoga merkezini açtım. Şarlatan değilim,

* Hindistan'ın Vedik kültürüne dayanan çok eski bir sağlık sistemi. (yay. n.)

sağduyu kurallarıyla ilgili tavsiyelerde bulunuyorum. Bilirsiniz işte; her şeyin iyi tarafını görmeye çalış, önüne geçemeyeceğin şeyler karşısında sabırlı ol ve özellikle de nefes almayı unutma. Kimseye bir zararı olmayan basit şeyler. Bir yararı da olmuyor ama inanan ve uygulayan kişilere yardımcı oluyor ve bu da eğer bunu ahlaki bir otorite söylüyorsa gerçekleşiyor. Bu nedenle Swami oldum. Başlangıç olarak adımı değiştirdim. Gerçek ismim Lilo Moña. Adımı Pashmarote Pancha olarak değiştirdim çünkü kulağa daha hoş geliyor. Bu ismi hiçbir kitaba bakmadan kendim uydurdum. Hindistan'da o kadar çok insan var ki mutlaka birisinin adı da budur diye düşünüyorum. Nedendir bilinmez ama öyle ya da böyle işim şu ana kadar iyi gitti. İnanın ya da inanmayın birçok insana mutluluk verdim, özellikle de birçok kadına. Kadınlar daha hassaslar ve benim metotlarımdan daha çok faydalanabiliyorlar. Erkekler daha beceriksizler; para ve futbol onların hipotalamuslarını bloke etmiş durumda ve hayati sıvılar onların vücutlarında akmıyor. Oysaki kadınlar cep telefonlarını kapattıktan sonra beyinlerindeki gücü serbest bırakınca bir bakmışsın duyu dışı algılamaya ulaşmışlar bile. Yüzünüzün ifadesinden şüpheci bir tür tavır seziyorum. Bu beni ne şaşırtıyor ne de kızdırıyor çünkü birçok insan ruhi jimnastiğin yararlarından şüphe duyuyor ama yanılıyorlar. İnsanoğlunun kılavuza ihtiyacı var ve onlara kılavuzluk yapmak da hiç kolay değil. Çünkü doğrusunu söylemek gerekirse aslında hiçbir yere gitmiyorlar. Felsefe ve din çok iyi, tamam da onlar zenginler için ve eğer biri zenginse neden felsefeye ya da dine ihtiyaç duysun? Hâlbuki fakirlerin metafizik için zamanları yok, din desen çoktan şansını kaybetti. Ama şimdi de birinin varlığımıza dair temel soruları yanıtlaması gerekli. Size söylediklerimi iyice düşünün ve şu soruma yanıt verin. Sizce hâlâ aptal birine benziyor muyum?"

"Evet," dedim.

İç çekti, sanki benim inadımla mücadele etmek için evrenden yardım istercesine yukarı baktı, ardından da bana bakmadan ve üzgün ses tonunu değiştirmeden ekledi:

"Belki de öyleyimdir. Ama ben kendimi o kadar katı yargılamıyorum. Kişisel olarak hatalarım olmuştur, bunu inkâr etmiyorum... Bakın, sizi tanımıyorum ve hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum. Ama tesadüfler bizi beraber uyumaya zorladı. Size bir itirafta bulunacağım. Tütsülerle ve o lotus pozisyonlarıyla her ne kadar efemine bir halim de olsa ben kadınlardan hoşlanıyorum. Mitolojiyi değiştirmeme izin verirseniz onlar benim zayıf noktam. Bir önceki hayatımda evliydim. Daha önceki bir reenkarnasyondan değil, buzdolabı fabrikasındaki hayatımdan bahsediyorum. Ben oldukça mutluydum ve karımın da mutlu olduğunu zannediyordum. Ama günün birinde beni terk etti. Nedenini sorduğumda beni soğuk biri olmakla suçladı. Bütün günümü buzdolapları arasında geçirdiğim için bunun bir şaka olduğunu sandım ama o, bavullarımı hazırlamıştı bile. Üstelik de beni hiç düşünmeden sokağa attı. Sonradan öğrendiğime göre uzun zamandır başka bir kadınla ilişkisi varmış. O yıllarda işte. Hatırlıyor musunuz? İlk başta dondum kaldım. Daha sonra geçti ve Swami olduktan sonra öğrencilerimle birçok geçici macera yaşadım. Ta ki Lavinia Torrada'yı tanıyana kadar. Onun bundan haberi bile yok ama ben ona vurgunum... Lütfen bunu ona söylemeyin. Bunu açıklamak ikimize de zarar verir ama kimseye menfaat getirmez. Lavinia çok çekti ve yanında bir yoldaşa, teselliye, anlayışa ihtiyacı var. Ben de karşılığında onun yanında olarak kendisine her üç şeyi birden sağlıyorum. Çok şey istediğim söylenemez."

"Siz daha iyi bilirsiniz," dedim. Bu âşık adamı daha fazla dinlemeyi canım istemiyordu, üstelik eğer kendi meselelerim konusunda konsantre olamıyorsam gecenin kalan saatlerinde

gidip gücümü toplamak için dinlensem daha iyi olacaktı. Angela Merkel önümüzdeki günlerde Barselona'ya geliyordu.

Ertesi gün *La Vanguardia*'ya telefon ettim. Başlangıçta bana bir abonelik kakalamaya çalıştılar ama bir süre sonra yerel haberler bölümüne bağlamaya razı oldular. Orada bana çok kibar bir şekilde Angela Merkel'in yakın bir gelecekte Barselona'ya geleceğine dair bir bilgileri olmadığını söylediler. Bununla beraber, bir hafta sonra pazartesi günü Barselona'da uluslararası çapta ekonomistlerin ve iş adamlarının katılacağı bir toplantı yapılacağını, varlığı ile toplantıya önem kazandırmak amacıyla ve alınacak kararlarda etkili olmak, ayrıca dünya krizinin nasıl çözüleceği konusunda en iyi yöntemin ne olacağına dair bizim yetkililerimizden öğüt almak için Federal Cumhuriyet'in Şansölye'sinin çok kısa süreli bir ziyaret gerçekleştirmesinin de olanaksız olmadığını söylediler.

Yukarıda bahsedilen konuşma bir pazar günü yapıldığı için pazartesi günü, yani ertesi günü eğer Bayan Merkel Barselona'ya gelmeye karar verirse ve kendisine bir suikast gerçekleştirilecekse çok az zamanımız vardı. Tavuk Morgan'ı aramaya gittim ve ona bir önceki günün akşamından o ana kadar olan olayları anlattım, planlarda yapılan değişikliklerde onu ilgilendiren kısımları bildirdim: Artık Lavinia'nın evini gözetlemeye devam etmesine gerek yoktu. Bununla beraber, onun gibi tecrübeli birine başka bir stratejik noktada ihtiyacım vardı. Kısa bir süre sonra onu yeni üssüne götürmek üzere bir araç gelecekti. Juli'yi yoga merkezinin karşısındaki işine gönderdim ama sahte Swami'nin gece olan olay nedeniyle saklandığı yeri değiştirdiğinden emindim.

Kuaför salonuna döndüğümde Swami'yi horul horul uyurken buldum. Onu uyandırmak zorunda kaldım. Başlangıçta nerede olduğunu ve nasıl oraya geldiğini hatırlaması zor oldu ama kafası

çalışmaya başlayınca da huzurunun, güvenliğinin ve işinin bozulması nedeniyle ağlamaya başladı. Kederine çare olacak şeyi kendi kendisine bulması için onu yalnız bıraktım. Kendisini toplayınca kahvaltı yapmak için yiyecek bir şeyler olup olmadığını sordu. Onu köşedeki bara yolladım ve oraya giderken de saldırganın hâlâ orada olması durumuna karşı sekreterini arayıp pazartesi günü yoga merkezine gitmemesini söylemesini önerdim.

"Kahvaltıdan döndüğünüzde gelecekten konuşuruz. Geç kalmayın."

Swami'nin dönmesini beklerken kabinden Köpek Satılır restoranını aradım. Bay Armengol, And Dağları'nın sinema meraklısı Juan Nepomuceno'nun ortalarda görünmediğini söyledi. Eğer gelirse onu hemen kuaför salonuna yollamasını söyledim. Daha sonra Peynircik'i aradım, onu da konuyla ilgili kimse aramamıştı. Cep telefonunun meşgul olmaması ve elinin altında bulunmasının iyi olacağı konusunda çok ısrar ettim. Peynircik kayıtsızca yanıt verdi; olaylar hızla gelişiyor ama o tüm ergenler gibi kaprisli bir halde ilk baştaki ilgisini kaybetmişe benziyordu. Swami morali biraz daha düzelmiş bir şekilde döndüğünde arabasının anahtarlarını ona verip gidip kolayca tanıyabileceği Tavuk Morgan'ı almasını ve havaalanına götürmesini söyledim. Daha sonra geç kalmadan geri gelmeliydi. Swami çıktı, ben de planımın en hassas bölümünü yerine getirmeye gittim. Yağmurların sonucu olarak sıcaklık biraz azalmıştı, bu nedenle sürekli gidip gelmeler o kadar yorucu olmuyordu.

Kız kardeşimi ev işlerine gömülmüş bir şekilde buldum: o, akortsuz sesiyle eski bir şarkıyı mırıldanıp kirli bir bezle mobilyaları silerken çamaşır makinesi gürlüyor, güveç taşıyor, unutulan ütünün altındaki pantolonlar yanıyor ve radyodan bir talk show'da rutin bir şekilde ateşli suçlamalar yapan bir koronun sesi yayılıyordu. Diplomatik davranıp o cazip şovu kesmekten

kaçındım çünkü eğer hatlardaki fazla yükten dolayı bir kısa devre olmazsa kısa süre içerisinde bir olay olup bu kargaşaya son vereceğini biliyordum. Bu ikisi de aynı anda gerçekleşince gazı kapattım, dumanın ve kötü kokuların çıkması için camları açtım ve şöyle dedim:

"Cándida, sana çok avantajlı bir teklifte bulunmaya geldim."

Tahmin ettiğim şekilde Cándida daha kendisine önermeyi düşündüğüm şeyi dinlemeden kesinlikle reddetti. Bizim sesimizden telaşlanan enişte yatak odasından dışarıya çıktı. Geğirtisiyle sevimli yüzünde konaklayan sinek bulutunu kaçırıp büfenin üzerine yumruklar vurarak akşam yemeğinin nerede olduğunu sordu. Her iki taraftan da saldırıya uğrayan Cándida şaşkına dönmüştü.

"Şimdi sabah minik kuşum."

"Evimde emirleri ben veririm!" diye bağırdı Viriato ve bana dönerek açıkladı: "Şu ana kadar dünkü siestadan uyanmadığıma göre benim için gece ama bu işe yaramaz beni yetersiz beslenmeye mahkûm ediyor. Peki sen ne demeye geldin?"

"Günaydın Viriato," dedim. "Cándida'ya bir teklifte bulunmaya geldim ama o, bu konuda uzlaşma yanlısı görünmüyor."

"Uzlaşmaya varmıyor mu? Bak şimdi ben iki saniyede onun davranışlarını nasıl değiştiriyorum. Çünkü ben iyi olmaya çok iyiyimdir ama yoluma çıkana da geçmişler olsun!"

Yarım saat sonra planımda işbirliği etmek için resmî bir taahhütle oradan ayrıldım.

Kuaför salonunda Swami'yi görevinden dönmüş ve Büyükbaba Siau'yla hararetle sohbet ederken buldum. O, Konfüçyüs'ün öğretilerinden bahsederken her şeye burnunu sokan ihtiyar da onu haksız çıkarmaya çalışıyordu.

"Gerçeği görün saygıdeğer Swami. Ortega y Gasset nereden gelip de şu sarı züppeyi ortadan kaldırsın? Pazarların başarılarını anlayabilmek için *Kitlelerin Ayaklanması*'nı okumak gerekli."

Beni hiç dikkate almadıkları için konuşmalarını nezaketsizce böldüm ve Swami'ye havaalanında Tavuk Morgan'la neler yaptıklarını sordum. İyi olduğunu söyledi. Başlangıçta havalimanı polisi, Terminal 1'in orta yerinde yaşayan bir heykelin varlığına itiraz etmiş ama Tavuk Morgan, Kültür Bakanlığının bir iznini göstermişti. Bu izinde özel ve yeşil alanlar da dâhil olmak üzere Katalunya'nın herhangi bir yerinde, hareketsiz bir şekilde durmasına yetki veriyordu. Bu izinle beraber ayrıca UNESCO'nun Barselona'daki yaşayan heykelleri, dünya mirası olarak ilan ettiğini belirten bir belgenin fotokopisini de göstermişti. Bu ikisi de beceriksizce hazırlanmış sahte evraklardı ama etkilerini göstermişlerdi ve Tavuk Morgan şu anda o heybetli varlığı ile yolcuların çıktığı kapının önünü tutuyordu.

Swami raporunu tamamlandıktan sonra Büyükbaba Siau kuaför salonunda bulunmasının gerçek amacını belirtti: Swami'nin bir arabasının olduğunu dikkate alarak Siau ailesi o tatil gününü bizimle plaja giderek değerlendirmeye karar vermişti. Ya da en azından aracın sahibiyle. Ulaşımın karşılığında da Siau ailesi mayoları, havluları, güneş şemsiyesini, can simitlerini, şapkaları, güneş gözlüklerini, topu, kovayı, kürek ve kalıpları, şişme köpek balığını, bronzlaştırıcı ve güneş kremi ile birisi tepeleme yiyecek diğeri de içeceklerle dolu iki adet seyyar soğutucuyu tedarik edecekti. Ayrıca bir de cilde ve saçlara yapışan katranı temizlemek için çözücü madde getireceklerdi. Swami bu teklife çok sevindi. Endişelerden bunalmış bir insana uygun olan sakinleştirici önerilerden biriydi bu.

Kısa süre önce Costa Brava'ya yaptığım gezi sırasında yakalandığım sedef ve yılancık hastalıklarını sebep göstererek daveti

geri çevirdim. Ancak onları hiç vakit kaybetmeden gitmeye ve tatil gününün tadını çıkarmaya teşvik ettim. Doğrusunu söylemek gerekirse birkaç saatliğine can sıkıcı Swami'den ve komşularımın dedikoduculuğundan kurtulmak işime geliyordu. Swami'ye saat yedide dönmesi için söz verdirdim, kabul etti ve bir süre sonra Peugeot 206'yı Çin pazarının karşısına park ederken ve Siau ailesini de önce eşyaları sonra da kendilerini aracın içerisine tıkıştırırken gördüm. Neşeli grup muradına erdikten sonra yola çıktı. Kuaför salonunun önünden geçerken Swami birçok kez kornaya bastı ve araçtaki diğer kişiler de pencerelerden ellerindeki renkli mendilleri sallayarak selam verdiler. Günlerini hızla berbat edecek bir belirti görebilmek umuduyla gökyüzüne baktım ama hava durumu bir kez daha benim dileklerimi yerine getirmeyecek gibi göründüğünden, düşünerek sakinliğin tadını çıkarmak amacıyla kuaför salonuna girdim.

Sükûnet süresi çok kısa sürdü; kuaföre girdikten az sonra iriyarı, hızlı ve kavgacı Komiser Yardımcısı Victoria Arrozales geldi. Onun varlığı beni rahatsız ediyordu ve planlarım açısından bir engel teşkil edebilirdi. Ama aynı zamanda da olayların gelişmesi konusundaki tahminlerimde yanılmadığımı gösteriyordu. Daha önceki ziyaretlerinde olduğu gibi silahını bir kimlik belgesi gibi rafın üzerine yerleştirdi ve bacaklarını uzatıp olaya kimin hâkim olduğunu bilen birinin bu hâkimiyeti bırakmasını temsil eden bir sahneyi oynarcasına koltuğa serildi. Bir süre bu şekilde kuaför salonuna küçük gören bakışlarla baktı.

"Juan Nepomuceno adında birini tanıyor musun?" dedi sonunda. "Şu sıralar Costa Brava'da bir otelde çalışan ve Jesusero adında bir memleketlisinin kimliğini kullanan biri."

Sanki tanıdıklarımın isimlerinin bulunduğu uzun rehberimi hafızamdan gözden geçiriyormuş gibi yaptım:

"Böyle birden, başka bilgi olmadan çıkaramadım..."

"Bunu tahmin ediyordum. Çünkü dün onunla görüştüğünü biliyorum."

"Bunu iddia eden kişi sağlam delillere dayanarak mı söylüyor?"

"Bunun bir önemi yok. Ben başka bir nedenle geldim. Ne iş çeviriyorsun onu söyle. Eğer benim işime gelen bir şeyse belki de bu olaydan o kadar zararlı çıkmazsın."

"Hiçbir iş karıştırmıyorum," diye yanıtladım. "Üstelik her sanık kendisine itham edilen suçu bilmek zorundadır. Bunu yasalar söylüyor."

"Söylemiyor ama sen zaten suçunu bilebilirsin. Juan Nepomuceno kayıp."

"Olanları bilmediğimi söylemekte ısrar ediyorum ama bahsettiğiniz kişinin bugün izinli olduğunu biliyorum."

"Tüm eşyaları da kendisiyle birlikte yok oldu, ayrıca otelin garsonlarının bahşiş kutusu da öyle. Eğer onu yakalarlarsa parçalayacaklar. Güven ihlali ile itimadı suistimal etmekten dolayı kaçtığından şüpheleniliyor. Lüks oteller müşterilerinin mahremiyeti konusunda çok titizdirler. Hele de eğer oraya dün olduğu gibi rahatsız edici Hollywood'un önemli bir sinema yapımcısı gidiyorsa."

Sanki ziyaretinin asıl nedenini unutmuş da başka bir şey düşünüyormuş gibi konuşmasına uzun bir ara verdi; daha sonra birden ayağa kalktı ve silahını her zamanki yerine yerleştirdi.

"Eğer seni hâlâ tutuklamadılarsa," dedi, "bu bir hata nedeniyle ya da canımız istemediğinden değil, yalnızca ben bir süre erteleme talep ettiğim için. Senin serbest olman, beni demir parmaklıklar arkasında olmandan daha çok ilgilendiriyor. Tabii ki bu her zaman değişebilir ve eğer enselenirsen seni hayat boyu içeri tıkarlar ve kimse de buna üzülmez, kimse seni görmeye gelmez, orada çürür geberirsin, sonra seni toplu bir mezara atıverirler.

Yarına kadar zamanın var. Eğer arkadaşın Juan Nepomuceno ile ilgili bir şey hatırlarsan beni ara."

Bu öğüdü verip gitti. Bir kez daha arkasından koşarak çıkıp ona bildiklerimi anlatma arzusu hissettim. Zamanın dolmak üzere olduğunu ve eğer planımı uygulamaya koyunca şu andaki haliyle, yani kafamda bana göründüğü kadar iyi sonuç vermezse ne yakışıklı Rómulo'yu hapishaneye ne de beni onun yanına gitmekten kurtarabileceklerini bildiğim için bir kez daha kendime hâkim oldum. Bunları düşünerek Komiser Yardımcısı'nın gitmesine izin verdim ve bir sonraki günün operasyonunun hazırlıkları konusunda yine konsantre oldum. Bana elde edilmesi paraya bağlı olan önemli bir öğe gerekiyordu. Bay Siau'ya sormak zor geliyordu ama koşullar öyle mıymıntılık yapmaya uygun değildi, bu nedenle plajdan döndüğünde kendisine başvurmaya karar verdim.

Swami'nin arabası kuaför salonunun karşısında durduğunda güneş batıyordu, araçtan çok sinirli bir şekilde çıktı ve zaten bölük pörçük olan hikâyesini bir de hayatımda isimlerini hiç duymadığım tanrılara küfürler edip iyice karıştırarak anlatmaya başladı. Sonunda anlaşılabilecek bir konuşmayı toparlamayı başardı ve ben de bundan şu sonucu çıkardım: Tüm Siau ailesi ve kendisi plajda güneş banyosu yapıp plajın diğer nimetlerinden yararlanırken aradan birkaç saat geçmişti ki denize giren kadınlara bakıp oyalanması ve o arada da kendilerini rahat bırakması amacıyla eline bir Calippo verip bir şezlonga oturttukları Büyükbaba Siau'nun dehidratasyon belirtileri gösterdiğini fark etmişlerdi. Bunu gidermek amacıyla onu hızla suya atmışlardı ancak Büyükbaba Siau suya batmış ve geri çıktığında da üstü başı denizanalarıyla kaplı bir şekilde boğulmak üzereymiş. Kaburgalarına yapılan kuvvetli bir masaj, yuttuğu suyun dışarı çıkmasını sağlamış ama aynı zamanda da adamın soğuk şokuna

girmesine neden olmuş. Kızıl Haç'ın binasına giderken düşmüş ve kalça kemiğini kırmıştı. Şimdi de Clínico Hastanesi'nde ailesinin sevgisiyle çevrili olarak can çekişiyordu.

"Kendisini kaybettiğinde zavallı yaşlı adam sizi soruyordu," dedi Swami. "Sanırım onun yanına gidip anlatacağı son saçmalıkları dinlemelisiniz. İnsani görevinizi yapmanız için ben sizi ücret almadan arabamla götürürüm."

Beni hastanenin kapısında bırakıp kendisinin hemen hiç zaman kaybetmeden havaalanına Tavuk Morgan'ı almaya gitmesi koşuluyla buna razı oldum. Daha sonra ikisinin de Tavuk Morgan'ın yerini bildiği Köpek Satılır restoranına gitmeleri ve diğerleriyle beraber orada beni beklemeleri gerekiyordu. Ben hayır işlerini tamamladıktan sonra kendilerine katılacaktım.

***

Barselona'yı yazın ziyaret eden bir turist ihtiyaç duymadığı sürece gideceği yerler listesine Clínico Hastanesi'nin acil bölümünü eklemese iyi olur. Ağustos ayında yalnızca asıl sağlık ekibi tatilde değil, yılın geri kalan döneminde insanlara başlarına gelen talihsizlikle daha zarif bir şekilde başa çıkmak için bu kurumun estetik açıdan seviyesini yükselten orta ve üst düzeydeki hastalar ve kazazedeler de tatildeydi. Şimdi bekleme salonlarında, koridorlarda ve merdivenlerde olur olmaz şekilde yığılan insanlar o denli alt seviyeden insanlardı ki sağlıklı oldukları zamanlarda bile hasta ya da sakata benziyorlardı. Bu nedenle bir hastalığa yakalanıp ya da bir sakatlık geçirdiklerinde görünüşleri, tutum ve davranışları iyice zavallı oluyordu.

Karanlık ve ulaşılması zor labirent şeklindeki, insanların bir bölümünün vücudu tam bir bölümünün ise parçalar halinde

gidip geldiği koridorlarda Siau ailesini boş bir hastane yatağının baş ucunda toplanmış halde buldum. Büyükbabanın hiçbir işlem yapılmaksızın yakıldığını düşündüm ama onu ameliyathaneye götürdüklerini ve başarılı olacağından pek umutları olmasa da o sırada ameliyat ettiklerini söylediler.

"Babacığım son saatlerini yaşıyor," dedi Bay Siau elimi sıkarak.

"Öyleyse," dedim, "bizim grup için bana biraz daha ödünç para vermenizde bir sakınca yoktur."

Bay Siau kaşlarını çattı, kafasını salladı ve şöyle dedi: "Hımın. Dükkân kapalı ve kasa da yalnızca benim açabileceğim bir şekilde bir güvenlik sistemiyle donatılmış durumda. Eğer eğlence peşinde koşmak istiyorsanız yarını beklemeniz gerekecek."

"Eğlenceyle alakası yok Bay Siau," dedim. "Çok daha önemli bir şey."

"Hımm," diye tekrarladı Bay Siau. Biraz düşündükten sonra ekledi: "Ben sizin nasıl işlerle ilgilendiğinizi bilmiyorum. Ama etnik kökenime rağmen beni kolayca kandıramazsınız. Siz bir işler çeviriyorsunuz. Kötü bir iş. Ve biz uzak bir gelecekte zoraki de olsa bu işe ortak olacağız, belki de durumu bana anlatsanız iyi olacak. Yani sizin durumunuzu ve şu anda mütevazı bir kuaför salonu ve yakında da büyük bir restoran olacak dükkânınızın durumunu. Bunu şirketin hisselerinin büyük bir çoğunluğunu elinde tutan kendini beğenmiş biri olarak değil, yalnızca bir dostluk göstergesi olarak söylüyorum. Sizin hırslı ve basit biri olduğunuz apaçık ortada, oysa ben her ne kadar sizden daha iyi saklamaya çalışsam da Mandarinlerin soyundan gelmiyorum. İkimiz de farklı kıtalarda ama birbirine benzer sokaklarda büyüdük ve bu noktada aramızda kocaman bir duvarın olması biraz yakışıksız olur."

Haklıydı, bir saat sonra acemi olduğu her tarafından belli olan bir cerrah, hiçbir neden olmaksızın Büyükbaba Siau'nun safra kesesini aldıklarını ve bu nedenle de hastanın genel durumunda büyük bir şekilde kötüleşme olduğunu, hayati bulguları sabit olup kötü sonu beklemekte olduklarını söylemek için geldiğinde Bay Siau ve ben bir işbirliği aşamasına varmıştık. Kederli aileye hastanın durumunda bir değişiklik olması halinde Peynircik'in telefonundan beni aramalarını rica edip veda ettim ve bir otobüse atlayıp saat ona doğru Swami, Tavuk Morgan, Juli, Moski, Peynircik ve orada bulunanlardan hiçbirinin harcama yapmayacağını bildiği halde restoranında o kadar çok insan olmasından memnun olan Bay Armengol'ün beni beklediği Köpek Satılır'a ulaştım. Yemek yiyip bir şeyler içmekle zaman kaybetmeden Tavuk Morgan, havaalanında gün boyu keşfettikleri konusunda raporunu verdi.

Dediğine göre gün boyunca terminalde düşük maliyetli uçuşların ve pek tüketim yapmayan yolcuların yoğun olduğu bir dönemde nedeni açıklanamaz bir şekilde her türlü güvenlik önlemlerinde bir artış olmuştu. Tavuk Morgan aynı noktada saatlerce hareketsiz duran birinin görünmezliği sayesinde dilenci kılıklı gerçek yolcuların içinde sivil kıyafetleriyle kolayca seçilebilen gizli polislerin aralarında telaşlı ya da kısa görüşmelerle yaptıkları konuşmaların, emirlerin ve talimatların belli bölümlerini yakalayabilmişti. Parça parça olan bu cümlelerden Tavuk Morgan bir sonraki günün sabahında önemli bir şahsın havaalanına gelmesinin beklendiğini ve güvenlik nedenlerinden dolayı bu şahsın ve ona eşlik eden grubun özel bir kapıdan çıkacağını, bu kapının pasaport kontrolü ve bavulların alındığı bantları, terminalin lüks mağazalarını ve zarif barlarını es geçerek onları direkt olarak "hoş geldin" demek için şehrin en önemli

yetkilisinin beklediği Sant Jaume Meydanı'na konvoy halinde götürecek olan araçlara ulaştıracağını kesin bir şekilde anlamıştı.

Her şeyin beklendiği gibi gidiyor olmasından memnun bir şekilde ve kimsenin bizi dinlemiyor olmasından emin olduktan sonra ki zaten diğer müşterilerin konuşmaya karışmasının mümkün olmayacağı böyle bir restoranda bu kolaydı, kendisine son gelişmeleri anlattım, uygulama planımızın cümlelerini titizlikle tekrar ettim, her birine verilen görevin ne kadar önemli olduğunu özellikle belirttim ve herkese sadakat gösterip sır saklayacağına dair yemin ettirdim.

Eğitimlerini almış, kendine güvenli ve coşkulu bir halde onlar kendi evlerine gittiler, ben de benimkine. Yattım, ertesi gün beklenen kasırga için kafamın yerine gelmesi ve formda olmak için uyumaya çalıştım ama oturma odası, mutfak ve girişin aynı yerde ve aynı odada yer aldığı karanlık ve adi bir yatak odasındaki daracık ve dayanıksız katlanır bir yatakta, yatağın üzerinde yapış yapış çarşafların arasına girdiğimde şüpheler ve korkular üzerime saldırdı. Gecenin tıpkı benim gibi olan yalnızlığında, bizzat tarafımca tasarlanan plan bana artık o kadar iyi görünmüyordu ve planın tam kesinleşmemiş ve sağlamca bağlanmamış ipleri fistolar gibi uzuyor, hatta bu fistolardan örtüler oluşuyordu. Birçok kez yataktan fırlayıp tek başına yaşayan biri olarak nezakete yer vermediğim için dağınık halde duran kıyafetlerimi alıp giyinmek, bir telefon kabini bulup Komiser Yardımcısı Arrozales'i aramamak için kendimi zor tuttum. Ona bunları anlatmak benim vicdanımı rahatlatır, beni onun hiddetinden korur ve kellemi de kanunların azabından kurtarırdı. Bu arada benimle beraber çalışan kişileri de aklardım. Ayrıca bu, tarifi olmayan bir saldırının başarısızlıkla sonuçlanması ve tehlikeli bir teröristin yakalanması demekti.

Ama bu şekilde davranmak da yine Yakışıklı Rómulo'yu ele vermek olurdu. İyice düşününce bu durum benim için bir problem teşkil etmezdi, hatta bana önemli bazı avantajlar sağlayabilirdi: Yeniden ve sonsuza kadar terk edilen Lavinia Torrada, ondan, yani ayran gönüllü kocasından kesin olarak uzaklaşır ve yeniden başka bir duygusal hayata başlardı. Hâlâ çok güzel bir kadındı ama yıllarını boş yere harcamaya devam edemezdi ve bu durumda yeni eşini yakın çevresinden seçebilirdi: anlayışlı, aklı başında gerçek bir erkekle. Mesela yakında açılacak olan prestijli bir Çin restoranının şef garsonuyla. Ayrıca Peynircik de vardı. Biçimlendirilebilir duygusal kapasitesinde Yakışıklı Rómulo'nun güçlü babalık figürü, etkisini daha parlak ve daha sağlam bir kişiliği olan bir başka kişinin gölgesinde kaybetmeye başlamıştı. Benim yaşımda bir insan çok fazla hayal kuramıyor ama hayattaki güzel şeylerden de vazgeçemiyor, hele de bunlara hiç sahip olmadıysa.

İşte bu şekilde karmaşık varoluşsal ikilemimin içine gömülmüş bir halde uyuyup kaldım.

13

GÖKYÜZÜNDE MACERA

Sabahın ışıkları beni evimin önündeki kaldırımda aydınlattı. Rahatlamış bir şekilde sakin ve hafif rüzgârlı, uçak yolculuğu yapmak için muhtemel hiçbir engelin olmadığı gökyüzünü seyrettim. Kısa bir beklemenin ardından Swami arabasıyla geldi. Havaalanından geliyordu. Benzin istasyonuna depoyu doldurmaya gittiğini ve bu sırada koşullar gereği aracının pırıl pırıl olmasının gerektiğini düşünüp, arabasını yıkama tüneline sokmaya karar verdiğini söyleyip bu kısa süreli gecikmenin sebebini açıkladı. Oraya gelmeden önce Juli'yi ve Peynircik'i havaalanına bırakmıştı. Juli, terminalde tüm olup bitenleri kaidesinden dikkatlice izleyecek, Peynircik de Juli'nin kendisine olası herhangi bir gelişme konusunda daha önceden anlaştıkları şekilde işaret etmesi durumunda bize haber vermeye hazır bir şekilde bir barda stratejik bir yere oturup kahvaltı ederken bir dergiye göz atıyormuş gibi yapacaktı.

Buluşma noktasında normal kıyafet giyinmiş bir halde ve elinde koca bir paketle bizi bekleyen Tavuk Morgan'ı aldık. Tavuk Morgan bu paketi Peugeot 206'nın bagajına koydu. Oysa Cándida ile olan durum tam tersiydi. Onun aşağıya inmesi için birçok kez interkomdan aramam gerekti ve nihayet göründüğünde

çok tedirgindi. Sinirlerini yatıştırmak için litrelerce nane çayı içtiğini mütevazı bir şekilde kendisinin küçük tuvalet olarak tanımladığı şeyi yapıp durduğunu söyledi. Arabaya binip arka koltukta Tavuk Morgan'ın yanına oturduktan sonra rolünün en önemli anında küçüğünü yapma ihtiyacını yeniden hissetmekten korktuğunu anlattı.

"Bunun için endişelenme," dedim halihazırdaki endişelerinin daha da kötüye gitmemesi için. Doğuştan gelen saflığının beni nasıl rahatsız ettiğini belli etmemeye çalışarak, "Şunu unutma," dedim. "Verdiği emirler tartışılmayan, çok önemli bir kadının yerine geçeceksin. Bunu düşün. Nerede olursan ol eğer canın küçüğünü yapmak isterse, hatta büyüğünü isterse bir köşeye gidip yapman gereken şeyi rahat rahat yaparsın. Daha sonra ellerini yıkamayı unutma. Yerine geçtiğin kişinin otoritesi var ama aynı zamanda asaleti de var."

Bu ayrım Cándida'nın gururunu kırdı. Bana yanıt vereceğine koltukta yanında oturan kişiye dönüp şöyle dedi:

"Siz ona bakmayın. Eğer bende yıllar ve kilolar dışında fazla olan bir şey varsa, o da asalettir. Öyle iyi bir okula falan gitmedim ama sokaklarda çalışırken en kaymak tabaka insanlarla beraberdim. Mesela bir keresinde Tudela Başpiskoposu'na sakso çekmek onuruna sahip oldum. Başpiskopos tabii ki sivil giyinmişti ama vedalaşırken bana gerçek kimliğini açıkladı. Ayrıca bana para vereceğine ödemeyi her zaman jüponuma iğnelenmiş halde taşıdığım omuz duası ile yaptı. Bunu size caka satmak için değil, bir fikriniz olsun diye anlatıyorum Bay Morgan."

"Bana Tavuk diyebilirsin güzelim," dedi ne yaşının verdiği rahatsızlıklar ne de kötü şansı kendisine eski profesyonel dolandırıcı maharetlerini unutturabilmiş olan sohbet arkadaşı.

Sohbetin ve trafiğin akıcılığı sayesinde havaalanına belirlenen saatte ve moralimiz daha düzgün bir şekilde ulaştık.

Terminalin büyük ve dönen kapılarından birinin önünde Tavuk Morgan, Cándida ve ben arabadaki paketi bagajdan çıkardık, Swami otoparka doğru yoluna devam etti. Terminalin girişine ulaştığımızda saatler sekizi dört geçtiğini gösteriyordu. Juli kaidesinde durmaya devam ediyordu. Peynircik bizim geldiğimizi fark edince olağanüstü bir şey ya da plana uygun olmayan herhangi bir olay olmadığını gösteren hareketini yaparak sağ elini sol kulağına götürdü.

Sakin adımlarla yolcu çıkış kapısına en yakın olan tuvalete yöneldik, bizim amacımıza uygun olan daha büyük ve daha az insanın uğradığı sakatlar tuvaletini seçtik. Kapıyı kilitledim, Tavuk Morgan paketi açtı ve içerisinden krallara layık kıyafetleri çıkardı. Bunları gören Cándida etrafa saçtığı bol miktarda tükürük spreyi eşliğinde hayranlığını belirten bir ıslık çaldı.

"Saçmalamayı bırak da giyin. Almanlar dakiklik hastasıdır. Eğer Bayan Merkel saat dokuzda geleceğini söylediyse yer yerinden oynasa dahi saat dokuzda gelir. O zamana kadar hazır olmamız gerek."

Bana emanet ederse kaybedeceğimden korkarak görkemli kıyafetleri direkt eşofmanının üzerine giydi. Daha sonra Tavuk Morgan ona bukleli peruğu, gösterişli takıları ve kartondan tacı taktı.

"Fotoğrafımı çekecekler mi?" diye sordu Cándida lavabodaki aynada ortaya çıkan sonuca baktıktan sonra.

"Fotoğraf mı?" dedim. "Cándida tüm medyada çıkacaksın! Bugünden sonra sokakta imza vermekten kolların kopacak. Ama sana söylediklerimi unutma: ağzı sıkılık ve soğukkanlılık."

"Bana güven. Ben artist olmak için doğmuşum. Kılığına girdiğim kadının adı ne demiştin?"

"Angela Merkel."

"O da kim yahu? İmparatoriçe Sissi olamaz mıydı sanki? O daha ünlü."

"Neyse. Sen Sissi olduğunu düşün ama bunu kimseye söyleme. Sen yalnızca yüzünü hareket ettirmeden ve tavrını değiştirmeden gülümse ve elinle selam ver. Ağzını açma. Soğukluk asalete yakışır."

"Peki ya benden bir konuşma yapmamı isterlerse?"

"O zaman Tudela Başpiskoposu'yla olan hikâyeni anlatırsın. Tamam, yeter çene çaldığın. Dışarısı ne âlemde bir göz atacağım."

Doğrusunu söylemek gerekirse Cándida'nın ne söyleyip söylemediği beni çok ilgilendirmiyordu. Çünkü bu kandırmacanın çok kısa süreceği kesindi. Ben yalnızca Angela Merkel'i kurtarmak için sahtekârın bulunup Cándida'nın yakalanması ve kanunların yabancı devlet adamlarının kimliğine bürünmeye uyguladığı cezanın verilmesine kadar olan sürede zaman kazanmak istiyordum. Benim işlemeye hazırlandığım suç daha büyüktü; o kadar önemli bir kişiliği karşılığında hiçbir şey istemeden kısa süreliğine de olsa rehin almanın cezası kim bilir ne kadardı. Ama iyi niyetimin dikkate alınacağına, eylemlerimin genel olarak dünya çapında ve özellikle de şehrimizin prestiji için yarar sağlayacağından hoşgörü ile karşılanacağıma inanıyordum. Şu anda beni en çok endişelendiren şey saygıdeğer hanımefendinin yanında ona eşlik eden kişiler fark etmeden değişikliği yapmanın zorluğundan çok, hanımefendiyi bu rehin alma olayına katkıda bulunmanın avantajları konusunda ikna edebilmekti. Bunun nedeni biraz da ikna edici sebeplerimin olamayışıydı. Olsaydı bile benim açımdan bilinmeyen bir dilde çabuk ve açık bir şekilde açıklayabilmem zordu. Bu nedenle en mükemmel şekilde yapılmış planların dahi olayın gidişatında ortaya çıkabilecek beklenmedik bir problemi çözmek gerektiğinde eksik bir noktası bulunduğunu düşünerek bu endişemi gidermeye çalışıyordum.

Temkinli bir şekilde engelli tuvaletinin kapısından dışarıya baktım, gelen yolcular salonunda bizim planlarımızdan haberi olmayan birisi için her şey her zamanki gibi devam ediyor gibi görünüyordu ama büyük anın yaklaştığına dair belirtiler vardı. Juli kaidesini belli etmeksizin bir spor mağazası ile bir gazete dergi büfesinin arasına, salonun sol köşesinde bulunan yan kapının tam karşısına gelene kadar döndürmüştü. Kapının üzerinde şöyle yazıyordu: "Görevli personel dışında giriş yasaktır." Kapının yakınlarında çok berbat bir şekilde dikkat çekmemeye çalışarak çok sayıda sivil polis ve onların azarlayan bakışlarını görmemiş gibi yapan gençler dolaşıyordu. Bunların bir tanıdıkları vasıtasıyla ya da bilginin bir şekilde dışarı sızması nedeniyle kısa süre sonra Merkel'e eşlik edecek kişilerin giriş yapacağı yeri haber alan ve özel bir röportaj ya da o sırada bir fotoğraf çekebilmek için dolaşıp duran gazeteciler olduğunu düşündüm. Peynircik kafenin masasını terk etmiş, benim olduğum yere geliyordu. Yanımdan geçerken durmaksızın cep telefonundan aldığı bir mesajla ilgili bir şeyler söyleyip elime katlanmış bir kâğıt sıkıştırdı. Kâğıdı açmadan engeli tuvaletine geri döndüm. Tavuk Morgan ve Cándida sabırsızlıkla bana baktılar.

"Şimdi mi?"

"Hayır."

Kâğıdı açtım ve Peynircik'in kâğıda geçirdiği mesajı okudum. "Babam hayatta. Stop. 500 yerine 116 toparlayabildim. Stop. İyi şanslar. Siau."

Tekrar salona göz atmaya çıktım. Yan kapının karşısındaki hareketlenme artıyordu. Polis memurları başlarını öne eğiyor, bir elleriyle ceketlerinin altından silahlarının kabzalarını okşarken diğer elleriyle de ağızlarını kapatıp ceketlerinin yakalarından konuşuyorlardı. Gazetecilerden biri bir fotoğraf makinesi çıkardı. Anında sıkı sıkı tutulup spor mağazasına götürüldü ve orada

işkenceye, aşağılayıcı davranışlara maruz kaldı. Saat sekizi elli sekiz geçiyordu. Engelli tuvaletine son kez girip bir işaret yaptım. Tavuk Morgan yakasına bir gardenya takmış, sağ göz çukuruna bir monokl ve bir de şapka takmıştı. Cándida'nın koluna girip yürümeye başladılar. İkisinin de yüzleri bembeyazdı ama bu detay onları ele vermekten çok, onlara daha inandırıcı bir İskandinav havası veriyordu.

Saklandığımız yeri terk edip salondaki büyük kalabalığın ve gazetecilerle korumaların karmaşasından yararlanarak dikkat çekmeden geçmeye çalışıp yan kapıya doğru yürüdük. Hesabımız mükemmel bir şekilde tuttu: hedefimize birkaç metre kala kapı açıldı ve kafile içeriye giriş yaptı. Önce beyaz gömlekli, kravat ve gözlük takmış takım elbiseli, çok iyi giyimli dört polis memuru çıktı. Muhtemelen Bayan Merkel'in özel korumalarıydılar ve çok tehlikeliydiler. Neyse ki bir yığın sekreter, yazman ve elle ya da ayakla direnme durumu söz konusu olursa çok etkili olmayacak sayıda meraklı, onları faydasız hale getiriyordu. Daha sonra havaalanının protokol departmanına ait olması gereken bir tip çıktı çünkü sırtı eğik, boynu yukarı doğru kalkık, gözleri aşağıya doğru bakıyordu, ağzı ise sanki bir kahkaha atmak üzereymiş gibi gülümsüyordu. Tüm bu destekleyici öğelerin arasında bekleme salonuna emin adımlarla ve sert bir bakışla, üzerinde bej rengi sade bir pantolon ceket takımıyla açıkça söylemek gerekirse sahip olduğu mevkiye pek uygun olmayan saç modeliyle Angela Merkel girdi. İçim daralmış bir şekilde karşı tarafa baktım ve derin derin nefes aldım. Bekleme salonunda çok yayılmadan bir grup halinde, bağırarak ve şarkılar söyleyerek ellerinde pankartlar taşıyanların başı çektiği bir protestocu grup ilerliyordu. Ellerindeki pankartta şöyle yazıyordu:

WILKOMMEN

Ve aşağıda:

KATALUNYA'DAKİ ALMAN KOLONİSİ
YAŞASIN ANGELA MERKEL, YAŞASIN GENERAL TAT!

Bunlar, Bay Siau tarafından eğitilen ve yollanan yüz on altı Çinliydi. Zamanı çok kısıtlı olduğu için yalnızca ilk sıradakiler Avusturya'nın Tirol'ünden gelmiş gibi giyinmişlerdi. Diğerlerinin üzerinde kendi pazarlarında bulabildikleri kostümler vardı: Batman, Ferran Adrià, Magneto ve diğer kahramanlar. Bu şekilde bile grup iyi bir etki yapıyordu, sonuç olarak planın en hassas bölümünü başarıyla tamamlamak için gereken şaşkınlığı yaratıyorlardı. Normal olarak güvenlik görevlileri protestonun ilerlemesini kesin emirlerle ve şantajla durdurmaya çalıştılar ama Çinliler kendilerine söylenenleri anlamıyorlar, güvenlik görevlileri de güç kullanmaya, hele de Almanya kolonisine karşı silah kullanmaya cesaret edemiyorlardı. Kısa süre sonra çok sayıdaki insan nedeniyle etrafları çevrildi ve bir kargaşa oluştu. Bunu fırsat bilen Cándida, Tavuk Morgan ve bendeniz bu eşi olmayan hikâyeyi anlatan kişi olarak Angela Merkel'in olduğu yere ulaştık. Cándida ve Tavuk Morgan onun yerine yerleştiler ve ben daha iyi bir fikir bulamadığım için kadının elini tutup çektim ve beni takip etmesini işaret ettim. Angela Merkel bana dikkatle baktı, şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdı, bir an için tereddüt etti ve beklenmeyen bir uysallıkla beni takip etti.

Polis, havaalanındaki diğer görevlilerin ve kargaşayı görünce oraya ulaşan ve kendilerine yardım etmek için gelen bazı yolcuların yardımıyla durumu kontrol altına almaya başlamadan

önce, Angela Merkel ve ben, orada bizi arabası hazır halde bekleyen Swami'nin olduğu otoparka girmiştik. Peugeot 206'nın arka koltuğuna oturduk ve hızla oradan ayrıldık. Çıkışa geldiğimizde Swami deliğe bir kart soktu ve bir problem olmadan oradan çıktık. Kısa süre sonra Castelldefels otoyolundaydık. Toplamda operasyon aşağı yukarı bir buçuk dakika sürmüştü. Tahminime göre o sırada protesto dağılmış ve polis, şansölyenin koruması ve havaalanı personeli zavallı Cándida'yı iyi bir sopadan geçiriyor olmalıydı.

Trafiğin sürekli akışı içerisinde saklanmış bir halde giden Swami, Ronda'ya girince hızını azalttı ve bu göreceli sakinlikten yararlanarak araçtaki saygıdeğer yolcuya kibarca yol kenarındaki ilgi çekici noktaları işaret etmeye başladı.

"*Voilà* Pronovias. *Voilà* Cornellà'daki El Corte Inglés. Ve orada da uzakta, *in der ferne*, Espanyol'un yeni stadı. *Hier alles* Barça - Barça, *aberich*, her zamanki muhabbet kuşları."

Buna rağmen çabaları sonuçsuz kalıyordu. Angela Merkel şaşkınlık, korku ya da aşağılanma belirtisi göstermeksizin gözlerini benim sıradan profilime dikmiş, bakmaya devam ediyordu.

Bu şekilde Köpek Satılır restoranının kapısına ulaştık.

14

PLAN BAŞARISIZ OLUYOR

Bay Armengol üzerinde kirli ve yamalı bir önlük ve elinde Bayern München AG'nin bayrağını sallayarak restoranın kapısında bizi bekliyordu. Angela ve ben arabadan indik, Swami, Peugeot 206'yı özel bir güvenlik önlemi olarak paralı bir otoparka park etmeye gitti: aracın fotoğrafı çekilmiş ve plakası kaydedilmiş olabilirdi. Eğer sokağa park edersek bu bilgilere dayanarak helikopterle ya da yapay bir uyduyla aracı bulabilirlerdi. Elbette ki eğer yetkililer bizi bulmak istiyorlarsa uzun, orta ve hatta kısa vadede tüm önlemler yetersiz kalırdı ama daha önce de söylediğim gibi mesele yalnızca saldırının engellenmesini, Alí Aarón Pilila'nın kaçıp gitmesini ve daha fazla rahatsız etmemesi için ikna etmeye gerekli olan yeterli sürenin geçmesini sağlamaktan ibaretti. İşte o zaman Angela'yı onu bekledikleri yere götürebilir, olanları anlatabilir ve yukarıdakilerin tahmin edilemeyecek kararlarına bağlı olarak bizim yaptığımız davranışın hak ettiği ödülü ya da cezayı bekleyebilirdik. Restorana girdik, Bay Armengol koşarak kokuşmuş dumanların çıktığı mutfağa girdi. Bu kadar özel bir müşteriye sunmak amacıyla sosis pişirmeye başlamış ama restoranın kapısında bizi beklerken ocağı kapatmayı unutmuştu. Sosisler de önce birbiri ardına şişmiş, sonra da oluşan gaz salınımı

ve içerisindeki et olduğu iddia edilen dolgu maddesi ile patlamaya başlamışlar, mutfağın ve restoranın tavanına, duvarlarına atık yağ ve is tabakasına kolayca uyum sağlamışlardı.

"*Ach*!" diye bağırdı Angela yalnız kalıp bir masaya oturduğumuzda derin bir şekilde içini çekerek. "Sen çok deli, Manolito. Sana dedim, bizimki mümkün değil. Ama sen, keçi gibi inatçı Manolito."

Beni başka biriyle karıştırdığı kesindi ve bu yanılgı da havaalanında benimle beraber kaçmayı kabul etmesinin sebebi olmalıydı. Oysa şimdi bu yanılgıyı devam ettirmenin anlamı yoktu. Tam bu hatayı düzeltecekken Bay Armengol isli yüzüyle mutfaktan çıktı.

"Juli havaalanından aradı," dedi. Görünüşe bakılırsa bir şeyler yolunda gitmemiş. Önce seninle konuşmadan bana açıklamak istemedi. Terminaldeki eczaneyi aramanı istedi. Bana numarayı verdi."

Kalkıp mutfağa gittim.

"Hemen geliyorum Angelines," dedim, bu oyuna isteğim dışında ama bulunduğumuz koşullar altında acelem olduğu için devam ettim.

Beni duymamaları için kapıyı kapattım ve el yordamıyla duvarda bir telefon buldum. Ahize o kadar yağlıydı ki bir peçeteyle sarmak aklıma gelene kadar defalarca elimden kaydı. Numarayı çevirdim, bir kadın yanıt verdi. Benim heyecanlı bir şekilde Juli'yi vermesini istememe, titreyen bir sesle az önce iki polisin onu kelepçeleyip götürdüklerini söyleyerek karşılık verdi. Tutuklanmasının sebebini bilmiyordu; bunu ne ona söylemişlerdi ne de o bunu sormak istemişti. Tahminine göre tutuklanan kişi üst güvenlik bölgesinde yönetmeliğe uygun izni olmaksızın canlı

heykellik yapıyordu. Telefonu kapatıp dışarı çıktım. O sırada Bay Armengol gastronomiyle ilgili bilgisiyle övünüyordu.

"Burada öyle cicili bicili tiki yemeklerine yer yok. Burada adam gibi yemekler var. Benim restoranımda *kein* Schwule midir nedir öyle yemekler var."

"*Du* Doktor Schwule? *Jawohl*!"

İkisi de bir diğerinin söylediğini anlamadığı için her biri kendi kafasına göre takılıp bu şekilde iyi bir dostluğun temellerini atarlarken Swami'nin restorana büyük bir heyecanla aniden girişi, bu dostluğu embriyo aşamasında bıraktı.

"Radyoyu dinlediniz mi?" dedi nefes nefese.

"Hayır. Ne oldu?"

"Korkunç bir şey," dedi Swami. "Korkunç ve kafa karıştırıcı bir şey. Arabanın radyosu iyi duyulmuyor. Sanırım TV3'te yayınlanıyor."

Restoranda altı yıldan beri çalışmayan eski bir televizyon vardı. Bir spor programı sırasında hakem kararı yüzünden çıkan bir tartışma sırasında orada bulunan müşterilerden birisi televizyonla başka bir müşterinin kafasına indirmişti. Radyonun da pili yoktu. Angela Merkel çok mutlu görünüyordu: Manolito sandığı kişiyle karşılaşmış olması ve Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin teknolojisi onu gençleştirmişti. Yanında hep bir iPad, bir iPhone ve bir BlackBerry taşıdığını söyledi. Ancak havaalanında benimle kaçmak için asistanlarını terk etmeye karar verdiğinde tüm bunlar onlarda kalmıştı. Bu nedenle bir bar aramaya çıktık. Restoranın çok uzağında olmayan bir yer bulunca TV3'ün özel bir muhabirinin olayların olduğu yerden yaptığı canlı yayını izledik.

Tutuklama anında adının Alí Aarón Pilila olduğunu söyleyen ve bu suikastın sorumluluğunu üstlenip kapitalizm ve Hz. Mu-

hammet karşıtı sloganlar atan uluslararası bir teröristin yaptığı korkunç saldırı tüm şehirde acıya ve öfkeye sebep olmuştu. Olay, az önce Angela Merkel, Ekselansları Sayın Barselona Belediye Başkanı'nın eşliğinde belediye binasının balkonundan daha önce kendisini karşılamak üzere havaalanına giden ve daha sonra çok sayıda otobüsle kendisine belediye binasının önüne kadar hiç durmadan şarkılar söyleyerek eşlik eden ve saygıdeğer şansölye, Almanya Federal Cumhuriyeti'nin şansölyesini alkışlayarak dinleyen Katalunya'daki Alman kolonisi önünde bir konuşma yapmaya hazırlanırken meydana gelmişti. Tam o sırada, yakındaki bir otelin yüksek terasından, bir saldırgan yaptığı eylemin yaratacağı öfkeyi hiçe sayarak bazukasını ateşledi, roketin çarpmasıyla birlikte bahsedilen balkonun duvardan ayrılıp üzerindeki tüm insanlarla beraber, orada toplanmış olan kalabalığın dehşeti ve öfkesi önünde meydana düştü ve kalabalık anında dağıldı. Saldırının gerçekleştiği anda Bayan Merkel, Barselona şehrine karşı olan duygusal bağdan ve Tudela Başpiskoposu ile olan şahsi dostluğundan bahsediyordu. Kazazedeler, canlı yayını oradan sürdürebilmek için şu anda TV3'ün gitmekte olduğu Clínico Hastanesi'ne götürülmüşlerdi.

Reklam arası verildiğinde ben şaşakalmıştım. Tam bir yenilgiydi. Ayrıca eğer yalnızca ahlaki açıdan bakarsak olanlardan ben sorumlu tutulamazdım. Ben, bizim çok zeki yetkililerimizin benim kardeşimi şu anda yanımda sağ salim, meydana gelen trajediden uzak bir kafenin barında bir poğaçayı midesine indirmekte olan meşhur hanımefendiyle karıştıracaklarını tahmin edemezdim ki. Pratikte benim planım Cándida'yı acı ve çok erken bir sona götürmüş ve Yakışıklı Rómulo'yu da sorumluluklarından kurtarmamıştı.

Ancak pişman olmak için çok geçti. Swami'den bizi gecikmeden Clínico Hastanesi'ne götürmesi için arabayı almaya git-

mesini istedim. O da benim acınacak halimi gördüğünden itiraz etmeden hemen arabayı almaya gitti. Bay Armengol'ü kafedeki tüketimimizin hesabını öderken bırakıp gittik. Hastaneye giderken arabayı bir çiçekçinin önünde durdurdum, Swami'den altı avro borç aldım, içeri girip Cándida'nın cesedinin ya da içerisinde bulunduğu kutunun üzerine koymak üzere bir demet çiçek aldım. Ama arabaya döndüğümde Angela Merkel onu elimden kaptı ve bağırdı:

"Manolito sen olmak çok romantik!"

Bu durumda onun hatasını düzeltmek istemedim. Yolun geri kalan bölümünde Cándida bu dünyadan hiçbir şeyi olmadan gidecekti, tıpkı bu dünyaya gelirken ve hayatı boyunca olduğu gibi.

***

Arabayı, karşısında televizyon ekiplerini, gazetecileri, bilinçli halk ve aylak turist selini ve Clínico Hastanesi'nin kapısına taşınmış olan ve yeni bir pankart açıp koro halinde hoş geldin naraları atan grubu kontrol edebilmeye çalışan güvenliklerin bulunduğu hastaneden uzak bir yere park etmemiz gerekti. Grubun elindeki pankartta şöyle diyordu.

YAŞASIN GENERAL TAT'IN BAKIM HİZMETLERİ

İtip kakarak ve dirsekler atarak cesur Katalan polisinin nöbet tuttuğu büyük hastanenin ana merdivenlerinin başına kadar kendimize yol açtık. Arkamdaki iki kişi ile beraber kendilerine kısa süre önce yeni bir isim verilen ve bence kulağa gerçekte olduğundan daha görkemli gelen bu ismin görevini yerine geti-

ren onbaşının yanına gidip kendisinden saldırının kurbanlarını ziyaret etmek için izin istedim.

"Akrabasıyım," dedim ricamın nedenini açıklayarak. "Daha doğrusu ilgili kişinin kardeşiyim."

Bunu duyunca şapkasını çıkardı. Benim ilk başta sandığım gibi bana saygısını ve taziyelerini bildirmek için değil, kafasını kaşımak için. Daha sonra amirine danışması gerektiğini söyledi ve onu bulmaya gitti. Kısa bir süre sonra yanında imparator unvanını taşır gibi caka satan bir subayla geri döndü.

"Sen Bayan Merkel'in erkek kardeşi misin?" diye sordu pek de taziyeye benzemeyen bir tonda.

"Jawohl," dedi sorunun bir bölümünü anlayan ve konuşmada adı geçen kişi. "Ben Frau Merkel. Bu da Manolito. O çok romantik olmak. Ich Merkel. Kimliğimi gösteremem çünkü çantamda kaldı."

"Demek öyle! Peki bu arıza da kim?" diye sordu memur gözleri beyazlaşmış ve burnundan egzoz borusu gibi bir ses çıkaran Swami'yi göstererek. Swami, Ramakrishna'nın öğrencisi olduğunu ve o saatte bir arınma seansı yapması gerektiğini söyledi. İyi ki de merdivenin üzerinde değil de dibindeydik.

O anda konuşma, hastanenin kapısından geniş alınlı, bronzlaşmış tenli, şakakları ağarmış ve üzerine giydiği önlüğün mükemmel beyazlığı baş meleği andıran bir adamın görünmesiyle gazeteciler arasında oluşan kargaşa nedeniyle bölündü. Önlüklü adamın, aynı adı taşıyan ünlü doktorlar ailesinden Doktor Sugrañes'in oğlu ve aynı zamanda da hastanenin sözcüsü olduğu söylentisi yayıldı. Kameralar, mikrofonlar ve orada bulunanların dikkatleri ona çevrildi. Doktor bir hareketiyle sessizliği sağlayıp gözlüklerini taktı ve cebinden çıkardığı bir kâğıdı okumaya başladı:

"Hastane yönetimi ve personeli adına, Ekselansları Sayın Belediye Başkanı birçok travma nedeniyle hastanemize başvur-

muş ve gerekli protokolün kendisine uygulanmasının ardından fiziksel açıdan durumunda dikkate değer bir düzelme olmuş, bu nedenle de taburcu edilmiştir. Ve benim bu iddiamı kanıtlamak için burada ağzında hâlâ bir termometre olduğu halde geri geri yürüyor. Bu iyileşmenin açık bir belirtisidir. Sayın Başkanım, mikrofonlara yaklaşın. Kalkışa hazır mısınız? Yok yok balonda değiliz Sayın Başkanım. Televizyona çıkıyoruz yani. Yerel televizyona, evet, yok, kendinizi çok fazla yormayın. Ama belki de olanlar karşısında halkın endişesini yatıştırmak için izleyici kitlemize bir şeyler söylemelisiniz. Yok yok, balondan değil. Saldırı hakkında, neden bahsettiğimi biliyorsunuz."

Belediye Başkanı kendinden emin bir şekilde hastanenin sözcüsünü kenara itip basına yöneldi:

"Sevgili halkım," diye başladı konuşmasına, "zürafa ve kaka fıkrasını biliyor musunuz? Bir gün bir zürafa bir şeye takılıyor... Kahretsin, fıkranın sonundan başladım ve artık esprisini kaybetti. Neyse, başka bir konuya geçelim. Bugün çok kötü bir olay gerçekleşti. Kötü bir olay derken şaka yapmıyorum, hatta çok kötü bir olay diyebilirim. Liceo'ya, Corpus Alayı'na ve şimdiki gibi saçma sapan bir yer olmadan önce gerçek bir şehirken Barselona'ya atılan bombaları saymazsak eşi benzeri görülmemiş bir saldırının sonucunda... Dediğim gibi tüyler ürpertici ve benim kendisini aşağılık olarak değerlendirdiğim bir kişinin gerçekleştirdiği bu olayın sonucunda, yani saldırıdan bahsediyorum, ara sıra bloke olursam kusura bakmayın... Bunun nedeni şu kahrolası afazi... Sonuç olarak şehrimiz korkunç bir darbe aldı: belediyenin balkonu ciddi bir hasara uğradı. Benim kendi kendime sorduğum soru şu: Yağmur yağıyor mu, yağmıyor mu diye şimdi nereden bakacağım? Çünkü hava durumunu veren adam hiçbir zaman doğru tahminde bulunamıyor... Ama ne paniğe neden olmak ne de sizleri alarma geçirmek istiyorum. Hiçbir surette. Çünkü

gerekli tedbirleri aldım. Hatta size şunu da söyleyebilirim, birkaç dakika önce doktorlar benimle ilgilenirken, ama ben neler diyorum, yani bana rektal muayene yaparlarken Madrid'le konuşup bir ödenek çıkarmalarını talep ettim. Tabii ki bana bir el işareti çektiler ama tahvil çıkarabilmem için yetki verdiler. Eğer her şey yolunda giderse bir ya da iki yıl sonra eski balkonumuzun aynısı bir balkona sahip olabileceğiz. O zamana kadar ve olayların ciddiyetini göz önüne alarak mahalli seçimler askıya alınacak ve kamuoyu yoklamalarının sonuçları iptal edilecektir. Şu an için söyleyeceklerim bundan ibaret. Eğer anlamadığınız herhangi bir konu ya da sormak veya önermek istediğiniz bir şey varsa biliyorsunuz: duble ve duble ve duble ve fitarihindenberi-chinpum nokta cat. Desteğiniz için teşekkür ederim. İyi Paskalyalar."

Aramızda kısa bir mesafe olduğu için beni hatırlıyor mu anlamak için tüm konuşma boyunca yerimden zıplayıp el kol hareketleri yaptım. Çünkü sayın Belediye Başkanı'yla birkaç yıl önce heyecanlı bir maceraya katılmış ve ikimiz de bu maceradan zarar görmeden ama dost da kalmadan çıkmıştık. Ama o beni ya görmedi ya da hatırlamadı ya da her ikisi birden. Ancak acilen bir şeyler yapıp hastanenin içine girmemiz ve en azından Cándida'yı oradan ölü ya da diri olarak çıkarıp yerine Angela Merkel'i bırakmamız gerekiyordu. İkinci değiştirme işlemi gerçekleştikten sonra Angela Merkel birdenbire ve hatta mucizevi bir iyileşme gösterdikten sonra hastaneden yürüyerek çıkıp gücünü Barselona'da gerçekleştirmek üzere geldiği işleri yapmak için harcayabilirdi.

Binanın etrafında defalarca tur attık ve yalnızca kan ter içinde kalıp yorulmakla kaldık, geçilmez polis kordonunda bir delik bulamadık. Attığımız turların birinde bir cenaze arabasının girmesi için kapılardan birisi kısa bir süre için açıldı. Bir hastanenin dışarıya hoplaya zıplaya çıkamayan birçok hastayı

barındırdığını bildiğim halde zavallı Cándida'nın cenazesine katılıyormuşum hissi beni o kadar üzdü ki kolum kanadım kırıldı, kaldırımın bir köşesine oturup hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yanımdaki iki kişi beni boş yere teselli etmeye çalıştırlar. Birisi *Upanişad*'dan, diğeri de *Yeterli Sebebin Dörtlü Kökü*'nden alıntılar söyledi ama her ikisi de beni sakinleştirme amaçlarına ulaşamadı. Üçüncü bir kişi çok farklı nedenlerden dolayı yanımıza gelip de muhabbete katılana ve bana dönerek şunları söyleyene kadar bu şekilde aşağı yukarı on beş dakika geçti.

"Tifüslü domuz. Seninle işimi bitirince dünyanın kaç bucak olduğunu göreceksin!"

Yüzüne gelen ışıkla Victoria Arrozales'in öfkeden sallanan saçları kimi olursa olsun korkuturdu ama Angela Merkel'i korkutmadı. O, ellerini beline koyup şöyle dedi:

"Benim Manolitom'la kimse böyle konuşamaz cadı! Hele de böyle kederli bir anında. Yoksa sen seine Frau musun?"

Kontrolsüz bir şekilde gözümden akan yaşları gömleğimin ucuyla silerek yerimden kalktım, iki rakibin arasına girip pek çok problemle geçen hayatım boyunca pek çok kez söylediğim ve her zaman kötü sonuçlar getiren cümleyi söyledim.

"Her şeyi açıklayabilirim."

Konuşmama kısa bir ara verdim ve okuyucularımın kim olduğunu bildiği Komiser Yardımcısı'nın söyleyeceğim şeyleri dinlemek üzere hazır olduğunu görünce Yakışıklı Rómulo'nun bu saldırıya karışmış olma ihtimalinden bahsetmek üzere yeniden konuşmaya başladım. Diğer taraftan bunun hiçbir yararı yoktu çünkü eğer bu uğursuz Alí Aarón Pilila denen terörist televizyonda ilan ettikleri gibi yakalandıysa işbirlikçisinin adını vermekte gecikmezdi. Ama artık benim yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Komiser Yardımcısı anlattıklarımın hepsini sözümü kesmeden ve tepki vermeden dinledi, anlatacaklarım bittikten sonra bana eşlik eden kadının gerçekten de bahsettiğim kişi olup olmadığını sordu. Sorusunu onayladım, adı geçen kişi de bunu teyit ettikten sonra Komiser Yardımcısı bir süre düşündü ve sonra şöyle dedi:

"Haaa!"

Ve yeniden düşüncelere gömüldü. Biraz zaman geçtikten sonra kendine gelip konuşmaya başladı:

"Bana anlattıkların makul ve olası şeyler. Anlamadığım tek şey bu akıllının neden sana Manolito demekte ısrar ettiği."

"Bitte schön," dedi Angela Merkel. "İzin verin bu bölümü size ben açıklayayım. Manolito ve ben uzun yıllar önce tanıştık. Viele Jahre, Lloret de Mar'da. İkimiz de gençtik, aklımıza estiği gibi davranıyorduk, saftık. Basit bir bara takılıyor ve bütün gece Doktor Arcusa, Doktor de la Calva ve Der Dinamische Duo'nun müzikleriyle dans ediyorduk. Daha sonra plaja gidiyor, kuma oturuyor, el ele güneşin doğuşunu izliyor ve sizin dediğiniz gibi yan gelip yatıyorduk. Hikâyemiz çabuk bitti, ben ülkeme dönmeliydim. Auf wiedersehen, Manolito. Aber Manolito benimle Almanya'ya gelip viele para kazanmak istiyordu. Ben Almanya'da yaşıyordum ama Demokrat Cumhuriyet'te. Bu iyi bir fikir değildi, Manolito çok çılgındı ve Stasi'nin de şakası yoktu. Ona birçok mektup yazdım ama cevap gelmedi. Belki de Franko'nun sansürüne takılmıştı ya da beni unutmuştu. Beni unutmadığını ve bu şamatayı yalnızca benim için düzenlediğini görmek beni mutlu etti. Ama artık bizimkisi mümkün değil," diye bitirdi konuşmasını bana sevgi ve melankoli dolu bir şekilde bakarak. "Artık genç değiliz Manolito. Ben evliyim ve Federal Cumhuriyet'in şansölyesiyim ayrıca da avro krizini çözmem gerekiyor."

Hatalarla dolu ama dokunaklı hikâyenin bitmesinden sonra Komiser Yardımcısı içini çekti ve şöyle dedi:

"Şimdi her şey ortada. Sizler hepiniz, Bayan Merkel de dâhil olmak üzere birçok suç işlediniz ancak aynı zamanda çok önemli bir kişinin öldürülmesini engellediniz ve iki ülkeyi birleştiren dostluk bağlarını geliştirmeye yardımcı oldunuz. Ben kendi adıma bu olayı hemen kapatırım. Diğer yargı mercileri kendi kriterlerine göre hareket edeceklerdir. O zamana kadar başladığımız işi bitirelim. Benimle gelin ve Bayan Merkel'i senin kız kardeşinin cenazesiyle yer değiştirme işine başlayalım."

Arkasında biz olduğumuz halde bir Katalan polisine yönelip ona rozetini gösterdi ve bizim geçmemize izin vermesini emretti. Bu şekilde dördümüz gazetecilere görünmemek için yandaki bir kapıdan hastanenin içerisine girdik. Koridorları, merdivenleri, avluları, sınıfları, morgları ve diğer odaları geçtikten sonra bekleme salonuna ulaştık. Orada, az önce kendisini dinlediğimiz ve Sayın Belediye Başkanı'nın sahneye çıkmasından önce sahne alan ünlü Doktor Sugrañes'in oğlu ilgilendi bizimle. Neşeli ve çok görgülü bir adamdı. Daha çocukken içinden doktor olmak geldiğini bize açıklama nezaketinde bulundu. Psikiyatr olan ünlü babasının yolundan gitmek istemediği için cerrahlığı seçmişti. Ama kendisinin de itiraf ettiği gibi pratikte çok iyi olmadığı için hastane yönetimi kendisine hassas bir iş olan basın sözcüsü olma işini uygun görmüştü. Gerek hastaneye ünlü biri yattığında, gerek herhangi bir ameliyatta ya da tedavide beklenmeyen bir şey ya da bir hata olduğunda hasta yakınlarının karşısında o yer alıyordu. Bu uzmanlık alanında görevini yerine getirirken pek çok kez tokat yediğini de kahkahalar atarak anlattı.

Bu eğlenceli aradan sonra neşeli doktor bizi bir cenazenin bulunduğu bir odaya götürdü. Cenazeyi görür görmez tekrar hüngür hüngür ağlamaya başladım. Neşeli doktor neşesini kaybetmeksizin bana bir kâğıt mendil verip şöyle dedi:

"Başınız sağ olsun. Sizin birbirinize güçlü bağlarla bağlı olduğunuzu biliyorum."

Duyduğum bu içten cümle benim üzüntümü iyice derinleştirdi ve haykırışlarımın şiddetini iyice yükseltti. Bu, kendisinin varlığını fark etmediğim bir kişi gelip kolumdan tutup sempatik bir şekilde bana bir şeyler mırıldanana kadar böyle devam etti:

"Burada bulunduğunuz, göstermiş olduğunuz ve bence biraz abartılı olan üzüntünüz için teşekkür ederim. Ama o kendisine ne kadar değer verdiğinizi bilmekten mutlu olurdu."

Ortalığın loşluğundan ve gözyaşlarımın buğusundan belli bir uzaklıkta omuzlarını eğmiş bir halde duran Bay Siau'yu ve küçük Quim'i tanımam zor oldu. Cándida'nın değil de bu sabah saygıdeğer ata rütbesine ulaşmış ve gençken gurur duyduğu ihtiyar ve işe yaramaz vücudunu terk etmiş olan Büyükbaba Siau'nun cenaze töreninde bulunduğumuzu anladım ve merhumun ailesini hayal kırıklığına uğratmamak için biraz daha ağladım. Daha sonra da Cándida'nın hâlâ hayatta olup olmadığını sordum.

"Cándida'nın kim olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladı oğul Sugrañes. "Bu sabah yalnızca bu ihtiyar öldü. Ve iyileşmesine şahit olduğumuz Sayın Başkan, Bayan Merkel, ona eşlik eden kişi ve belediyenin protokol şefi geldi buraya. Şans eseri saldırı gerçekleştiğinde balkonda başka kimse yoktu. Bayan Merkel'e patlamanın şok dalgası ulaşmış ve meydanın ortasına yüzüstü düşmüştü. Ama üzerindeki o şatafatlı tören elbisesi ve altına giydiği eşofman, darbeleri emmiş. İsimlerini hiçbir zaman öğrenemediğim bazı kemikleri kırık ve muhtemelen beyinde de hasar var çünkü hastaneye girerken erkek kardeşinin dişlerini kıracağına dair yeminler ediyordu. Yakında iyileşir. Ona eşlik eden kişi ise daha da erken iyileşir çünkü yalnızca hafif çürükleri var. Kendisine ilk yardım uygulanırken Portekiz kraliçesinin elbisesinin mahvolmasından yakınıyordu. Marañón'un da

dediği gibi travmalar karşısında insanoğlu farklı şekilde tepki gösteriyor. Mesela geçen gün bir motosiklet kazası geçiren ve ameliyathaneye boş bir pizza kutusunu sokmakta ısrar eden bir genç yattı buraya. Kutuyu elinden zor bela aldım. Ve içerisindeki artan pizzaları yedim, yemeğin çöpe gitmesine dayanamıyorum."

Cándida'nın, Tavuk Morgan'ın ve Mahnelik'in sağ salim ve neredeyse yara almamış halde olmaları bizi çok sevindirdi. Beklenmedik bir şekilde gelişen olaylar işimizin önemli bir bölümüne son veriyordu. Artık Angela Merkel'e veda etmenin zamanı gelmişti. Angela Merkel ayrılmamız gerektiğini anladı ve Almanya Federal Meclisi Bundestag'ı kontrolü altında tutmasına izin veren güçlü bir karakteri olduğunu kanıtladı.

"Yeniden auf wiedersehen, Manolito," dedi hissettiği nostalji dalgasını saklayamadan. Bu nostalji hissedilen kişi ben olabilirdim ama değildim. "Bir daha beni kaçırma. Burada senin hayat çok iyi."

Benim cevabımı beklemeden ağlamak üzere olan Swami'nin elini sıktı, Siau ailesine başsağlığı diledi, genç doktorun koluna girdi ve beraberce cenaze odasının kapısından dışarıya çıktılar. Onun gitmesinin bende kederden çok rahatlama hissettirdiğini saklamam benim açımdan ikiyüzlülük olur.

Hastanede yapacak başka bir işimiz kalmamıştı ve oradan geldiğimiz şekilde dikkat çekmeden çıkmamız gerekiyordu. Bunun için de Büyükbaba Siau'nun cenazesi bize çok uygun bir fırsat sunuyordu. Tabutun saplarından tuttuk ve kederli bir cenaze alayı olarak geldiğimiz yolu yürüyerek hastanenin girişine, oradan da sokağa kadar çıktık. Sokakta göstericiler ellerinde salladıkları bir pankartla bizi alkışladılar. Pankartta şöyle diyordu:

YAŞASIN CENAZE HİZMETLERİ

Tabutu arabaya yerleştirdiğimizde merhumun ailesine veda edip Bay Siau'ya artık buna ihtiyacımız olmadığı için protestoyu dağıtmasının uygun olacağını belirttim. Bay Siau da protestocuları yirmi dört saatliğine işe aldığını ve içlerinden birisi işini son dakikasına kadar yapmazsa anlaşmaya vardıkları ücreti ödemeyi düşünmediğini söyledi.

15

YOLLAR BİRLEŞİYOR

Nihayet kuaför salonunda tek başıma kaldığımda daha yemek saatiydi. Yalnızca sabah saatleri hareketli ve yoğun geçmiş olmasına rağmen bana sanki zor ve çok kapsamlı bir günün sonundaymışım gibi geldi. Hava hâlâ sıcak olduğu için kıyafetlerimi çıkardım ve kendimi toparlayabilmek amacıyla bir uyku çekmek için bir koltuğa oturdum. Birkaç saniye sonra kalkıp üzerime bir iş önlüğü giydim çünkü çok yakında bir ziyaretçinin geleceğinden emindim ve insan önüne çıkacak halde olmak iyi olurdu. Tekrar oturdum ve başımı koltuğa yasladım ama uyuyamadım. Bir taraftan zamansız ve münasebetsiz ziyaretlerine alışmaya başladığım ve gidişini ancak içinde bulunduğum girdap ortadan kalkınca bilinçli olarak tamamen algılayabildiğim Büyükbaba Siau'nun ölümünün üzüntüsü içimi kaplıyor, bir taraftan da ne olduğu belirsiz bir tedirginlik hissediyordum.

Akşamüzeri kuaför salonuna Moski girdi, akordeonu yere bıraktı ve nefes alıp verişini düzene sokana kadar hızlı hızlı soludu.

"Kahretsin!" diye konuşmasına başladı. "Bu nöbet tutma işi bana göre değil. Sıkıcı olduğu için diyorum. Ben casusluk işini severim, kendi ülkemde herkesi ele verip bir güzel eğleniyordum. Ama saatlerce bir ağacın arkasına saklanmak bana zor geliyor.

Ben bazılarının dediği gibi aksiyon insanıyım. Gezici sanatçı. Ben Küba'dayken Fidel bana sordu: Bana bak kızım! Senin kıçında pire mi var?"

Moski'nin gevezeliğinden hoş olmayan haberler getirdiği sonucuna vardım. Bir süre konuştuk, teşekkür ettim ve artık gidebileceğini söyledim.

"Sana eşlik etmemi istemiyor musun?" diye sordu akordeonunu alırken.

"Gerçekten gerek yok. Benim için çok şey yaptın. Hepiniz benim için çok şey yaptınız, size olan borcumu asla ödeyemem. Hatta size olanlar hakkında bir açıklamada bulunup hikâyenin sonunu bile anlatamam."

Herhangi bir duygulanma durumuna engel olmak için aceleyle vedalaştıktan sonra Moski gitti. Bir süre sonra son kontrolleri bizzat yapmak üzere çıktım.

* * *

Barselona'da ağustos ayı sonrası beklenmedik bir şekilde sağanak halinde yağan yağmurlar, doğası gereği yayaları hiç beklenmedik bir anda yakalamak ve onları sırılsıklam etmek için çok uygun. O gece de benim başıma aynısı geldi. Kıyafetlerimin ve ayakkabılarımın mevcut durumunun daha da kötüye gitmesine engel olmak için koşup Aptal Şişkonun Yeri'ne sığındım. Barda bir bardak musluk suyu istedim ve kısa bir mektubu okuyormuş gibi yaparak dışarısını gözlemeye devam edebileceğim bir tabureye oturdum. Garsonun yüzü mütemadiyen terini silmek amacıyla bardak kurulama bezini kullanmaktan siyaha boyanmıştı. Adam televizyonun içine düşecek gibiydi.

"Ben televizyona ne ad veriyorum, biliyor musunuz?" diye sordu birden. Daha bulmacayı çözmeme imkân vermeden ve benim kendisine açıklayıcı bir soru sormamı beklemeden de ekledi: "Aptal kutusu."

"Vay be. Ne kadar zekisiniz," dedim.

"Evet. Bu ismi ben buldum, kimsenin yardımı olmaksızın. Patentini almıyorum çünkü düşüncenin tıpkı internette olduğu gibi serbestçe dolaşması gerektiğine inanıyorum. Televizyona gelince, bakın ben de diyorum, eğer şu televizyon yok olsa bunun evrensel kültüre hiçbir zararı olmaz. Benim televizyona ne ad verdiğimi siz biliyor musunuz?"

"Aptal kutusu."

"Size kim söyledi?"

"Siz."

"Vay be, gördüğüm kadarıyla hafızanız çok iyi. Hem de çok haklısınız. Size örnek mahiyetinde bir misal vereceğim. Bir saat önce haberlerde Bayan Merkel çıktı. Belediye Başkanı kendisini ikinci kez belediyede kabul etti. Ama yine fişekler atılmasın diye bu defa halka kapalı bir şekilde görüştüler. Habere bakın. Ben röportajı seyrederken düşünüyordum ve kendi kendime içimden, 'Vay anasını be!' diyordum. Bunu yüksek sesle değil, yalnızca kendi kendime, yani kafamdan söylerken... siz ne demek istediğimi anlıyorsunuz işte, derken birden Belediye Başkanı'na eşlik eden protokol şefinin burada meydanda tam kafenin önünde, yaşayan heykellik yapan salakla aynı ama tam tamına aynı kişi olduğunu fark ettim. Ve kendi kendime, 'Vay anasını be!' dedim."

"Evet," diye karşılık verdim. "İnanılmaz bir olay. Ayrıca sizin teorinizi de çürütülemez bir şekilde kanıtlıyor."

"Ben buna tam bir parapsikoloji diyorum," diye ekledi parmağıyla meydanı göstererek. "Bakın, orada, karşıdaydı, gözünü

bile kırpmaksızın sürekli oradaydı adam. Onu o kadar çok gördüm ki, tipi kafama öyle bir kazındı ki şimdi de sanki onu haberlerde görüyorum. Vay anasını be!"

Yalnızca başımı sallamak ve garsonun gösterdiği yere bakmakla yetindim. Yağmur sel gibi yağmaya devam ediyordu, bu nedenle Tavuk Morgan'ın gözlem üssünü kurduğu yerde büzülmüş ve yağan sağanağın şiddetinden sırılsıklam olmuş bir figürü seçmekte zorlandım.

Haline acıdım. Akşam yemeği için birkaç masanın üzerine serilmiş olan masa örtüleri muşambadan olduğu için bir tanesini aldım, üzerime örttüm ve garsona şöyle diyerek dışarıya çıktım:

"Hemen geri getireceğim. Üstelik de temizlenmiş olarak!"

Su birikintileri ile sel suları arasında sıçrayarak meydana ulaştım ve bağırdım:

"Sen zatürre mi olmak istiyorsun? Buraya muşambanın altına gel, kafeye gidiyoruz!"

İtiraz etmeden söylediğimi yaptı, birkaç saniye sonra ikimiz de kafedeydik. Peynircik titriyordu. Tuvalete gidip kurulanmasını önerdim. Orada kurulanabileceği bir şey olmayabilir diye garsondan bir mutfak bezi istedim. İyi bir adamdı ve bize bir havlu verdi. Barda oturup bekledim. Peynircik gelince ona akşam yemeği yiyip yemediğini sordum. Kafasını iki yana salladı. İsterse bir Magnum yiyebileceğini söyledim, o yine hayır dedi. Bir süre sonra sordu:

"Burada olacağımı nereden bildiniz?"

"Bilmiyordum," diye yanıtladım. "Aslında seninle aynı şeyi aramaya geldim. Bu nedenle karşılaştık. Ama etrafı gözetleyeceğini tahmin ediyordum. Hepimiz havaalanına gitmeden önce Moski'yi nöbet tutması için gönderdim. Tavuk Morgan'ın nöbet tutmadığı zamanlarda neler olduğunu bilmek istiyordum. Bir süre önce Moski raporunu vermeye geldi."

Bir süre sessizlik oldu, bu sırada Peynircik benim olduğum yer hariç etrafına bakındı. Sonra da şöyle dedi:

"Olanların hepsi benim yüzümden, değil mi?"

"Şimdi bunlardan konuşmanın sırası değil. Sırılsıklamsın, soğuk alacaksın. Evine git, bir duş al, pijamanı giy ve yatağa gir. Yarın saat birde kuaför salonuna uğra, konuşalım. O zamana kadar kimseye bir şey söyleme, ben de söylemeyeceğim."

Dışarıya baktı, neyse ki yağmur durmuştu, aksi takdirde birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemeyecektik.

Kendisine eşlik etmeyi önerdim ama kesinlikle reddetti, hatta bundan rahatsız oldu, tek kelime etmeden çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

Ben birkaç saat daha kaldım kafede. Bir şey olacağından değil ama eve bu kadar erken gitmeyi istemiyordum. Masraf yapmadım fakat kimse olmadığı için garson karşısında televizyon, politika, GP motosiklet yarışları, kadınlar ve buna benzer diğer konulardaki fikirlerini anlatabileceği biri olsun diye bir şey yiyip içmememe ses çıkarmadı. Ama kendi kendisine konuşurken televizyonu kapatmak aklına gelmediği için son haberleri verene kadar televizyondaki programlara bakarak vakit geçirdim. Angela Merkel'in belediyedeki görüntülerini tekrar verdiler ve garsonun da söylediği gibi Tavuk Morgan'ın muhtemelen o sabahki saldırıda ölmüş olan protokol şefinin yerine geçmiş olduğunu sevinçle gördüm. Tavuk Morgan hastanede bir anlık dalgınlıktan yararlanıp rahmetlinin kıyafetleri ile kimliklerini ele geçirmiş olmalıydı. Heykel olmak için kullandığı kıyafetler kullanılamaz hale geldiğinden başka *modus vivendi* araması normaldi. Üstelik sabrı ve dalavere çevirme konusundaki tecrübelerinden dolayı bu iş de onun için biçilmiş kaftandı.

16

SÜRPRİZ

Sabahleyin erkenden Cándida'nın sağlık durumuyla ilgilenmek için Clínico Hastanesi'ne gittim. Akrabalık derecemizi belgeledikten sonra doktor bana bahsedilen hastanın zaman zaman hayati tehlikesi bulunmadığını, kendisine yapılan ameliyatların şikâyete sebep olamayacağını ve bunların sonucunda oluşan gerek fizyolojik gerekse fizyonomik değişiklikler ve başkalaşımların bu ameliyatların bir sonucu olarak değil, tam anlamıyla birer reform olarak değerlendirilebileceğini söyledi. Kendisini görmeme izin verdiler. Morali iyiydi ve canı kendisine yasaklanan iki şey olan yemek yemek ve konuşmak istiyordu. Hemşireler bir gün önce hastanın eşinin hastaneye geldiğini, başlangıçta hastanın vücudunu organ nakli ya da eğitim amaçlı olarak bilimsel çalışmalar yapılması için vermek konusunda çok istekli olduğunu ancak vücudun, organ bağışı yapacak kişinin ölümünün ardından kabul edildiğini ve bu bağış karşılığında da herhangi bir ödeme yapılmadığı kendisine söylendiğinde bu isteğinden eser kalmadığını anlattılar.

Kız kardeşimin güvenli ellerde olduğunu görünce sakinleştim ve kısa zamanda yeniden döneceğimi söyleyip hastaneden ayrıldım, mahalledeki dostlarımın söylediğine göre Büyükbaba

Siau'nun cenaze töreninin yapılacağı cenaze evine gittim. Ben orada ellerinde ejderhalarla, havai fişeklerle ve şemsiyelerle bir yığın insan beklerken törenin ciddiyeti ve katılanların azlığı karşısında hayal kırıklığına uğradım. Yaslı insanlara yerlere kadar eğilip reveranslar yaparak veda ederken cenaze evinin saati öğle saatini biraz geçiyordu.

Bir otobüs, bir metro ve biraz da yürüyüş beni Flabiol Sokağı 12 numaranın önüne ulaştırdı. Binanın kötü durumu yeni yapılmış bir bina olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Binanın ve yanındakilerin balkonlarında tişört giymiş erkekler sersemlemiş gibi sigara içiyorlardı. Açık pencerelerden çocukların bağırmaları ve köpek yavrularının gürültüleri duyuluyordu. Zile bastım, kadının biri ne istediğimi sordu.

"Kızınızın sınıf arkadaşıyım hanımefendi," dedim ergenlerin baygın ve düdük gibi çıkan seslerini taklit ederek. "Kitaplarını iade etmeye geldim."

"O korkunç ses de ne?"

"Hormonlar yüzünden hanımefendi."

Kapı açıldı ve içeri girdim. Asansördeki aynada kendime bakınca bir gün önce ıslandığım için kıyafetlerimin orijinal boyutunun yüzde otuz ila yüzde elli oranında çekmiş olduğunu fark ettim. Eğer şişman olsaydım düğmeleri ilikleyemezdim. Özellikle de pantolonun düğmelerini. Ama yapım gereği çok sıska olduğum için kıyafetimin bana bazı yerlerde dar gelmesi ve geriliyor olması geçen yılların ve bazı hastalıkların bana bıraktığı izlerdi. Tipimin hiç hoş olmayan görüntüsü bu hikâyenin sonuna gelebilmek için kendime vermeyi başardığım azıcık morali de yok ediyordu.

Merdiven sahanlığı karanlıktı, arkasından gelen ışık nedeniyle bana kapıyı açan kadının yalnızca siluetini görebildim. Oysa o, beni görünce ve benim oyunuma geldiğini fark edince

kızgınlıktan çok boyun eğmeyle içini çekti ve sakin bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Eninde sonunda beni bulacağını biliyordum. Geç!"

Miniminnacık girişin duvarındaki lamba kadının yüz hatlarını görmemi sağladı. Bir saniyeden daha kısa bir sürede onu tanıdım.

"Emilia?" Şüpheyle ve şoka girmiş bir halde kekelemeyi başardım. Ama yine de hemen toparlandım ve coşkulu bir şekilde konuştum. "Hiç değişmemişsin!"

"Bazı açılardan sen de öyle," dedi üstümü başımı inceledikten sonra alaycı bir şekilde. "Adresimizi nereden öğrendin?"

"Yağmur sağ olsun dün gece bir kafede öğrendim. Peynircik tuvalete gitti ve çantasını benim yanımda bırakma gafletinde bulundu. Kimliğinden gerçek adını, adresini ve doğum tarihini öğrendim. Annesinin adına dikkat etmemiştim."

"Peynircik mi dedin?"

"Aile içerisinde öyle dediklerini söyledi. Doğru değil mi?"

"Tanrı aşkına..." dedi Emilia sorudan alınmış bir şekilde. Sonra gülümsedi ve ekledi: "İsim uydurmaya bayılır, düzenbazın tekidir, nasılını ve nedenini bilmeden başını belaya sokar durur. Kime çekmişse."

"Emilia, ne demek istiyorsun sen?"

Bu şaşkın ve aceleci konuşma sırasında minicik girişten, eski ve yıpranmış üçlü koltukla bir kitaplık ve bir televizyonun bulunduğu dikdörtgen şeklindeki küçük bir salona geçmiştik. Küçük bir balkondan sıcak hava içeriye giriyor ve daha sonra da bir vantilatör ağır ağır ve aralıklarla bu havayı etrafa dağıtıyordu. Oturduk, olanları sırasıyla anlatmaya ara verip okuyucular için bir parantez açma zorunluluğu hissediyorum.

Çalkantılı hayatım boyunca zekâmdan çok cesaretimle, azmimle ve alçak gönüllü olmayışımı hoş görün ama başkalarının kılığına girip kendi sosyal düzeyimden çok farklı bir sosyal düzeye aitmiş gibi rol yapma konusunda sahip olduğum çok nadide yeteneğim sayesinde sırlar çözdüm, olayları aydınlığa kavuşturdum ve zor durumlardan sıyrılmayı başardım. Ama doğa bana bu yeteneği verirken başka bir yetenekten mahrum bıraktı. Hem de en önemli yetenekten, bu nedenle de duygusal alanda hiçbir açıdan gelişme kaydedemedim. Hatta benim dışımdaki insanların yaptığı gibi kötü tecrübelerim bile olamadı hayatımda. Bu bağlamda hayatım çorak geçti diyebilirim. Bu monoton karanlığı bir flaş çok nadiren kırdı. Bu karanlığın içerisinde de kendimi gerçek dışı şeylerle oyaladığımı itiraf ediyorum. Bu az sayıdaki flaşlardan hiçbirisi benim ruhumda Emilia Corrales'le olan ilişkim kadar ışık getirmemiş, hiçbirisi İspanyol Kraliyet Akademisi'nin bu sözcüğü tanımladığı gibi beni bu kadar ısıtmamıştır. Ve yıllarca süren bir ayrılıktan sonra şimdi onunla karşılaşmıştım.

Zamanın birinde bu konu hakkında yazdığım romanımı okumayanlar için söyleyeyim: Emilia ve ben Madrid'de tanıştık. Ben orada gizli bir görev için bulunuyordum, Emilia da beni soymaya çalıştı ve becerdi de. Tahmin edilebileceği gibi bu karşılaşmamızın ardından devam eden maceradan ikimiz de berbat halde çıktık. Ancak yaşanan bu maceranın bir kesiti acımasızca geçen yıllara rağmen hafızamda hep kazılı kalmaya devam etti.

"Bir şey yok," diye cevap verdi. Sonra da gerçek bir endişe havasıyla ekledi: "Kızım gelmek üzere. Eğer uygunsuz bir laf edersen seni gebertirim."

"Dikkatli olurum ama Peynircik bir saatten önce, hatta bir saatten fazla bir süre gelmez. Dün gece onu kuaför salonuna çağırdım, orada beni bekliyordur. Ben bu entrikayı çeviren kişinin

kim olduğunu araştırırken, onu buradan uzaklaştırmak istedim. Tabii ki eğer o kişinin sen olduğunu bilseydim..."

"Bunu nasıl bilecektin ki? Kızıma senden asla bahsetmedim, o da bizim birbirimizi o doğmadan önce tanıdığımızı tahmin edemezdi. Yakışıklı Rómulo onun kafasını senin maceralarınla doldurdu. O sana gerçekten değer veriyordu."

"Ben de ona hayrandım."

"Aynı şey değil," diye yanıtladı sert bir şekilde. "Yakışıklı ve çılgın olduğu için. Rómulo, kendisini en zor anlarında yüzüstü bırakan kişiler arasında her zaman sağlam olmayan duygular uyandırmıştır."

"İçinde bulunduğumuz durumdaki o zor an ne oluyor?" diye sordum.

"Sırrı çözdüğünü sanıyordum," dedi Emilia.

Her biri birbirinden daha uzmanca olan birçok strateji hazırlamıştım ama Emilia'nın önünde savunmasızdım, bu nedenle doğruyu söylemeyi tercih ettim.

"Yalnızca yarısını. Senin yardımınla tamamını çözebilirim. Ancak açıkçası bu benim umurumda değil, yalnızca Peynircik için endişeleniyordum. Bilmek istediğim kendi başına nereye kadar ulaştığı ya da bir entrikaya mı alet olduğu."

Emilia rahatsız olmuşa benziyordu.

"Kadınları asla anlamayacaksın," dedi. "O kadar da karmaşık değiliz."

Koltuğa yaslandı, ellerini birleştirdi, gözlerini kapatıp sessizce oturdu. Ben de hatıralar arasında kaybolmuş halde sessizce onu izliyordum. O zamanlardaki hayat tarzını saymazsak Emilia Corrales çekici, neşeli, güzel vücutlu, sempatik, hayat dolu ve akıllı bir kızdı. Çok azimliydi ve aşırı titiz değildi. Çok erken yaşta birçok genç kız gibi sinema yıldızı olma hülyasına kapılıp

Barselona'ya gelmişti. Eğer bu rüyasına on yıl önce, yani soyunma adı verilen kültürel fenomen durgun haldeki İspanyol sinemasını canlandırdığı dönemde başlamış olsaydı yukarıda bahsetmiş olduğum özellikleri onu büyük bir başarıya götürmüş olurdu.

Ama Emilia, güzel vücudundan, yeteneğinden ve bu arzusundan yararlanmaya karar verdiğinde ta Papa'nın elçisi bile bize poposunu göstermiş ve piyasadaki doygunluk, millî sinema endüstrisini eski haline geri döndürmüştü. Gençlere özgü pervasızlık, döneme ait hovardalık alışkanlıkları ve ekonomimizdeki dönemsel krizlerden birisi onu hayatını paranın ve şöhretin çamurlu kenar yollarında aramaya götürdü. Dördüncü sınıf, serseri, başarısız ve kısa süre sonra gebertilen bir aktörle duygusal bir ilişkiye girdi. Ama öldürülmeden önce Emilia'yı yaptığı kirli işlerde yem ve suç ortağı olarak kullandı. Doğal olarak başını iyice derde soktu ve bu da bizim karşılaşmamıza katkıda bulundu. Eğer biraz daha ciddi olsaydı bizim yollarımız asla kesişmeyecekti. Bu şekilde beraberce riskli ve heyecanlı anlar yaşadık. Heyecanlı durumların neden olduğu ateşle harap bir karyolanın yaylarını beraberce titrettik. Daha sonra tesadüfler bizi bir araya getirdiği gibi yine bizi birbirimizden ayırdı. O zamandan beri olanları öğrenmeme fırsat veren bu görüşmemize kadar ondan hiç haber almadım. Gerçi anlatacak şey çok azdı. Emilia'nın karanlık bir olaya karışması sinema hayallerini berbat etmişti. Berbat televizyon programlarında minicik rollerde yer almış ve hamile olduğunu öğrenince de sinemayı bırakmıştı. Kimsenin yardımı olmaksızın elinden ne geliyorsa yapıp hayatta kalmayı başarmıştı.

"Kızımın her şeyi oldu ama benim hiçbir şeyim olmadı," diye açıkladı melodramatik bir edayla.

Apartman ve ofis bakımı ile ilgilenen bir şirketin kadrosuna girdiğinde ekonomik durumu istikrarlı bir hale geldi. İşte tam

bu işi yaparken temizliğini yaptığı apartmanın kapıcısı Yakışıklı Rómulo'yla tanıştı. Emilia asla iffetlilik taslayan biri olmadı ama bir zamanlar birlikte olduğumuzu bilenlerin tahmin edebilecekleri gibi ne güzellik ne de nükteler onun aklını başından alıyordu. Yakışıklı Rómulo'nun onun üzerinde etkili olan çekiciliği aklını çelmedi ve onu amacından vazgeçirmedi. İkisi de başarılı olmak için yaratılmıştı ve ikisi de başarısızlıklara uğramıştı. İkisinin de aynı kaderi paylaşmış olmaları aralarında düzensiz ve kontrolsüz çırpınmaların kurabileceği bağlardan çok daha güçlü bir bağ kurmuştu.

"Üstelik artık o işler için çok yaşlıyız," diye ekledi biraz acıklı bir şekilde...

Bu tanıyı büyük bir memnuniyetle yalanlayabilirdim ama beni oraya götüren sebebe geri dönmeyi tercih ettim.

"Yakışıklı Rómulo'nun Peynircik'e yolladığı mektubu okudun mu?"

"Okudum. Ama çok geç. Mektubunda Rómulo ona mektubu bana göstermemesini ve mektupla ilgili bir şey söylememesini istiyordu, Peynircik de onun dediğini yerine getirdi. Mektubu Peynircik'e söylemeden gizlice okuduğumda o, Rómulo'nun amacını gerçekleştirdiğinin farkında olmadan seni olaya karıştırmıştı bile."

"Yakışıklı Rómulo, beni Angela Merkel'e karşı yapılacak saldırıya karıştırmak mı istiyordu?"

Benim şaşkınlığım karşısında Emilia'nın yüzündeki kızgınlığın yerini memnuniyet aldı.

"Hiç şüphen olmasın. Birkaç ay önce, üniversitedeki bir törende karşılaştığınız gün Rómulo bir soygun için sana işbirliği teklif etmişti. Sen onun teklifini reddettiğin için planını yalnız başına yapmaya çalıştı. Daha sonra işler karışınca tekrar seni hatırladı. Peynircik küçükken Rómulo ona senin maceralarını anlatırdı.

Tabii ki komik bir şeymiş gibi. Ama Peynircik çocuksu mantığıyla kafasında seni bir kahraman olarak canlandırdı. Zamanı gelince Rómulo, Peynircik'e bu dramatik mektubu yolladığında gidip seni bulacağını biliyordu."

"Ne için?" diye sordum şaşkın bir şekilde. "Bu entrika içerisinde benim rolümün ne olduğunu bilmeden nasıl olur da Yakışıklı Rómulo'nun planladığı şekilde davranabilirdim ki?"

"İşte senin bir şey bilmemen bu fikrin bir parçasıydı."

Bir süre durup Emilia'nın söylediklerini düşündüm ve sonra da şöyle dedim:

"Şimdi her şeyi anlıyorum ve bir iki küçük detay dışında her şeyi sırasıyla mantıklı bir şekilde açıklayabilirim."

"Ya da ben açıklayabilirim," dedi bir ses arkamdan.

Minicik girişten içeriye Yakışıklı Rómulo'nun zarif figürü Emilia ve bende doğal bir şok yaratarak girdi. Koşarak gidip ona sarılmak için bu şoktan hemen kurtuldum ve aynı zamanda da bağırdım:

"Vay adamım benim, seni sağ salim gördüğüme çok sevindim! Her zamanki gibi müthişsin!"

Benim içten davranışlarımı rahatsız olmuş bir şekilde geri çevirdi ve bana yeniden koltuğa oturmamı ve orada hareket etmeden sessizce durmamı işaret etti. O sırada Emilia kendisine gelmişti.

"İçeriye girdiğini duymadım," dedi.

Görünüşte çok normal gibi görünen bu konuşmadaki ses tonunda belli belirsiz bir asabiyet havası vardı.

"Hah. Bana direnebilecek hiçbir kilit yoktur," diye övündü yeni gelen Rómulo. "Sizi gafil avlamak istediğim için de kapıyı çalmadım."

"Yalnızca ziyarete geldim," diye açıkladım olası yanlış anlaşılmaları ortadan kaldırmak için.

"Hah hah hah. Bu konuda adli tabip kendisi bir sonuca varır," dedi Yakışıklı Rómulo cümlesine uğursuz bir gülümseme ekleyerek. "Direnmeniz, merhamet dilenmeniz ya da üçkâğıt çevirmeniz hiçbir işe yaramaz. Bu defa her şeyi mükemmel bir şekilde planladım. Kabul ediyorum, daha önce de birçok kez aynı şeyi söyledim ve işleri berbat edip çıktım ama bu defa hiçbir hata olmayacak."

Emilia hiç istifini bozmadan, "Bizi öldürmeye mi geldin?" diye sordu, bu soruyu Rómulo'nun söylediklerine inanmamasına mı yoksa kaderciliğine mi yormam gerektiğini bilemedim.

Yakışıklı Rómulo omuzlarını silkti.

"Başka çarem yok," dedi. "İyi bir suçlu her zaman işlediği suçların şahitlerini ortadan kaldırır."

Davranışlarında öfkeden çok çılgınlık olduğunu fark etmek beni endişelendirdi.

"Saçmalama canım," dedim söylediklerini hafife alıyormuş gibi yaparak. "Kimsenin senin aleyhine şahitlik yapacağı yok, biz seni seviyoruz."

Yakışıklı Rómulo'nun yüzü gölgelendi.

"Hah!" dedi yeniden. Bu defa övünerek değil, acıyla. "Kimsenin beni sevdiği yok. Tony Curtis'e benzediğim zamanlarda farklıydı. Ama şu anda berbatım. Aslını söylemek gerekirse gerçek Tony Curtis'in kendisinden daha iyiyim ama bu bir teselli değil. Üstelik Komiser Yardımcısı Arrozales seni köşeye sıkıştırmış durumda. İstesen de istemesen de seni konuşturacak. Buna gelince," diye parmağıyla Emilia'yı işaret etti. "Buna güvenmem, bu delinin teki."

Zamanın birinde benim kollarıma düşmüş olan bir kadın belki de bu tabiri hak ederdi ama bu konuyu onunla tartışmanın ne yeri ne de sırasıydı.

"Peki Peynircik?" dedim konuyu değiştirerek. "Onu da mı ortadan kaldırmayı düşünüyorsun?"

"Bravo, sen de ona akıl ver," diye homurdandı Emilia.

"Sakin ol," dedi Yakışıklı Rómulo sersemce bir sırıtışla. "Peynircik'e bir şey olmayacak. Ama acele etmem gerekli. Çünkü eğer beni *in flagrante delicto** yakalayacak olursa onu da ortadan kaldırılacaklar listesine eklemek zorunda kalacağım. Neyse ki senin oyunun bir süre onu buradan uzaklaştırır. Şimdi eğer ölümcül amacımdan beni caydırmak için boşuna araya girmeyi bırakırsanız tiyatro oyunu havasıyla içeriye girişimde söz verdiğim gibi merakınızı giderip ayrıntıları açıklığa kavuşturacağım. Gerçi sürekli ara vere vere suyu çıktı ama. Koltukta bana yer aç," diye ekledi. Bir tarafımda ona yer açtım. Gözünü bana dikip, "Ne biliyorsun?" diye sordu.

"Kellemi kurtarmak için sana bir şey bilmiyorum desem yalan söylemiş olurum," diye yanıt verdim. "Seninle ilgili olan bölümüyle ilgili her şeyi biliyorum. Yani bir terör örgütü seninle bağlantıya geçip para ya da seni bu ülkeden çıkarıp istediğin başka bir ülkeye yerleştirmek karşılığında işbirliği yapmanı istedi. Sen de kabul ettin..."

"Hemen değil," dedi Yakışıklı Rómulo. "Johnny Pox'un yüzünden banka soygununun başarısız sonuçlanması nedeniyle yorgundum ve moralim bozuktu. Bu nedenle birbirimizden haber almadan tesadüfler bizi bir araya getirince aklıma bu iş için sana işbirliği teklif etmek geldi. Seninle farklı olurdu; eski yoldaşlar son maceraları için bir araya gelmişler, omuz omuza ya da dirsek

---

* (Lat.) İş üstünde. (yay. n.)

dirseğe, sözlük bu iki şekli de kabul ediyor. Kazanacağın para da senin çok işine yarardı."

"Bu terör komplosunda senin görevin neydi?" diye sordum.

"Lojistik destek," diye açıkladı Yakışıklı Rómulo. "Birkaç yıl kapıcı olarak çalıştığım ve Emilia'yı tanıdığım binada ünlü bir iş adamı oturuyor. Benim yalnızca onun dairesine girip bir evrak çalmam gerekiyordu. Kilitler konusunda marifetli birisi için çocuk oyuncağı."

"Ama yolunda gitmeyen bir şey oldu," diye devamını getirdim onun olanları hatırlarken düşünceye daldığını ve hikâyenin devamının gelmeyeceğini görünce.

Bana dikkatlice baktı ve kollarını açıp yanıt verdi:

"Ah dostum ah! Şansım bunda bile yaver gitmedi! Her zaman her şey kötü gidiyor ve tam bir şeyin kötü gitmesi gerekirden o da yolunda gidiyor. Ben bir terör organizasyonu için çalıştığımı bilmiyordum. Benden istedikleri evrakları finansal bir dolandırıcılıktır diye çaldım. Ama aynı zamanda da şüpheleniyordum. Çünkü bu kadar kolay bir iş için çok para öneriyorlardı. Sen işbirliği teklifimi geri çevirince az daha vazgeçecektim. Ama bu deli beni ikna etti."

"Emilia mı?" diye sordum bakışlarımı birinden diğerine çevirirken. "Emilia seni terörist olman için ikna mı etti? Bu yaşında?"

"Evet, bunu itiraf ediyorum," dedi adı geçen kişi. "Koltuğa yapışıp televizyonda bir canavar filmi çıksın diye beklemesi sinirlerimi bozuyordu."

"Ne olmuş yani?" diye itiraz etti Yakışıklı Rómulo. "Freddy Krueger benim hoşuma gidiyor. Hayatım boyunca suç işledim ama öyle bir an gelir ki insanın dinlenmeye ve canının istediği yapmaya hakkı vardır, değil mi?" Onayımı bekleyerek bana baktı.

Ben hiçbirini rahatsız edecek bir şey yapmamak için belli belirsiz yüz işareti yaptım. "Ama Emilia çok inatçıdır, beni rahat bırakmadı. İster inan ister inanma ama bankayı soymam için de beni o teşvik etti. Yok kontrol yokmuş, alarm yokmuş, çalışanlar ödleğin tekiymiş... Durmadan aynı şeyleri söyleyip durdu ve kafama o işi soktu. Sonra da olanlar oldu ve tabii ki kodesi boylayacak olan benim. Durum bu olunca herkes böyle bir işe soyunur. Neyse işte bu şekilde bir iki derken farkında olmadan uluslararası bir terörist haline geliverdim."

"Terörizm işi olduğunu ne zaman fark ettin?"

"Costa Brava'daki otelde. Çaldığım evrakları teslim etmeye ve anlaştığımız ücretin ilk kısmını almaya gittik. Bu defa Emilia'yı bana eşlik etmeye zorladım. Ama daha beter oldu. Otelde bizi Alí Aarón Pilila'nın bizzat kendisi bekliyordu. Ben onun adını bile duymamıştım. Meğer pezevengin ve kadın avcısının tekiymiş. Emilia'yı etkileyebilmek için kahramanlıklarını anlatmaya başladı. Yok bilmem nerede bir katliam, yok bilmem başka yerde bir bomba... Emilia ağzı açık dinlerken ben başımı tam anlamıyla acayip bir derde soktuğumu fark ettim. Benden istediği şeyi yapar yapmaz bu küstah herif benim enseme bir kurşun sıkmakta tereddüt bile etmezdi. Tabii ki Emilia'ya bir şey söylemedim. James Cagney gibi her iki elimde de iki silahla ölmem Emilia'nın çok hoşuna giderdi. Tabii ki James Cagney'nin filmlerdeki ölümü gibi demek istiyorum çünkü kendisi Stanfordville'deki çiftliğinde seksen yedi yaşında öldü."

"İşte o zaman korkup ortadan yok olmaya karar verdin," dedim.

"Başka çarem yoktu, polise gidemezdim, eve gidip fırtına geçene kadar da bekleyemezdim. Güvenli bir yer aradım. Bu kolay bir iş gibi görünüyor ama kapıyı çalan kişi cebinde beş parası

olmayan, soygunculuktan ceza yemiş eski bir suçlu olunca tüm kapılar yüzüne kapanıyor."

"Ama kapılar kilitlerin kralına kapalı olamaz," dedim gururunu okşamak için çünkü konuştukça daha da kötüleşiyordu. "Kılığını da kolayca değiştirdin: bir çarşaf, pamuktan bir sakal ve sahte bir esmerlikle herkes Hintli bir bilgeye dönüşebilir."

"Ben de öyle yaptım ama beni enselediniz. Ben o kıyafetlerin artık giyilmediğini nereden bilebilirdim ki? Bu karakteri, Beatles ve Maharishi'nin fotoğrafından çıkardım. Tabii ki o zamandan bu yana çok zaman geçti. Ceza hücresinde bize Ravi Shankar'ı dinlettiklerini hatırlıyor musun?"

Onun daldan dala atlama huyunu bildiğim için yeniden araya girmek zorunda kaldım.

"Karının Swami'yle olan ilişkisinden haberin var mıydı?" dedim.

"Herhalde. Kör değilim herhalde. Ama Lavinia'ya bir şey söylemedim. İnsan onun gibi bir kadının, kocası parmaklıklar arasındayken oturup da çorap örmesini beklemez herhalde. O adam da avanağın teki. Nonoş olduğuna iddiaya girerim. Başlangıçta bir geneleve falan gidip gitmediklerini kontrol etmek için takip ettim. Sonra onları rahat bıraktım. Ama yoga merkezini biliyordum. İş buraya gelince, ağustos tatilinden yararlanıp saklanmak için uygun bir yer gibi göründü bana. Eğer Swami iyi bir Katalan gibi ikide bir oraya gelmeseydi her şey yolunda gidecekti. Onun yüzünden bütün günü, akşam geç saatlere kadar dışarıda geçirmek zorunda kaldım. Ama buna rağmen sıkılmadım, mahallenin halk eğitim merkezinde bir sürü faaliyet var. Emekliler de şans oyunları düzenliyorlar. Bir akşam acayip para kırdım..."

"Ama bir hata yaptın," dedim onu gaza getirmek için.

"Evet," dedi. "Plan yaparken çok soğukkanlı ve yöntemliyimdir ama son anda duygusallığım beni mahvediyor. Eğer Lavinia ile çocuklarımız olsaydı muhtemelen umurumda bile olmazlardı. Ama Peynircik'i kendi çocuğumdan daha da çok seviyorum. Onun da beni sevdiğini biliyorum. Eğer günün birinde uzun bir süreliğine ya da belki daimî olarak ortadan kaybolmam gerekse benim hakkımda iyi hatıralara sahip olmasını isterim. Ayrıca mektubu ortalığa yayacağını ve bunun da benim gerçekten ortalardan kaybolduğuma herkesi ikna edeceğini düşündüm. Ama hesaba katmadığım tek şey gidip de senden yardım isteyeceğiydi. Peynircik'in aşırı coşkulu çalışması ve senin de her şeye burnunu sokman yüzünden ikinizi de öldürmek zorundayım."

"Juan Nepomuceno'yu öldürdün mü?" diye sordum onun tekrarlanan tehdidi karşısında soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalışarak.

O zamana kadar sessiz kalan Emilia karıştı konuşmaya.

"O olayla ben ilgilendim," dedi. "Peynircik bana fotoğrafla ilgili olayı anlattı. Fotoğrafta ben olduğum için kimsenin eline ulaşmaması gerektiğine kadar verdim. Oteli aradım ve onunla konuşmayı başarınca Juan Nepomuceno'ya Alí Aarón Pilila'nın da bu fotoğraftan haberi olduğunu ve o sırada kendisini öldürmek için otele doğru gitmekte olduğunu söyledim. Zavallı adam telefonu kapatıp koşarak kaçtı. Ama görevine çok sadık biri olduğu için ortalıktan kaybolmadan önce senin kendisine verdiğin telefonu arayıp Peynircik'e randevuya gidemeyeceğini ve senden af dilemesini istedi."

"O zaman bu detayla beraber her şey açıklığa kavuşmuş oldu," dedi Yakışıklı Rómulo. "Yalnızca bu karmaşık hikâyeye ikili bir cinayetle son vermek kaldı. Ben de bu cinayeti işlemeye geldim ama bunun gerçekleşmesi hoş bir sohbet nedeniyle ertelenmiş

oldu. Sizi son sözlerimi söylemeden öldürmek istemiyorum. Elbette ki sizin için son demek istiyorum. Eğer zaman zaman belirsiz şeyler söylüyorsam ya da anlam bulanıklığı yaratıyorsam özür dilerim ama ben konuşma değil, eylem adamıyım. Fakat size söyleyeceklerim ta kalbimden gelen sözler."

Ve sözlerini bir hareketle birleştirmek için ayağa kalktı ve elini açık bir şekilde göğsüne, kalp hizasına götürdü ve diğer elini de tavana doğru yukarıya kaldırarak konuşmasına devam etti:

"Belki birisi size hayatta en önemli şeyin ne olduğunu sorsa şüphesiz, sevgi diye yanıt verirsiniz. Evet, doğru. Ama çeşit çeşit sevgi var. Çok değil ama birkaç tane var. Mesela ilahî sevgi, cinsel sevgi, sanat sevgisi ve diğerleri. Öyleyse ben size şunu söylüyorum: gerçek arkadaşlığa dayanan sevgi kadar büyük, temiz ve tarafsız bir sevgi olamaz. İşte benim size olan sevgim böyle. Bir de avro krizi var. Eğer bu sorunu çözmezlerse işte o zaman yandık demektir. Ama sizin bu konuda endişelenmenize gerek yok. Çünkü krizi atlatmanın en iyi yolu ölmektir. İşte bu kadar. Biz banka soyguncuları doğamız gereği az konuşuruz. Hoşça kalın sevgili dostlarım. Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm ama başka çıkar yolum olmadığı konusunda benimle aynı fikirde olmalısınız. Sizi çok özleyeceğim."

"Rómulo! Bekle bir dakika!" dedim aceleyle elini cebine götürdüğünü fark edince. "Balkon açık ve şimdi yemek saati. Eğer ateş edersen bütün mahalle duyar ve sen de her zamanki gibi zor durumda kalırsın."

Benim yaptığım uyarı onda öyle bir kahkahaya neden oldu ki doğru dürüst tek bir cümle dahi söyleyemedi.

"Aman aman, yapma ya!" dedi sonunda fıtık olmamak için belini tutarak. "Çok iyi bir numara, tam sana göre bir şey ama hiçbir işe yaramaz. Geldiğim zaman söylediğim gibi her şeyi

planladım, hatta bu olasılığı bile, bu nedenle susturuculu bir silah getirdim. Bana çok pahalıya mal oldu gerçi..."

Elini tekrar ceketinin iç cebine götürdü, arandı ve boş bir şekilde geri çıkardı. Daha sonra ceketin ve pantolonun tüm ceplerine kadar her yerini aradı ve hatta kumaş sökülüp de cinayet aleti kumaşla astar arasında mı kaldı diye yoklamaya devam etti. Sonunda pes etti ama sanki kendi kendisine konuşurmuş gibi şöyle dedi:

"Ağzına edeyim, silahı evde bıraktım!"

Ağır, neredeyse aşırı bir sessizlik oldu, ne Emilia ne de ben onu kaplayan hayal kırıklığını engellemek için ne yapacağımızı ve ne diyeceğimizi bilebildik. Uzun kirpikleriyle çevrelenmiş siyah gözleri gözyaşlarıyla doldu. Birkaç saniye boyunca kılını bile kıpırdatmadı. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyor, tuzlu damlacıklar, aynı yolu izleyerek bir öncekileri itene kadar çenesinden aşağıya sallanıyordu. İşte o zaman siyah, küçük bir halka oluşturarak ceketinin yakasından aşağıya düşüyorlardı.

"Her şey bitti," diye kekeledi. "Ya da daha da beter, belki de bu sona doğru giden uzun bir yolun başı. Ya da şöyle diyebiliriz: Hayatın gün batımı."

Onu bu kadar kederli görmek beni çok kötü yaptı ama elimden gelen bir şey yoktu, yüz ifadesine ve yüz hatlarındaki hafif titremeye bakılırsa Emilia da aynı durumda olmalıydı. Sonunda dostça söylemeye çalıştığı ancak bir anneninki gibi çıkan bir ses tonuyla şöyle demeyi başardı:

"Son günlerdeki stres yüzünden olmalı." Yakışıklı Rómulo ona baktı, gözlerini sanki onunla konuşan kişiyi tanımaya çalışıyormuşçasına kıstı, kafasını iki yana salladı, gözlerini kollarıyla sildi, kötü yağlanmış bir makine gibi sert hareketlerle yürümeye başladı ve bizim yüzümüze bile bakmadan evden çıktı.

17

YENİDEN BAŞLAMAK

Emilia ve ben onun dairesinin sefil odasında bir şey söylemeden ve istemeden tanık olduğumuz yürekler acıtan sahneyi her birimiz kendimize göre kendi hayatımıza oturtmaya çalışıyorduk. Bir kez daha sessizliği bozan Emilia oldu.

"Sence hafızasını mı kaybetmeye başladı?" dedi üstü kapalı bir yalvarmayla ve benim de bu yalvarmaya karşılık vermemem söz konusu olamazdı.

"Hepimiz gibi," dedim olanlara ehemmiyet vermeden. "Burada olanları nöron kaybına bağlamazdım ben. Psikiyatrlar ve onların hastaları olarak buna başarısız bir eylem adını veriyoruz. Buna göre de süper ego, iddia edilen suçun olası şahitlerini ortadan kaldırmayı emrettiğinde bilinçaltı senin hiçbir şekilde zarar görmemen için engeller koyuyor."

Emilia rahatlamış bir şekilde nefes alarak yapılan bilimsel açıklamayı onayladığını belirtip ekledi:

"Gerçekten de bütün bu olanlardan sorumlu ben miyim?"

"Başkalarının davranışlarını yargılamak bana düşmez. Şüphesiz bunu iyi niyetle yaptın. Ancak bazı açılardan biraz abarttın Emilia."

Alçak gönüllü bir şekilde başını salladı ama birdenbire sanki bir böcekten korkmuş gibi bir hareket yapıp bağırdı:

"Onun gözümün önünde sakar, mızmız, kel ve göbekli biri haline gelmesini görmek istemiyordum! Hele de o havalı dairesinde, aslında basit bir ev kadını olduğu halde sanki bir *sex bomb* gibi hava atan karısının yanında ev terlikleri ve sabahlıkla yaşlandığını kesinlikle hayal edemiyordum. Eğer bir numaralı halk düşmanı olamıyorsa en azından hâlâ yakışıklıyken şöyle görkemli bir sonu olsun istedim."

Sözlerinde ve davranışlarında kıskançlık ve kararında da iyi niyetten çok, ihtiras kokusu sezdim ama yine konuşmamayı tercih ettim: Eğer Yakışıklı Rómulo'ya karşı hisleri her ikisinin de övündükleri dostluklarından öte bir şeyse, Rómulo'yu sonsuza dek kaybettiğine göre, en iyisi onun bunu bilmemesiydi.

Sonuç olarak bu da beni ilgilendirmezdi. Bu nedenle onu avutacak sözler aramak yerine kabalık ediyormuş gibi görünmeden oradan çıkmanın yollarını aramaya başladım.

Ama buna gerek kalmadı: küçücük olmasına rağmen oldukça işlek olan dairenin girişinden çok üzgün birinin varlığını gösteren derin bir hıçkırarak ağlama sesi geldi. Emilia sesin kime ait olduğunu hemen anladı ve Peynircik salona girerken o da aynı anda iğrenç koltuğun kırık yaylarından biri onu itermiş gibi yerinden kalktı.

"Ne zamandan beri oradasın?" diye sordu annesi telaşla.

"Başından beri," diye yanıtladı Peynircik. "Her şeyi duydum. Girişten değil, mutfaktan dinledim sizi, eğer orada olsaydım beni kolayca görebilirdiniz."

"Ben senin kuaför salonunda olduğunu sanıyordum," dedim.

"Beyefendi, artık sizin hilelerinizin hepsini ezbere biliyorum. Evden çıktım, evin çevresinde bir tur attım ve gürültü

yapmadan geri dönüp saklandım. Sizin bana öğrettiğiniz gibi, bir sırrı çözmek için arsız ve sabırlı olacaksın."

"Seninle gurur duyuyorum," dedim. "Ama fazla hızlı öğrendin. Ayrıca benim amacım seni kandırmak değil, az önceki acılı olaya şahit olmamandı."

Peynircik, sanki kendisine servis yapılan bir porsiyon sulu köftenin içerisinden canlı bir örümcek çıkmış gibi, eğer bu benzetmem çok açıklayıcı olmadıysa iğrenme ve şok karışımı bir ifadeyle baktı bana.

"Bütün suç senin," dedi dişlerini sıktığı için çok net olmayan bir şekilde. "Onu aşağıladın, artık bir daha onu göremeyeceğiz." Bunu söyler söylemez öfkesi birdenbire uçup gitti ve sanki olayın sonuçlarını dile getirince beyni söylediklerinin gerçekten de ne anlama geldiğini fark ederek öfkesinin yerini hıçkırıklı ağlamaya eşlik eden bir ızdırap aldı. Yüzünü elleriyle kapatıp diğer odaya sığınmak için koştu.

Kapıyı çarpmadan önce, "İkinizden de nefret ediyorum!" diye bağırdığını duyduk.

Olayların hızı ve yoğunluğu içinde boğulmuş bir halde Emilia'yla yine sessizliğe gömüldük.

"İlk kez bana sen diye hitap etti," dedim bir süre sonra. "Bunu iyiye mi yormalıyım?"

"Ben olsam çok fazla heveslenmezdim," dedi Emilia. "Peynircik, Yakışıklı Rómulo'ya tapıyordu, onu zavallı ve yalnızca sakin bir şekilde yaşlılığına katlanmak isteyen bir adama dönüştürmeni asla affetmez."

"Ben onu bir şeye falan çevirmedim," diye itiraz ettim. "O kendisi kendi kriterlerine göre hareket etti. Bana danışmadı bile."

"Önce senden yardım istedi, sen hep reddettin. Şimdi de hâlâ ona inanan yegâne insanların önünde onu rezil ettin. Rómulo bir

kahraman değildi ama prestijini korumak için elinden ne geliyorsa yaptı. Eğer Peynircik onun öldüğünü sansaydı Rómulo'yla ilgili harika anılara sahip olacak, birkaç hafta içerisinde acısını unutup onun yerine geçecek bir baba figürü arayacaktı. Bu listenin en başında senin olman da oldukça şüphe götüren bir onur. Şimdi her şeyi mahvettin. Neden biliyor musun? Kıskançlığından. Çünkü Yakışıklı Rómulo her zaman yakışıklı oldu ve bu nedenle bir zamanlar güzeller güzeli olan bir karısı var. Çünkü Peynircik'in ve benim sevgimizi kazanmayı bildi. Üstelik de değeri senden az olan zavallı bir adam."

"Olanların bütün suçunu bana atma," dedim geri çekilerek. "Rómulo ve sen, Peynircik'in kafasını masallarla ve fantezilerle doldurdunuz. Ben yalnızca Caixa'dan kredi almış bir bayan kuaförüyüm: İnsan bundan daha az yaşam gücüyle dolu bir Dionysos olamaz."

"Hiçbir şey birini onun yokluğunda yaptığı kadar mitolojik bir karakter haline getiremez," dedi Emilia. "Bizim ikimizin de sana ihtiyacı varken sen nerelerdeydin?"

"Emilia bana bunu söyleme! Beni yine içeriye attıklarını biliyorsun."

"Evet, tabii ki bazıları hapishaneye gidiyor, bazılarını öldürüyorlar, diğerleri de karılarıyla beraber gidiyor. Belki de ahlaki açıdan bir fark var ama pratik bir bakış açısıyla bakıldığında aynı anlama geliyor. Beni yalnız bıraktın. Onun kafasını fantezilerle mi doldurduk? Evet, ne olmuş? O Tony Curtis'e benziyordu ve ben de sen gittiğinden bu yana yer silmek dışında başka bir şey yapmadım. Gerçek bu. Şimdi gelip de bize hesap sorma."

Biraz haklı olduğunu da kabul etmem gerekli. Yerimden kalktım ve kapıya yöneldim. Girişte durup geri döndüm. Emilia hâlâ kapalı olan televizyona gözünü dikmiş bir halde oturuyordu.

"Beni şüphe içinde mi bırakacaksın?" diye sordum.

"Evet," dedi incelediği nesneden gözünü ayırmadan. "Bu da benim küçük intikamım, zaten sen de gerçeği bilsen de bu gerçekle ne yapacağını bilemezdin." Ben merdiven sahanlığına çıktığımda daha dostça bir sesle ekledi: "Zaman acımasız ama bir yandan da yaraları sarıyor. Okullar açılınca ve Peynircik okula gidince eğer istersen beni ziyaret edebilirsin. Her şeye rağmen bir zamanlar o kadar da kötü zaman geçirmemiştik."

Sokağa ulaştığımda bir kanalizasyon kapağı aradım ve kimsenin beni görmediğine emin olduktan sonra, Yakışıklı Rómulo beklenmedik bir anda ortaya çıkıp ona hoş geldin diye sarılmaya koştuğum zaman ceketinin cebinde fark ettiğim tabancayı attım. Tabanca o andan itibaren her ihtimale karşı elimde durmuştu ama artık ona ihtiyacım yoktu ve varlığından benim dışımda kimsenin haberi olmadan onu ortadan kaldırmam gerekiyordu. Üstelik otobüste saygıdeğer ihtiyar kartımı çıkarırken düşme ihtimali olabilirdi.

Kuaför salonuna geldiğimde içeride ellerinde teodolit ve gönyeleriyle ölçü alan takım elbiseli ve kravatlı iki kişi vardı. Benim varlığımı hissedince terbiyeli ama kesin bir şekilde baretsiz inşaata girilmeyeceğini ve onlar oradayken baretli de olunsa içeriye girilmeyeceğini belirttiler. Dükkân boştu, kaldırımda metal bir konteyner vardı ve içine koltuk, ayna, lavabo, musluk, önlük, makas, tarak, şampuan, losyon ve paslanma, küflenme ve çürümenin değişik aşamalarında bulunan diğer malzemeler yığılmıştı, kaldırımın kenarında da haşereler, solucanlar, kemirgenler ve basiller acıklı bir sürgün kervanını oluşturmuştu. Tekrar içeri girip bir gece önce dükkânda bıraktığım on avroyu bulup bulmadıklarını sordum. Boş konuşmalarla zaman kaybetmek istemeyen kişiler olarak haritacılardan birisi gözünü aletinden ayırmadan cebinden bir beş avro çıkarıp bana uzattı.

Eve giderken yolda içerisinde klima olan bir kafeye girdim ve bir hamburger bir de diyet Pepsi istedim. Bana ayrıca *gaspacho*, salata ve günün tatlısından da yemek isteyip istemediğimi sordular. Öneriyi kibarca reddedince de klimayı kapattılar.

* * *

Yaz mevsiminin doğal uyuşukluğu, iklimin zorluğu ve Noel tatilinin çok yakın olmasına dair bir duygunun yaygın olması nedeniyle Barselona'da Paskalya tatilinden şubat ayının ortasına kadar bir şey başlamaz, devam etmez ve bitmez. Buna rağmen benim rahmetli kuaför salonum için durum bu şekilde olmadı. Değişim projesi ben Bayan Merkel'le canım cicim yaparken hazırlanmış ve gereken izinler alınmış olmalıydı çünkü teknik ekibin daha önce anlattığım gibi hızlı bir şekilde ortaya çıkmasından sonra Bay Siau'nun işe aldığı yirmi ya da otuz kişilik bir ekip dükkâna girip o kadarcık küçük bir mekânda sabahın sekizinden akşamın sekizine kadar arı gibi çalışıyordu. Akşam saat sekizde kısa bir ara verdikten sonra ikinci ekip geliyor ve aynı şevkle ertesi gün saat sekize kadar çalışmaya devam ediyordu. Bu şekilde inşaat kesintisiz bir rotasyonla devam ediyordu. Başlangıçtaki sıla özlemim beni her gün oralarda dolaşmaya götürdüğü için birinci vardiyada çalışan işçilerin ikinci vardiyada çalışanlarla aynı kişiler olduğunu keşfettim. Böyle bir çabanın ardından inşaat, rekor bir sürede tamamlandı ve restoran, Barselonalıların evlerine, işlerine ve her zamanki sersemliklerine dönmesinden yararlanmak amacıyla eylül ayının başında kapılarını halka açtı.

O zorunlu tatil dönemimde her gün hastanede kız kardeşimi ziyaret ettim. Şımartılmaktan çok sopa yemeye alışkın olan Cándida hızla iyileşiyordu. Gerçi zaten onun bu darbeyi almadan önceki haline geri dönebilmesi için o kadar da büyük bir mesafe kaydetmesine gerek yoktu. Hemşirelerden birinden Mahnelik'in kısa zamanda hastaneden çıktığını ve bir bacağının diğerinden kısa kaldığını iddia ederek kendisinin zaten kovulduğu bir işi yapabilmek için kalıcı sakatlık başvurusu yaptığını öğrendim. Başvurusunun bir sonuca varacağından şüpheliydim çünkü hiç sigortaya bağlanmamıştı ama maaşa bağlansın ya da bağlanmasın delikanlının geleceği beni endişelendirmiyordu çünkü hayatta kalabilmek için motosiklete binmediği takdirde bir yığın güzel niteliklere sahip olduğunu biliyordum. Juli her zamanki gibi daha az şanslıydı; serbest bırakıldı ve ülkesine geri yollanmamayı başardı ancak ne oturma ne de çalışma izni alabildi. Üstelik de onun yokluğunda seyirciler arasında daha başarılı olan bir kişiliğin kılığına giren başka bir canlı heykel onun yerini kapmıştı. Şimdi nerelerde olduğunu bilmiyorum. Diğer yandan Tavuk Morgan Belediyede Protokol Şefi olarak çalışmaya devam ediyor ve söylenenlere bakılırsa, dümeni eline geçirip bir türlü bırakmayan ve iyi bir belediye başkanı ya da yönetici olduğundan değil de mahalli basının kendisine, "Yeni Alcibiades" adını verdiği ve seçmenleri heyecana boğan söyleviyle *ad nauseam** olarak yeniden başkan seçileceğine inanan belediye başkanının sağ kolu haline geldi. Moski restoranlarda, sahil lokantalarında, şehrin deniz ve kara alanlarındaki kafelerde ve mezecilerde akordeon çalmaya devam etti. Ta ki günün birinde partinin sokağa çıkma sloganını beklemekten yorulana kadar. O zaman da akordeonunu aldı ve Kuzey Kore'ye gitti. Orada

* Bıktırana ve duyanları umursamaz hale getirene kadar bir argümanı dile getirmek manasındaki Latince deyiş. (yay. n.)

da işleri kötü gitti. Çünkü oraya ulaşmasından kısa bir süre önce Devlet Başkanı Kim Jong-Un, bir bolero CD'si çıkardı ve Moski'nin kendisine rakip olmasını engellemek için onu ömür boyu hapse mahkûm etti. Köpek Satılır restoranı, aynı sahip ve aynı müşteri trafiği ama farklı bir isimle işlemeye devam ediyor. Gotik harfle yazılmış olan tabelasında şunlar yazıyor:

DOKTOR SCHWULE BIERSTUBE
SOSİS, RİNGA BALIĞI, LAHANA TURŞUSU
VE DİĞER HARİKULADE SPESİYALLER

Bizim lokantamızsa yukarıdakinden farklı olarak *Altın Midye* adıyla açıldığından beri çok başarılı oldu. Şahsen restoranın ismi bana biraz aptalca geldi ve dekorasyon da hoşuma gitmedi, oldukça ciddiydi ama fikrimi asla dile getirmedim çünkü kimse bana fikrimi sormadı. Bu paragrafın başında yer alan, "bizim" kelimesi daha çok tanımlayıcı bir anlama sahip ama hukuksal bir değer taşıyor. Önceleri gerek öğlen gerekse akşam yemeklerini Bayan Siau pişiriyordu ve makul bir fiyata iyi yemek yendiği için restoran bayağı bir müşteri kazandı ve bu müşteriler, Bayan Siau kendi Çin pazarına geri dönüp restoran ayda bir kez römorklu Romanya plakalı bir kamyonun getirdiği hazır yemekleri servis etmeye başladığında da restoranı doldurmaya devam etti. Eski mutfak soğuk hava deposuna dönüştü, dış tarafta tuvaletlerin olduğu yere hiç durmaksızın çalışan bir mikrodalga fırın koydular. Bu değişim benim işime yaradı. Zamanında bana koyu renkli bir takım elbise ve papyonla masalara hizmet edeceğim vaat edildiyse de uygulamada ticaretin tüm inceliklerini bilmem gerektiği bahanesiyle komi kıyafeti giydirip beni tencere, tava ve wok yıkamaya yolladılar. Şimdi artık yemek pişirilmediği için

toz alıyor, camları siliyor, paspas yapıyor ve kamyon geldiğinde de kutuları indiriyor ve yerine yığıyorum.

Tahmin edilebileceği gibi ne Yakışıklı Rómulo'yu ne de karısını bir daha gördüm. Onlar da benimle bağlantıya geçmek için hiçbir şey yapmadılar, ben de haber vermeden evlerinin kapısını çalmayı uygun görmedim. Ama hayatı ve hayat şartları hakkında detaylı haberleri alabildim çünkü günün birinde sonbaharda lokantada Swami Pashmarote Pancha beni ziyaret etti. Beyler arasında her karşılaşmaya eşlik eden kaçınılmaz nezaket sözlerinden sonra kendisine para ya da benzeri başka bir şey mi istemeye geldiğini sordum. Her zamanki o ahmaklık sınırındaki sükûnetiyle, "Hayır," diye yanıt verdi. Yalnızca sağlığımı ve durumumu sormak için beni görmeye gelmişti. Ayrıca biraz utangaç bir halde benim hatam yüzünden yaşadığı şoklar, ayrıca yaptığı bazı masraflara rağmen birlikte yaşadığımız macerayı nostaljiyle ya da böyle bir transı tekrar yaşama arzusuyla olmasa da sevgiyle hatırladığını ekledi. Ziyareti, iyi niyeti ve kibar sözleri için teşekkür ettim ve kendisini arzu ettiğim şekilde ağırlayamadığım için üzgün olduğumu söyledim. Çünkü beni kamyondaki kutulardan birini açıp içerisindeki Çin böreklerini iştahla yerken yakaladıklarından bu yana sürekli olarak gözetim altındaydım. Bir süre konuştuk ve sonunda bana Lavinia'yla olan temiz ilişkisine kocasının haberi olmadan devam ettiklerini utangaç bir şekilde kekeleyerek anlattı. Bu ilişki sayesinde manevi şeyler elde ediyordu, ayrıca Komiser Yardımcısı Arrozales'in elinde Rómulo'yu olaya karışmaktan suçlayabileceği yeterli delilin olmamasından ya da belki de üstlerinin bir İspanyol vatandaşının bu denli kötü bir olaya dâhil olduğunu kamuya açıklamamayı tercih etmelerinden dolayı Rómulo'nun adının saldırıyla ilgili polis raporlarında yer almadığını öğrenmişti. Bu arada Yakışıklı Rómulo'nun özel devlet güvenlik organlarının yetkisi altında olması nedeniyle

olağan mahkemelerle bir yetki çatışması oluşmuştu. Bunun sonucu olarak da banka soygunu nedeniyle mahkeme tarafından verilen ceza Yargıtay ya da onun kadar ciddi bir kurum tarafından iptal edilmişti. Ayrıca Yakışıklı Rómulo'nun tekrar suç işlemesini önlemek için kendisine hayatı boyunca vergilerden muaf bir maaş bağlanmıştı. Bu güzel bir haberdi, Swami ve ben neşemizi gürültülü bir şekilde dile getirdik.

Swami ziyaretini biraz daha uzattı ve dedikodu yaptı. Giderken sanki sır verir bir tonda hayatım boyunca Altın Midye'de komi olarak çalışmayı düşünüp düşünmediğimi sordu. Koşullar bu şekildeyken düzenli olduğu kadar az miktarda kazanç sağlayan sabit bir işi bırakmanın mantıklı olmadığını söyledim. Bu şekilde yakında sinemaya gidip sonra da bir şeyler için buluşmaya karar verip vedalaştık. Bir daha gelmedi. Belki de son sorusuna verdiğim yanıt onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ya da belki de bilinçaltından onu başka bir meseleye karıştırmak ya da beraberce Alaska'ya göç etmek veya altın aramak ya da ayı avlamak gibi saçma bir öneride bulunmam ve böylece her gün saçma sapan şeyler söylemeyi bırakmak için gelmişti. Ama ben ne o zaman ne de hiçbir zaman ve hiçbir koşul altında taşınmamaya karar vermiştim. Çünkü bugün, yarın ya da bir yıl içerisinde olmasa bile günün birinde Peynircik'in olanları iyice düşünüp her şeyi farklı gözlerle göreceğine, öfkesini bir kenara bırakacağına ve işte o zaman bunu ya da başka herhangi bir şeyi bana söylemeye geleceğine inanıyordum. Bu nedenle de beni nerede bulacağını bilmesi önemliydi.

İÇİNDEKİLER

1 • OLAĞANÜSTÜ BİR PERFORMANS..... 5
2 • YAKIŞIKLI RÓMULO'NUN ANLATTIKLARI 11
3 • MEKTUP.....21
4 • GÖZLEM.....31
5 • PEUGEOT 206'NIN GİZEMLİ SAHİBİ 51
6 • KOZMOS NEREYE DOĞRU DÖNÜYOR? 79
7 • EN ÇOK ARANAN ADAM.....91
8 • DENİZDE MACERA 105
9 • LAVINIA TORRADA'NIN HİKÂYESİ 125
10 • BİR ÖNERİ VE BİR TOPLANTI 139
11 • MORDEN.....157
12 • HAZIRLIKLAR..... 177
13 • GÖKYÜZÜNDE MACERA.....193
14 • PLAN BAŞARISIZ OLUYOR..... 201
15 • YOLLAR BİRLEŞİYOR.....215
16 • SÜRPRİZ.....221
17 • YENİDEN BAŞLAMAK..... 237